

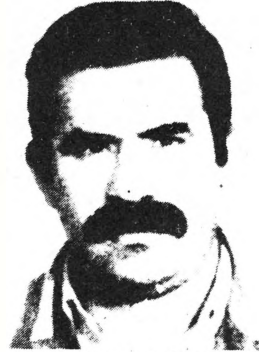
SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı: 47/Kasım 1985/2.-DM.

PKK 8. ZAFER YILINDA

PARTİ GERÇEĞİMİZDE DEVİRİMİN ZAFERİNİ GÖRMEK

PKK Genel Sekreteri ve Ulusal Önder
Abdullah ÖCALAN

Halkımızın yiğit direnişi önderi PKK'nın 8. savaş yılını ülke içinde ve dışında yoğunlaşan devrimci eylemlerle karşıyoruz. Milyonlarca Kürdistanlı çeşitli eylem biçimleriyle, tarihimize şanlı bir sayfası olan PKK'nın kuruluş gününü kutlamakta ve mücadeleyi daha üst düzeylere çıkarmanın yolunu çabasıyla yürütmektedirler.

Ülke içinde düşmanın askeri gücüne yönelik bir dizi eylem gerçekleştirilirken, bunun yanı sıra yoğun bir biçimde bildiri dağıtımı, afişleme ve propaganda toplantıları gerçekleştirildi. Düşmanın geliştirdiği sıkı tedbirlere rağmen usta taktiklerle gerçekleştirilen bu eylemler aynı zamanda yeni bir yıldönümüne daha giren PKK'nın daha da güçlendiğinin kanıtıdır da.

Başta Çukurca, Mutki, Kiğı olmak üzere, Yüksekova, Şırnak, Aralık vd. ilçelerde yoğun eylemler geliştirilirken, düşmana ağır kayıplar verdirildi. Bir yandan milis çete güçler etkisiz kılınırken operasyon birlikleri de önemli oranda hareketsiz bırakıldı. Yine bu süre içinde Çemişgezek'te meydana gelen çatışmada 4 asker öldürülürken, devrimciler de kayıp vermemişlerdir.

Ülke içinde yoğun eylemlerle karşılanan PKK'nın 8. zafer yılı ulusal kurtuluş saflarına yoğun bir katılmaya da yol açmıştır. Bir yandan savaşa aktif katılım sayısı artış gösterirken, diğer yandan da kitlesel güç genişlemiştir. Bu anlamda denilebilir ki, PKK 8. kuruluş yılına daha da kitleselleşen bir güç olarak girmektedir.

Avrupa ve Ortadoğu sahasında gerçekleştirilen gecelerle binlerce yurtseverin katılması bunun açık işaretidir. Lübnan sahasında gerçekleştirilen 2 ayrı geceye toplam 1500'ün üzerinde bir katılım olurken, Almanya'nın Köln şehrinde yapılan gecede ise, 10.000 dolayında yurtsever yer almıştır. Yine bu sürede ülke içi ve dışında düzenlenen yüzlerce ırılı-ufaklı toplantıya da onbinlerce insan katılmıştır.

Yoğun bir eylemlilikle karşılanan PKK'nın kuruluş yıldönümü dolayısıyla henüz ayrıntıları elimize ulaşamayan çok sayıda eylem, toplantı ve benzerlerinin gerçekleştirildiği açıktır. Tüm bu faaliyetler ulusal kurtuluş mücadelemizi daha da ileri götürürken, düşmanı da bir kez daha darbelemiştir.

kazanımlarla yüklü olarak girmektedir. Yılın sonlarına denk gelmesi nedeni ile aynı zamanda her yılın değerlendirmesi de içeren parti kuruluş yıldönümlerimiz, atımlarla dolu 1985 yılının daha şimdiden tarihimize şanlı bir yer edinmesi nedeni ile bu yıl daha bir anlam kazanmıştır.

1985 yılı ülkemizde tek tek kişilerin olduğu kadar, emperyalist ve sömürgeci canavarlığın, sosyalizm hastalıklarının ve sahte yurtseverlik, demokratik ve sosyalistliğin kendisini en çok ele verdiği, buna karşılık yalın proleter devrimciliğin özünün daha iyi açığa çıkıp, kendisini daha iyi ifade ettiği ve yine halk kitlelerine kendisini daha güçlü yansıtabildiği bir yıl olmuştur. Bu yılda insanlığı daha iyi tanıdık, ideolojilerin temsil ettiği sınıfsal ve ulusal çıkarları bu yıl daha somut görebildik. Bu yıl, gerçekte kitaplardan öğrenemediğimiz ve cevaplarını bulamadığımız birçok şeyi, bizzat yarattığımız

şanlı pratikle öğrendik ve cevap bulduk. 1985, kendi tanımımızı olduğu kadar, dost-düşman tanımını da daha güçlü biçimde yaptığımız; kaderimizi çizen ideolojinin ve siyasetin büyüklüğüne inancımızın sonsuzluğu; "laf" kabilinden şeylerin ise artık iyice açığa çıktığı ve değersizleştiği; artık yanlışlardan büyük çoğunlukla kurtulduğumuz; böylelikle sadece devrime giden yolun açılması ile kalınmadığı, aynı zamanda bu yolda sağlam adımlarla yürümenin de sağlandığı ve artık hiç bir gücün bu gidişi durdurmaya ya da tersine çevirmeye gücünün yetmeyeceğinin açığa çıktığı bir yıldır. Bu yıl, aynı zamanda eğer girilen halk savaşında zafer elde edilmek isteniyorsa, bu savaşın tüm yönleri ile geliştirilmesinin, doğru ve yeterli savaşılmasının ve artık mücadelemizde yerli olmayan çocuklukları ile yetmezliklerin aşılmasının zorunluluğunun da iyice açığa çıktığı bir yıldır.

Devamı Syf: 6'da

YOĞUNLAŞAN DEVRİMCİ SAVAŞ EYLEMLERİ İFLAS EDEN İNKARCI POLİTİKALAR ve TELAŞI ARTAN YENİ İDRİS-İ BİTLİSİ'LER

Özel Savaşa Karşı Devrimci Savaş Eylemleri Yoğunlaşıyor

15 Ağustos atılımının 1. yıldönümünden bu yana gerek düşmanın özel savaş uygulamaları ve yöntemlerinde, gerekse bunları boşa çıkarma doğrultusundaki devrimci savaş eylemlerinde karşılıklı olarak nicelik ve nitelik bakımından yoğun gelişmeler yaşanıyor. Bugüne kadar Türk sömürgeci-faşist devletinin basıyordu tüm yollara rağmen, şanlı ulusal kurtuluş atılımımızın önünün alınamaması ve TC tarihinde ilk kez geniş kapsamlı devrimci silahlı mücadelenin bu kadar uzun süre devam edebilmesi, üstelik dar bir alanda sıkışmayıp tüm Kürdistan'da yaygınlaştırılması tarihsel

bir olaydır. Bu mücadele aynı zamanda, gerek Türkiye'nin sömürgeci politikasının açığa çıkarılması ve gerekse bir bütün olarak siyasi, ekonomik vd. alanlardaki tüm zayıflıklarının su yüzüne vurulmasında önemli bir role sahiptir. Gelişen özel harp uygulamaları ve bunların devrimci eylemlerle boşa çıkarılması salt askeri niteliği olan gelişmeler tarzında yorumlanamaz. Düşmana indirilen darbeler salt onun askeri gücünü hedefleyip yıpratmamakta, çok daha önemli olarak onun siyasal varlığını hedeflemektedir. TC'nin bugüne kadar çeşitli kamuflej yöntemleriyle kendi gerçek niteliğini maskeleyen, sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşının gelişimini engellemekten de öteye

Devamı Syf: 24'te

KÜRDİSTAN'DA ÖZEL HARP

«Eğer bir benzetme yapmak gerekirse, savaşımız, ağır siklet bir boksör ile henüz ilk defa karşılaşmaya çıkan hafif siklet boksör arasındaki maça benzemektedir. Düşmanın savaş tecrübesi, gücü ve tekniği var; biz ise, henüz çok genç, tecrübesiz, zayıf ve yetersiziz. Ancak bir avantajımız var; rakibimizin özelliklerini, doğuş stili, zayıflıklarını iyi biliyoruz ve kararlız. Düşman, ani ve pespeşe ağır darbelerle savaş tek raunda bitirmek istiyor. Biz ise, savaşın raundlarını uzatarak, raundlararası güç toplayarak, düşmanı yorma ve moralini yıpratma taktiği ile onu yenmeyi hesaplıyoruz. Bunun için kötü bir darbe almadan savaşın süresini uzatmak gerekiyor. Saha ve seyirci üstünlüğü bizde ve maçı kazanabilmenin yolu raundları mümkün olduğu kadar uzatmak ve ayakta kalabilmekten, yani direnmeyi sürdürmekten geçiyor. Güçsüzüz ama, bu bize hareket esnekliği sağlıyor. Düşmanın darbelerinden sakınmak ve ona büyük tahribatlar verdimese de onu yoran ve sınırlarını bozan darbeler vermek gerekiyor. Ve bu savaşta dikkat etmemiz gereken en önemli şey, düşmanın alışagelmis kurallarla düşünmediğidir. Evet, düşman sadece yumrukla değil; tekmeyle, kafayla, tımkla dişle; yani aklı gelebilecek her türlü kural dışı yöntemle düşüyor. Maçın hakemleri ve juri de şikeli; düşmandan yana tavır takınıyorlar. Maçta bize destek sağlaması gereken amigolar, düşman tarafından elde edilebiliyorlar. Masör ve meneceri-mis bize, düşüşten çok yenilgiyi empoze ediyor. Yani kısacası, dost ve müttefik olması gerekenler, düşmanın hizmetine girebiliyor ve düşmana vumak istediğimiz yumruğu engellemek için elimizi, ayağımızı tutuyorlar.»

YAZISI ORTA SAYFADA

SÖMÜRGEÇİLERİN TAMPON BÖLGE OLUŞTURMA OYUNLARINA BÜYÜK DARBE

KÜRDİSTAN KURTULUŞ KUVVETLERİ ÇUKURCA SINIR KARAKOLUNU BASTI:

Karşı Koyan 15 Asker Öldürüldü Çok Sayıda Asker ve Subay ise Esir Alındı

22 Kasım tarihinde Hakkari'nin Çukurca (Çele) ilçesine bağlı bir sınır karakolu HRK birlikleri tarafından basıldı. 200'ü aşkın komando eri ve subayının konumlandırıldığı karakolu, ağır silahlara kuşatma altına alan HRK'ye bağlı birlikler, "teslim ol" çağrısında bulundular.

Bu çağrıya karşı koyan 15 dolayında komando eri safdışı edilirken, teslim olan karakol komutanı subaylar ve diğer erler esir alındı. Karakoldaki çok sayıda silah ve mühimata da el koyan HRK birlikleri, alandan ayrıldılar.

Türkiye basın-yayın organları

olayı, birgün sonra, boyutlarını dik-katlerden kaçırma çalışarak ve gömüldükleri derin sessizlikten adeta sayıklarcasına verdiler. Fakat bunca ört-bas çabasına rağmen, sömürgeci-faşist yetkililer yine de olayda 9 askerin öldürüldüğünü açıklamak zorunda kaldılar. Halkımızın devrimci kurtuluş güçlerinin gerçekleştirdiği bu baskın, Kürdistan'da olduğu gibi, uluslararası düzeyde de geniş bir yankı yarattı. Başta BBC olmak üzere, önde gelen emperyalist basın-yayın kurumları yanında, özellikle Ortadoğu'da çeşitli resmi ve gayri-resmi, demokrat ve ilerici basın da olaya önemli yer verdiler.

Evet, ne kadar gizlenmeye çalışılsa çalışılsa, "artık mızrak çuvala sığmamaktadır." Sömürgeci-faşist rejimin uyguladığı tüm baskı ve imha politikalarına rağmen devrimci kurtuluş mücadelemizin böyle eylemler temelinde gelişimini sürdürmesi elbetteki bu mücadeleye önderlik eden PKK'nın gücünü, çizgisinin doğruluğunu ve mücadelesinin zafer yolunda ilerlediğini, en açık biçimde kanıtlamaktadır. Günümüzde, cunta icazetli partilerinin bile, bir miting düzenlemelerinin -ki o da rejimi hiç bir biçimde hedef almadığı halde- önemli bir başarı sayıldığı; yine reformist sol'un Tür-

Devamı Syf: 2'de

SÖMÜRGEÇİLERİN TAMPON BÖLGE OLUŞTURMA OYUNLARINA BÜYÜK DARBE

Kürdistan Kurtuluş Kuvvetleri Çukurca Sınır Karakolunu Bastı:

KARŞI KOYAN 15 ASKER ÖLDÜRLÜDÜ, ÇOK SAYIDA ASKER VE SUBAY İSE ESİR ALINDI

Baştarafı Syf: 1'de

kiye'ye bir kaç gazete gönderebilmesinin çok önemli işler gibi görüldüğü gözönüne getirilirse, Kürdistan gibi açık savaş halinin yaşandığı bir anda bu eylemleri gerçekleştirebilmenin ve silahlı direnişi adım adım geliştirilmesinin ne anlama geldiği kendiliğinden anlaşılır.

Ancak eylemin bundan da öte bir anlamı vardır.

Çukurca TC karakoluna yapılan devrimci baskın, sömürgeci-faşistlerin, Ulusal Kurtuluş Hareketimizi kuşatma altına almak için bir kısım hainane planlar peşinde koştuğu ve bu doğrultuda belli adımlar attığı bir dönemde denk düşmektedir. Bir başka deyişle Çukurca eylemi, düşmanın bu alçakça plan ve çabalarına karşı halkımız ve ulusal kurtuluş hareketimizin bir cevabıdır.

Türk faşist cuntası, 15 Ağustos atılımı ile sürekli bir yükseliş kaydetmeye başlayan ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında acze düşürsünce, bir kez daha tarihi oyunlarına baş vurarak hareketi kendi içinde, yani Kürdistanlı çeşitli güçleri üzerine sürerek ezme çabasını yoğunlaştırdı. Ve bu güçler vasıtası ile hareketi Güney ve Doğu Kürdistan'dan tecrit edip, "sınırlar" boyunca oluşturma "beyaz bir kuşak" la kuşatma altına almak için çeşitli girişimlerde bulundu. Bu amaçla TC, öncelikle Irak gerici yönetimi ile "sınır"ın her iki yakasında 30 km'yi kapsayan bir alanda hareket serbestisi sağlayan bir anlaşma imzaladı. Nitekim buna dayanarak 1983 Mayısında Güney Kürdistan'a bir istila denemesinde bulunup uluslararası kamuoyunu korsanca girişimlerine alıştırma çalıştı. Daha sonra, bu anlaşmaya benzer anlaşmayı önce İran, bunu takiben de Suriye ile yapmaya yöneldi. Fakat ne İran ve ne de Suriye yönetimleri faşist TC ile açıktan işbirliğine girmeye yanaşmadılar. ABD emperyalizminin de akıl hocası ile TC, söz konusu yönetimler sınırlı bir düzeyde de olsa anlaşabilmek için halen yoğun çaba sarfetmektedir.

Bütün bunlarla birlikte TC, esas umudunu Kürt işbirlikçi güçleri ile ortak gerçekleştireceği millis faaliyetlerine; daha da açık olarak, Kürdistan'daki işbirlikçi eğilime bağlamıştır.

Dolayısıyla TC, bu yönlü çabalarına ağırlık ve hız verdi. 1984 yılının sonuna doğru gelinirken faşist Türk cuntası, Orta ve özellikle Güney Kürdistan'da, kökleri tarihe dayanan işbirlikçi özelliklerini ve yakın döneme kadar süren bu yönlü ilişkileri ve çabalarını da dikkate alarak çeşitli aşiretçi-feodal komprador güçlerle temas aradı. Bunlara, öngördüğü hedefleri doğrultusunda çatışmaları, yani milislik, ajanlık ve işbirlikçilik karşılığında durumlarına göre çeşitli vaatlerde bulundu.

Orta Kürdistan'da devletin açık desteği yanında bunların, yapılacak yatırımlarla ekonomik alanda da palazlandırılmaları planlandı. Çok sınırlı da olsa uygulamaya sokulan bu girişimle, 12 Eylül rejiminin sosyal teminli alabilirdiğinden daralttığı, TC'nin dayanaklarının yeniden güçlendirilmesi sağlanmaya çalışıldı.

TC'nin bu politikası ile bağlantılı olarak gündemine aldığı diğer bir girişim ise Irak muhalefet güçlerini ve özellikle de I-KDP'yi bazı kolaylıklar sunarak oluşturduğu planlara alet etmektir.

Nitekim TC, 15 Ağustos atılımının hemer: ardından başlayarak bu amaçla çok yönlü ve yoğun bir faaliyet yürüttü. Faşist Türk cuntası, bu

gücü, gelişen mücadeleye karşı kendisi ile işbirliği yapması için bir yandan yayın organları aracılığı ile teşhir, tahkir ve tehdit ederken, öte yandan el altından çeşitli usakları ve bağlantıları vasıtası ile, planlarına ortak etmek karşılığında, ona bazı kolaylıklar ve maddi destek vaatlerinde bulunuyordu. TC'nin Irak muhalefet hareketi ile gerek elçiler aracılığı ile ve gerekse bizzat yürüttüğü bu yönlü görüşmeler ve sınır boylarında yaptıkları ortak toplantılarını, CUD tarafından tutulmuş tutanaklarına kadar bir çok belgeleri ile geçirmiştir. Sömürgeci faşist yönetimi tarihi tecrübelerine dayanarak, gelişen KUKH'ni askeri çabalar yanında esas olarak bu utanç verici oyunlarla boğmaya meyletti ve bu içgüç emellerine hiç çekinmeden kendisine, komünist, sosyalist, yurtsever, demokrat, diyen bu güçleri de alet etme cesareti göstermiş ve ne yazık ki, bu güçler de kendilerine yaşıttıkları tüm bu sıfatlara rağmen, bölgenin ve hatta dünyanın bu en önde gelen faşist sömürgeci kuvvetiyle, onun istediği zeminde görüşmeye oturmayı kabul etmişlerdir. Geçiş hakkı, erzak temini, barınma, TC'nin kendilerine dokunmaması ve faaliyetlerine göz yumması karşılığında bunlar, KUKH üzerinde pazarlık yürütme gibi utanç verici durumlar sergilemişlerdir. CUD güçleri, TC ile bu tür görüşmeler yaptıklarını sözlü biçimde çeşitli şekillerde ifade ettikleri gibi bu görüşmenin yazılı belgeleri de mevcuttur.

TC ile ilk etapta bu güçlerden, Irak yönetimi ile yaptığı, fakat bu yönetimten savaş dolayısı ile gereğini yerine getiremediği "sınırdaki" 30 km'lik bir alana tampion bölge haline getirme anlaşmasının ilk adımı olan, "PKK'yi 30 km'lik mesafeye sokmaynız", "Güney'e komşu alanlar boyunca içerde de eylem yapmasını ve faaliyet yürütmesini engelleyin", "Onunla ilişkilerinizi kesin" istemlerinde bulundu. Bunu, onlara kabul ettirebilmek için çeşitli vaatlerde yoğun çaba sarfetti.

Irak muhalefet güçlerinin bu istemleri hangi oranda kabul edip etmedikleri henüz açıklık kazanmış değildir. Ama açık olan bir şey varki bu güçler, 1985'in ilk aylarından başlayarak Hareketimizi, Güney Kürdistan sahaları içerisinde "sınırdan" 15 km'lik hat boyunca hiç bir yerde, bulunmama, bu sahadan ülkeye giriş-çıkışı durdurma; Kuzey-Batı Kürdistan'da "sınır" diye tabir ettikleri yüzlerce km'lik alanda eylem yapmama gibi dayatma ve telkinlerde bulundular. Buna sağlamlaştırmak için de, "CUD'un karar aldığını, TC'nin baskılarına karşı duramayacaklarını ve aldıkları kararları uymayız" Hareketimizin çeşitli birimlerine açıkça ifade ettiriler.

Partimiz, bu tutumun dayandığı tehlikeli mantığı, bunu geçmişten bu yana Kürdistan halkına ve onun mücadelesine verdiği zararları, TC'nin topyekün olarak halkımıza ve onun mücadelesine, yine demokratik ve sosyalist güçlere karşı olan derin düşmanlığını hatırlatarak TC ile bu zeminde görüşmeleri reddetmelerini, stratejik ilişkileri bazı çok sınırlı taktik ilişkilerle feda etmemeleri gerektiğini; halkımızın direniş mücadelesi ile dayanışmalarını arttırmalarını, her türlü zorluk ve tikanıklığın ancak bu yolla giderilebileceğini, TC'nin, bu mücadeleyi önlemeye gücünün yetmeyeceğini, tarihi hataları tekrarlamaları için çok dikkatli ve dürüst davranmalarını; bu koşulla Hareketimizin, kendilerini mücadelelerinde sonuna dek destekleyeceğini, bunun için fedakarlık ve katkılar yapmaya devam edeceğini; ancak "sı-

nırlarda" "beyaz bölge oluşturma çabalarına şiddetle karşı olduğunu, buna karşı koyacağını ve Hareketimizin bu alanları "beyaz alanlar" değil, "kızıl alanlar"ı çevirmekte kararlı olduğunu bu güçlere en açık bir dille ve dostça bildirdi. Kaldı ki PKK ile I-KDP arasında ilan edilmiş ve en yakın tarihte üst düzeydeki görüşmelerle bir kez daha teyid edilmiş bir dayanışma, dostluk ve güç birliği protokolu vardır. Bu protokole göre her iki gücün; TC'nin "tampion bölge haline getirmeye çalıştığı alan başta olmak üzere, Kürdistan'ın bu her iki parçasında da Irak ve Türk faşist sömürgeci yönetimlerine karşı anti-emperyalist, anti-sömürgeci, anti-faşist bir tutumla ortak mücadelelerini yükseltmelerine gerektirir. Hareketimizin bu protokole bağlı olduğu ve mücadelesini bu temelde geliştirdiğini, Partimizin bu güce çeşitli biçimlerde hatırlattı. PKK, tüm olumsuz gelişmelere rağmen halen de bu ortak platforma bağlı hareket etmekte, ortaya çıkan sorunları ve Irak muhalefetinin olumsuz gidişatını, esas olarak dostluk zemininde aşma çabalarına devam etmektedir.

Fakat ne yazık ki, bu güçler gelişen devrimci mücadeleye karşı çıkarları aşiretçi-feodal komprador eğilimlerin bir sonucu olarak, Partimizin tüm bu uyarı ve doğru çabalarına gereken olumlu cevabı veremedikleri gibi, TC kaynaklı dayatmalarında ısrar ettiler. Bunun bir ürünü olarak, sekiz PKK kadro ve savaşçısı 1985 baharında alçakça katledildiler. Yine bununla doğrudan bağlantılı olarak 15 Ağustos 1985'te, Partimizin değerli kadrolarından Hamit AVCİ, hain komplo ve tuzaıklarda şehit edildi. Evet, en alçakça iddialar öne sürülen PKK'nin tecriti ve tasfiyesi için yürütülen inanılmaz kampanyalar da, bu güçlerin TC'nin dümen suyuna girme eğilimlerinin bir sonucudur.

Ama unutulun ya da bir türlü görülmek istenmeyen bir gerçek vardır. PKK her şeyden önce ve esas olarak özgücüne güvenme ve dayanma, halkın engin gücünden yola çıkma ilkesini temel alan ve tüm tarihsel çıkışını ve eylemini buna dayandıran bir Hareketir. Elbette ki dostlukları ve ittifaklarına büyük değer vermedikleri ve başta stratejik nitelikte olmak üzere, en geniş dostluk ve ittifak ilişkileri ile KUKH'nin gelişimini beslemek için büyük çaba sarfetmektedir. Ama o, hiçbir zaman ortaya çıkışını ve devrimci eylemini, niteliği sosyalist ve komünist olsa dışındaki güçlere dayandırmamıştır. Bu nedenle hesapları yanlış yapılmış, tehlikeli oyunlara cesaret edilmmiştir. PKK'nin ister iç, ister dıştan kaynaklanan, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesini hedef alan tüm girişimlere şiddetle karşı koyacağı, buna cesaret edenlerin maskelerini acımasızın çekip indirceği, bu amaçla üzerine gelen tüm güçlere karşı direnme gücünde olduğu; bunu, mücadelesi ve gelişme düzeyi ile ispat ettiği, görmek isteyen herkes için açıktır.

Bugün, yüzyıllardan beridir Ortadoğu ve özellikle de ülkemizde en zorba bir rejimi, halklarımızın başına musallat eden Türk faşist sömürgeçliği, gelişen ulusal direniş karşısında derin bir çıkmazda debelenirken, yine ABD de içinde olmak üzere, emperyalist güçler bile artık TC'ye fazla bel bağlamazken, buralarda devrimcilik ve yurtseverliğin vazgeçilmez ilkelere, sıradan bir sağduyuya sahip olanlar bile TC'nin dayatmalarını aleti olmalarıdır.

O halde halkımız ve PKK, böylesi bir eğilimi ve dayatmayı nasıl meşru görebilir ve nasıl kabul edebilir? Düşmanlarının bile kendisine zorla yaptıramadığı şeyi, bu güçler, ona kabul ettirebileceklerini nasıl düşünebilirler? Bu, onların, TC karşısında nasıl zavalı bir duruma düşmüş olduklarını göstermektedir.

Esasında bu, derin bir meseledir. Evet, tarihte ve günümüzde en zayıf düşürülmüş halklardan, kendilerini en gelişmiş sayanlara kadar birçok halkın ve ister objektif nedenlerden ötürü, isterse politik ve benzeri hatalarından ötürü olsun, Türk egemenlik sistem karşısında çeşitli dönemlerde böylesi zavalı durumlara düşmüşlerdir. Ve denenebilir ki bırakalım Türk egemenliğini, Ortadoğu ve Anadolu'daki Türk varlığı bile esasında bu zavalılıkların, ihanetlerin ve çürümüş güçlerin bir ürünüdür.

Ama günümüzde; halkların ve ilerici dünyanın başının belası bu zorba rejim, artık ömrünün doldurmuştur. Zavalı ve kokuşmuş durumdaki kendisidir. Bu nedenle de ona bel bağlayan veya onunla ilişkiden hayır arayanlar, ancak ondan da fazla kokuşmuşlar olabilir. Bu açık bir gerçektir ve hayat bunu hergün adım adım kanıtlamaktadır.

O halde PKK'nin, -eğer teslimiyet ve işbirliğine yatmayacaksa- bu anlayışa pirim vermesi beklenebilir mi? Elbette ki hayır.

UKM'nin "sınırlarda", "tampion bölge" kurulmasını kabul etmesi ne anlama gelmektedir? "Tampion bölge"nin amacı nedir? Bu çok ayrıntılı olarak işlenmesi gereken bir konudur. Ama şu kadari bile durumu anlatmaya yeter: Açıkça, kendisinin "beyaz bir kuşatma" altına alınıp, yerel hain güçler eliyle boğdurulmasını, ezeli kölelik statüsünün ediletilmesini, bağımsızlık ve özgürlük hareketinin en alçakça oyunlarla tasfiyesini ve nihayet halkımızın çağın aydınlığına ulaşmaktan iç gericilik ve sömürgecilik tarafından en amansız biçimde ezilip, tarihin en lanetli halklarından biri halinde yok edilmesini kabul etmesi demektir.

Elbette ki PKK ve halkımızın devrimci-yurtsever evlatları, en son ferdî ve bir damla kanları kalma pahasına da olsa böylesine alçakça amaçlara ve bu yönlü çabalara karşı direneceklerdir ve direnmektedirler.

İşte şanlı Çukurca eylemi, askeri bir eylemden öteye, böylesi planlara ve girişimlere karşı, faşist Türk sömürgeçliğinin şahsında, yurtsever Kürdistan halkı ve PKK'nin devrimci ulusal direnişimizi tüm bu oyunlara rağmen ve bu oyunları ezerek geliştirme, "beyaz bölge" çabalarına karşı, "kızıl bölgeler" yaratma kararlılığının en anlamlı ve en güçlü biçimde ortaya konulması; bunun düşmanın başında bir balıyoz gibi patlatılmasıdır. Ve mesaj yerini bulmuştur.

Neden Çukurca? Evet bu, anlamlı bir sorudur ve kısaca da olsa cevaplandırılması gerekir:

Çukurca, Kürtçe adı "Çele" olan tarihi bir yerdir. Stratejik coğrafi bir konuma ve zor bir tabiatla sahip olan bu alan, önemli geçit noktaları ve geçiş yolları üzerinde kurulmuş eski bir idari ve ticari merkezdir. Kültürel olarak yabancı etkileri fazla duymaması, daima yarı-özerk bir konumda yaşamış ve halkı silahlı direniş olukça yatkındır. Yerel egemen güçleri ise her türlü güçle işbirlikçiliğe yatkın hain bir karakter taşımaktadır. Bu güçler, günümüzde TC tarafından bü-

nyüle denetim altına alınmışlardır. Çukurca'nın diğer önemli bir özelliği ise geçmişten bugüne dek ve özellikle günümüzde TC'nin Kuzey-Batı Kürdistan'daki UKH'ni Kürdistan'ın diğer parçalarından ve dış dünyadan tecrit etme çabalarının, bu anlamda yerli hain güçler ve ilkel milliyetçilik ile ilişkili ve ortak girişimlerinin adeta düğümlediği bir yer olmasıdır. Çok iyi hatırlandığı gibi, sözü edilen alanlarda "bir tampion bölge" oluşturma çabası ve bu temeldeki işbirlikçi ilk defa YNK'nin başında patlatıldı. Ve Ali Asker adlı bir önder kadro da içinde olmak üzere, yüzlerce savaşçı MIT'in yönlendiriciliğindeki bir hareketle katledildiler. Günümüzde yürütülen faaliyetlerin belirtilen yönlere daha o zamandan ortaya konuldu.

Geçtiğimiz haftalarda bu çabalarda yeni bir adım daha atıldığı görülmektedir. Çukurca belediye başkanı Nacit Bey, Türk Başbakanı temsilcisi iki MIT görevlisi ile birlikte, Kasım ayı başında I-KDP'nin Rajan'daki merkezine giderek, M. Berzani ile bizzat görüşmüş ve sınırlarda "tampion bölge" oluşturulması konusunda kendilerinin açık işbirliği isteminde bulunmuşlardır. Belirtilmesine göre bu MIT müsteşarları, I-KDP başkanından bazı olumlu işaretler olarak ayrılmışlardır. Anlaşılmaktadır ki TC, bu gücü, Kürdistan tarihindeki belli olumlu çabalarına karşılık daha çok olumsuzluk diye tanımlanacak olan faaliyetlerine ve konumuna dayanarak, onu halkımızın bu kara lekesi ve bir baş belası haline getirmek için ısrarlı bir çaba yürütmektedir. Elbette ki onu, TC karşısında böylesi zavalı bir duruma düşüren kendi günahlarıdır.

Ama biz yaşamaları ve acılarına, bağımsızlık ve özgürlük tutkularına inandığımız, saflarında yer alan halkımızın mazlum evlatlarının hatırı için ve bir kez daha bu güçleri uyutuyor ve diyoruz ki:

Partimiz Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselttiği mücadeleye yarattığı eylemlerle ulusal kurtuluş taki kararlılığını, halkımızın ilerici doğrultudaki birlik ve dayanışmasına duyduğu özlem ve inancı ortaya koymuştur. Bu eylemler aynı zamanda kendisine yapılan gerici dayatmaların ve burayı "tampion bölge" haline getirme faaliyetlerinin reddidir. Hareketimiz eylemlerle dökülen kanların hesabını soracağını da kanıtlamıştır. Bunlarla birlikte Partimiz, bu alanı halkımızın birlik ve dayanışma zeminine dönüştürmeye de açık olduğunu, her iki faşist rejimin de bu alana ilişkin dayatmalarını kabul etmemek gerektiğini; eğer ilerici, yurtseverlik ve devrimcilik iddialarını sürdürüyorlarsa başta I-KDP olmak üzere CUD'un, Partimizin bu çabalarına ve direnişine omuz vermesi gerektiğini söylemektedir. Bu güçler, TC ile girdikleri ilişkiler ve mevcut olumsuz eğilimlerinde ısrar ederlerse, bunun kabul edilmeyeceğini ve bunun sonuçlarının acı olacağını açıkça belirtmektedir. Halkımız ve Partimiz, bu eğilimi nefretle kınamaktadır ve bu yönlü çabalarını sürdürmeleri halinde halkımız bunları bağrından acımasızın söküp atmasını bilecektir.

Partimizin yaptığı mücadeleye ateşi ve bağlantılı devrimci atılım etrafında daha şimdiden tek vücut olan yurtsever halkımız, mücadeleyi birliğini daha da güçlendirir.

Varlığımız ve mücadelemize yönelen faşist TC kaynaklı bu tür alçakça çabalara karşı tüm gücünüzle direnin.

***Zafer PKK Önderliğindeki ERNK'de Birleşen ve Direnen Halkımızın Olacaktır!**

PAUL HENZE'NİN "TÜRKİYE ve KÜRTLER" MAKALESİ ve ARDINDAKİ GERÇEKLER

Paul Henze, Türkiye'nin ve dolayısı ile bölgenin kaderini çizen önemli isimlerden biri. ABD Milli Güvenlik Konseyi Türkiye Masası Şefi. Ve 12 Eylül askeri-faşist darbesinin perde arkasındaki baş mimarı.

M. Ali Birand, "12 Eylül" isimli kitabında, bunu, kaynağını yine Paul Henze'ye dayandırarak açıkça ifade ediyor. Belirttiğine göre, 12 Eylül darbesinin daha ilk dakikalarında CIA, denebilir ki, herkesten önce Paul Henze'yi arıyor ve ona "müjdeyi" şu sözlerle veriyor:

"Paul, seninkiler nihayet yaptı. Kim benimkiler, neden bahsediyorsun? Senin generaller Türkiye'de darbe yaptılar. -O, öyle mi? Çok memnun oldum."

"Henze gerçekten de memnun olmuştur. Derin bir iç çekti. Sekiz aydır bekliyordum bu anı..." diye ekliyor M. Ali Birand.

Paul Henze'nin Türkiye ile ilgili görev ve sorumlulukları elbetteki bununla son bulmuyordu. Hatta denebilir ki, gerçekte bundan sonra başladı. Rejimin yerleştirilmesi ve başarısını için doğrudan Paul Henze'nin yönetimi ve yürüttüğüne bundan sonra da bir çok karşı-devrimci girişimde bulunulmaya devam edildi.

Türkiye ve özellikle de Kürdistan halkları ile devrimci demokratik güçlerine büyük acılara, işkencelere ve katliamlara malolan özel savaş uygulamaları bizzat bu emperyalist kurmay ve CIA tarafından hazırlanıp piyasaya sürüldü ve kulları generallerce yürürlüğe konuldu.

1980'li yıllar boyunca ve özellikle de 84 ve 85 yıllarında "anti-terör" adı altında düzenlenen bir dizi uluslararası toplantıda Türkiye devrimci demokratik hareketinin nasıl tümenden tasfiye edilebileceği veya nasıl soysuzlaştırılacağı; Kürdistan Ulusal Direniş Hareketinin nasıl ezilebileceği ve nasıl soysuzlaştırılacağı; Kürdistan Ulusal Direniş Hareketinin nasıl ezilebileceği ve gelişen gerilla hareketinin nasıl tecrit edilip boğulabileceğine ilişkin tartışma, öneri ve tedbirler; yine daha çok Paul Henze ve onun yönetimindeki kuruluşlarca ortaya konulan, özellikle devrimci hareketlerin cezaevlerinde özel savaş yöntemleri ile teslim alınıp, işbirlikçi tasfiye yapılarına dönüştürülmesi için yürütülen ve adına "teröristlerin rehabilitasyonu" denilen karşı-devrimci girişim başında ve bu amaçla yürütülen toplantılarda da bu Paul Henze denilen azgın karşı-devrimci vardı.

Paul Henze, gerek ABD ve gerekse işbirlikçi ülkelerde, dümen kimin elinde olursa olsun sözü dinlenen bir kişidir. Çünkü o ve temsil ettiği kuruluşlar, şu ya da bu yöntemden çok, kapitalist-emperyalist sistemin genel çıkarlarını temsil etmekte ve bunu belli bir politika, örgütlenme ve eylemlilik ile tüm güçlere dayatarak gerçekleştirilmesini sağlamaktadır. Denebilir ki, sistemin gerek sahipleri, onun görünmez gücü, beyni, eli ve dili bu ve benzeri unsurlar ile onların yönettiği kuruluşlardır.

Bütün bu karşı-devrimci "marifetleri" ile birlikte bu zatın, Türkiye'ye yönelik görevlerinin başında şüphesiz ki, modern temellerde yükselen KUKH'nin tasfiyesi gelmektedir. CIA'nın Türk Genel Kurmayı ile elbirliği içinde tezgahlayıp yürüttüğü özel savaşın PKK tarafından boşa çıkarılması, Paul Henze'nin sorunu doğrudan ele almasına neden oldu.

Bu nedenle Henze, Devrimci Kurtuluş Mücadelemizin güçlü bir

atılım kaydettiği geçtiğimiz aylarda, Kürdistan'a çeşitli inceleme gezilerinde bulundu. Bu geziler, Alman generallerinden Moltke'nin tarihimize önemli roller oynadığı bilinen Kürdistan seferlerine hem amaç ve hem de biçim olarak son derece benzemektedir. Moltke'nin bu gezi sonuçlarını mektuplar biçiminde değerlendirip, belgelendirmesinin bir benzeri olarak Henze de gezisini ve verdiği sonuçları "C. S. Monitor" gibi ünlü bir organda dile getirmiş ve ortaya koymuştur.

Paul Henze'nin Kürdistan'a yaptığı gezisinin anlamı nedir? Gezisini ve sonuçlarını basına niçin yansıtmış, bununla ne yapmak istemiştir? "Türkiye ve Kürtler" yazısının ardındaki ve de dile getirmekten kaçınmadığı gerçekler nelerdir?

Biz burada emperyalizmin Kürdistan politikasına uzun uzun değinmeyeceğiz. Bu, başka yazılarda yeterince ortaya konulmuştur. Ancak, yukarıdaki soruların cevaplarını doğru olarak ortaya koyabilmek için bu politikaların bazı özelliklerini kısaca da olsa hatırlatmakta yarar var.

Emperyalist güçler, Kürdistan'ın parçalanmışlığındaki sorumlulukları kadar, TC'nin Kürdistan üzerindeki sömürgeci-faşist hakiyeti ve bu hakimiyetin ayakta tutulabilmesi için yürürlüğe konulan inkarcı ve imhacı politikalarından da sorumludurlar. Bu anlamda on-

atılmayacağı, yürütülen kararlı direnişle kanıtlanmıştır.

Kürdistan gerçekliğini inkar temelindeki yaklaşımların artık hiçbir çözüm değeri olmadığını ve hatta bunun artık önemli "tehlikelere" yol açtığı bizzat sömürgeci basını yayında bile yer almaya başlamıştır.

Gerçekten de uluslararası tüm güçler, PKK önderliğinde yürütülen yurtsever devrimci mücadele ve bunun yarattığı sonuçlar -TC'nin kolluğu ve siyasal çürümüşlüğüne açıkça çıkarılması- karşısında geçmiş politikalarını gözden geçirmeye başlamışlardır. "TC'nin vazgeçilmezliği" ne dayandırılan politikaların, bu gücü meşru görüp onunla yan yana yaşama anlayışlarının ve ona taviz vererek "serinden sakınma" yaklaşımlarının gerekli olup olmadığını tartışmaya başlamış, TC'nin daha şimdiden içinde sürüklenildiği çıkmazı dikkate alarak yeni arayışlar içine girmişlerdir.

Bu çerçevede Paul Henze'nin gezisi de bir arayışın ürünü ve daha da açık olarak TC'den giderek çekmenin bir belirtisi olarak değerlendirilebilir mi?

Paul Henze'nin esasta Kürdistan'a yaptığı gezisini gizli bir biçimde gerçekleştirme olanağı varken, bunu kamuoyuna duyurması; yine daha çok inkarcı temaları da işlese Kürdistan'daki gelişmelere

peryalsileri, Güney Kürdistan Ulusal Hareketi ile sonuçları bilinen 1970'li yıllardaki ilişkileri süresince soruna nasıl baktıklarını ve çözümünü için ne düşündüklerini ortaya koymuşlardır. Bu anlamda, olumsuz anlamda da olsa denebilir ki, ABD, sorun karşısında, AET ve sosyalist ülkeler de dahil olmak üzere bir çok güce oranla daha hazırlıklı ve netleşmiş bir durumda bulunmaktadır.

ABD, Güney Kürdistan hareketi ile ilişki sürecinde Kürt ulusal problemini en üst düzeyde ele almasına rağmen, Kuzey-Batı Kürdistan'da, ulusal kurtuluş hareketi dayatıcı bir olgu haline gelinceye kadar, böyle bir sorunun varlığını bile tanıyama yaşamamış TC'nin inkarcı ve imhacı politikalarının sonuç alınması için yoğun çaba sarfetmiştir. Ama çağdaş politik gerçekliğin ve yine bizzat yaşadığı Vietnam devriminin çok açık olarak ortaya koyduğu gibi, bu tür politikaların iflası kaçınılmazdır. Ve O, bunu çok iyi bildiği için UKH inkar edilemez bir olgu haline gelince çıkarlarını korumak için çeşitli tedbir ve yaklaşımlar oluşturma hazırlığına girmiştir.

Güney Kürdistan'daki pratikçe açık olarak görüldüğü gibi, ABD'nin Kürdistan ulusal problemini yaklaşımı, otonomi istemlerine ve ekonomik güçleri kullanarak ulusal direniş hareketini içine kullandığı askeri zor ve siyasal çürütme yöntemleri ile tasfiye etmektedir. Bu politikanın Kuzey-Batı Kürdistan'da, direnişin modern özelliği ve boyutlarının genişliği nedeniyle belli oranda değişiklikler göstermesi beklenebilir. Ancak bunlar, devrimci-yurtsever önderliğin ve bağımsızlık ve özgürlük hareketinin tasfiyesi amaçlarından asla vazgeçmeyeceklerdir. Dolayısı ile bunların Kürdistan sorunu için öngördükleri şey, en fazla otonomi temeline işbirlikçi Türk egemenliğine bağlı ve emperyalist sistem içinde çözümlenmiş bir olgu haline getirmektir. ABD emperyalistlerinin ancak mücadelemizin ıyırı bir gelişme sağlaması halinde böyle bir politik seyr izleyebileceklerini beklemek gerekir.

Önce de belirttiğimiz gibi ABD emperyalistleri, bu tür bir politik yönelim için bir çok güce göre daha fazla hazırlıklıdır. Herşeyden önce Güney Kürdistan'daki hareketin 1975'te bizzat ABD'nin hazırladığı en kötü yenilgisinden sonra, bu yenilgi sürecinin hazırlanmasında CIA ile işbirliği yapan ve bu gün de yine ABD yönetiminde her türlü ihanete koşabilecek kadar soysuz ve ajan niteliklere sahip, küçümsenemeycek sayıda bir insan malzemesi vardır. ABD, Güney Kürdistan'da oluşturduğu bu gürhula bağ içinde Kuzey-Batı Kürdistan'da benzer niteliklere sahip bir işbirlikçi elit oluşturmaya ihmal etmemiştir. Kamuran İnan ile buna bağlı çeşitli kişi ve grupların; yine daha çok Güney Kürdistan'daki malum güçlerce yönlendirilen, KUK vb. hareketlerin esasta, ABD'nin mevcut ve gelecekteki Kürdistan politikaları ile sıkı bir bağ içinde ortaya çıkarılıp faaliyete yönlendirildiği; mücadelemizin gelişimi ile daha çok açıklik kazanan bir gerçektir.

Kamuran İnan'ın Kuzey-Batı Kürdistan'a yönelik, emperyalizm ve özellikle CIA kaynaklı girişimleri, üst düzeyde MIT'in desteği ile yürürlüğe sokulmuştur. Şerafettin Elçi vb. Kürt maskeli parlamenterlerin, "Doğu Partisi" kurma çabaları, TC ve I-KDP arasında bu tarihte canlanan ilişkiler, TC-KDP içindeki yurtsever eğilimin komplolarla tasfiyesi, 1975'lerden sonra PKK önderliğinde gelişen KUKH'nin hemen TC-KDP ve KUK vasıtası ile yönetilen saldırılar vb. girişimler,

esasta, Kamuran İnan'ın gölge liderliğinin tezgahladığı girişimlerdir.

Bugün bu yönlü çabalar daha üst bir düzeyde geliştirilerek sürdürülmektedir. 12 Eylül rejiminin kurmayları, başta Evren olmak üzere, bu girişimlerden haberdardırlar ve bununla gerek TC'nin gerekse emperyalizmin, Kürdistan'daki hakiyet ve çıkarlarını garantileyen için, sonuçta bu politika ile çatışmaları kaçınılmaz da olsa, gelişmelere karşı bir emniyet sübabı oluşturmak ve daha çok da milis faaliyetlerine dayanarak ve kaynak yaratmak için bu girişimlere iki yönlü bir biçimde, göz yummakta ve hatta olanak tanımaktadırlar. Bu anlamda Kamuran İnan, TC nezdinde kalın dosyaları olan ayrıcalıklı(!) bir zattır. (Nazlı İllıcak'ın Tercüman'da yayınladığı bir yazı dizisinde Turgut Sunalp; "Kamuran İnan'ın dosyası çekmemektedir" diyerek onun kararlılık kişilik ve faaliyetlerini dolaylı da olsa dışa vurmuştur.)

Peki bu gerçekler dikkate alındığında, ABD'nin, TC'nin, Kürdistan politikalarından ve devrimci rejimden el çekmeye başladığı söylenebilir mi?

Elbette ki hayır. Başta ABD olmak üzere, emperyalist güçler sömürgeci Türk devletini ayakta tutmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır. Ancak açık bir gerçek vardır ki o da, bunun faşist Türk sömürgeciliğinin emperyalizmin çıkarlarını gerçekten kollayabilecek güç ve olanaklara sahip olduğu müddetçe böyle olacaktır. Yine TC'nin uyguladığı politikalara bu güçler, çıkarlarına gerçekten hizmet ettiği müddetçe izin vereceklerdir. Ama TC'nin her alandaki tüketeni kendini dışa vurduğunda bunların bölgedeki çıkarlarını, bu rejimin, emperyalist ve sömürgeci mantık açısından bile kör diye nitelenebilecek inkarcı ve imhacı politikalarını feda etmeyecekleri de bir gerçektir.

Paul Henze'nin Ekim ayı sonunda yayınlanan "Türkiye ve Kürtler" makalesi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi üzerinde kanat çırpın leş kargaların yanlışlarını, gelişikil ve acıklı gerçeklerini sarı aralardan da olsa vermekten kaçınmamıştır.

Özetleyecek olursak, bakınız Paul Henze ne diyor:

"Türkiye istikrarı önemli oranda sağlaması durumunda. Ancak ufukta görünen bir kaç kara buluttan biri Güneydoğu'daki gerilla eylemleri.

"Türkiye'nin bu alandaki gelişmelere yönelik ilk politikası var. Birincisi; askeri kuvvetlerle bastırma, ikincisi ise, iktisadi kalkınma ve yatırım politikası. Eğer bu ikinci politika da sebat ve ilerleme olursa sonuç alıcı olabilir.

"Bölgeye yaptığım bir gezide kahvede konuştuğum biri bana, 'buralarda Irak'taki Kürtlerin durumu pek bilinmiyor, İran'da sürülüyor, öldürülüyor, baskı altında tutuluyor. Biz Türkiye'dekilerin de durumu pek iyi olmamakla birlikte, örneğin ben TC vatandaşları olarak dilediğim her yere gidebiliyoruz' dedi.

"Alanda gerillalara kitle desteği yok. Aslında halk bu eylemlerin yol açtığı baskı ve tehlikelerden şikayetçi. İlgililer yöre halkının huzur içinde iktisadi yaşam koşullarını iyileştirmesini tercih ettiklerini söylüyorlar.

"Türkiye yönetimi gerilla eylemlerini zaman zaman Irak alanını da kapsayan eylemler ve İran'dan aldığı istihbarat desteğinde bastırma çalışmaktadır.

"Şubat ayında yakanan eylemler hareketin Suriye tarafından Devamı Syf: 27'de

lar TC'nin Kürdistan'da işlediği insanlıklığı tüm suçlara ortaklardır. Emperyalist güçler, Kürdistan ülkesi ve halkına; onun çağımızda kaçınılmazca oynayacağı devrimci role karşı duydukları düşmanlık ve korkuyu, faşist Türk sömürgeciliğine sundukları açık destekle ortaya koymuşlardır.

Ancak emperyalistler ve sömürgecilerin tüm çabalarına rağmen, Kürdistan gerçekliği, kendisine zorla sarılan kefeni yırtmış, devrimci-modern bir önderlikle, çağda kendisine yer arama mücadelesinde önemli mesafeler katetmiştir. Bunda belirleyici rol oynayan PKK, KUKH'nin bir olgu haline getirerek, bunu dost ve düşmana da dayatmıştır. Özellikle 12 Eylül faşist askeri rejiminin PKK ve KUKH'ne yönelik imha ve tasfiye çabalarının, ağır kayıplara mal olsa da, boşa çıkarılması; 15 Ağustos devrimci atılımı ile direniş hareketinin büyük bir gelişme kaydetmesi emperyalist ve sömürgeci politikaları tam bu tükenişle yüz yüze getirmiştir. Kürdistan sorunu uluslararası platformlara dayatılarak, inkarcı ve imhacı politikalar işlemeze hale getirilmiştir. Oluşturulmak istenen yeni dengenin ancak, bu sorunun UKH ilişkisi, hak eşitliği ve halkımızın bağımsız ve özgür yaşama kutsal hakkına saygı temelinde çözümlenmesine bağlı olduğu ortaya konulmuş; bundan geri adım

ilişkin gözlem ve değerlendirmelerini bir makale ile tartışmaya sunması, ABD'nin, TC'nin Kürdistan politikasının yıkıcı sonuçlarına daha fazla katlanmak niyetinde olmadığını ve bu anlamda da ihtiyatlı bir arayış içinde olduğunu gösterdiği söylenebilir.

Nitekim sömürgeci-faşist rejimin temsilcileri de müttfiklerinin bu tür yönelimlerine dikkat çekerek giderek daha sık bir biçimde kaygılarını dile getirmektedirler. 7 Kasım tarihinde, parlamentoda bir basın toplantısı düzenleyen MDP temsilcisi bunu, "müttfiklerimizin Türkiye'nin iç ve dış güvenliği konusunda fazla duyarlı davranmaması kaygı vericidir." diyerek açıkça belirtmiştir.

Ortaya çıkan bu gelişmeler ışığında ABD emperyalizminin Kürdistan problemi konusunda yeni bir tutum içinde olduğu söylenebilir mi?

Şüphesiz ki, başta ABD ve AET emperyalistleri olmak üzere, çeşitli güçlerin sorun hakkındaki tutumları esasta, ilerde, UKM giderek gelişip TC binası tamir edilemez hale geldiğinde gerçek renklerine bürünecektir. Ama hemen belirtiriz ki, ABD'nin Kürdistan ulusal problemi konusundaki çekimser tutumlarını bir arayış olarak nitelendirmek bir anlamda doğru olsa da bir diğer anlamda durumu izah etmekten uzaktır. Çünkü ABD em-

YAŞAM VE MÜCADELE

Soru: Tutuklu kaldığınız süre hangi tarihler arasındadır. Gözaltında ne kadar kaldınız ve bu süre içerisinde maruz kaldığınız uygulamalar hakkında bilgi verir misiniz?

Cevap: 4 Nisan 1984'den 17 Mayıs 1985 tarihine kadar tutuklu kaldım. Yabancı uyruklu olduğum için birçok yerlerde dolandırıldım. Mardin, Diyarbakır, Ankara ve tekrar Diyarbakır'a getirildim. 4 Nisan'dan 28 Haziran'a kadar gözaltında kaldım. Bu süre içerisinde sürekli olarak her türlü insanlık dışı işkence yöntemlerine (falaka, elektrik akımı verme, askıya alma, 15 gün süreyle gece ve gündüz ayakta bekletme, tabut denilen elektrikli havuza koyma vs.) tabi tutuldum. Bu süre zarfında devamlı dar bir hücrede tutulduğumdan ve gözlerim bağlı olduğundan dolayı fazla kimseyi göremedim. Yalnız Diyarbakır'da gözlerim açık olduğundan dolayı bazı kişileri görebildim. Diyarbakır cezaevinde 9 ay tutuklu kaldıktan sonra Ankara'ya götürüldüm. Burada 32 gün sürekli işkenceden sonra geri getirildim ve bazı ilerciler tarafından bakanların girişimleri sonucu serbest bırakıldım.

Soru: Gözaltında kaldığınız süre zarfında başka tutuklularla karşılaştınız mı? Bunlardan PKK'li ve diğer siyasi güçlerden olanlar var mıydı? Üzerlerinde uygulamaları ve bu uygulamalara karşı nasıl tavır takındıklarını izah eder misiniz?

Cevap: Gözaltında kaldığım süre zarfında, yalnız Diyarbakır'da diğer tutuklularla görüşme olanajına kavuştuğumu daha önce de belirtmiştim. Görebildiklerimin çoğunluğunu PKK sempatizanı peşmergeler oluşturuyordu. Diğer güçlerden tutuklularla da karşılaştım. Bunlar Kurtuluş, Halkın Kurtuluşu, Rızgari, Ala Rızgari, İGD ve I-KDP'den tutuklulardı. Tavrılar genel olarak bazı şeyleri itiraf etme biçimindeydi. Bu güçlerden pişmanlık duyanlarla da çok karşılaştım.

Diyarbakır'da gözaltında gördüklerim, PKK davasından tutuklu bulunan Mustafa Sankaya, Yusuf Yıldırım, Enver Şimşek, Mahmut Dora, Ali Oruç, Sadık Korkmaz ve Sivaslı Mevlüde adında bir bayandı. Bu devrimcilerden insanlık dışı işkence metodlarının uygulandığına tanık oldum. Örneğin: Mevlüde adındaki PKK'li bayana, önce Sivas'ta işkence yapılmış, oradan Mardin'e getirilmiş ve daha sonra da Diyarbakır'da üç ay işkencede kalmıştı. Bu bayana bizden daha fazla işkence yapılmıştı. Kendisine her türlü işkence yönteminin uygulandığına bizzat tanık oldum. Hücre denilen, 50x40x200 boyutundaki dar ve nefes alınamayan tabuta 15 gün süreyle konulduğuna, hatta itirafa zorlamak için tecavüz yeltediklerini duydum. Ancak diğer PKK'li tutuklular gibi, bu bayan militanın da kendisine dayatılan herşeyi red ettiğini biliyorum. Ancak sömürgeciler yine de bazı tutuklulara çeşitli suçlar yükliyordular.

Uygulanan tüm insanlık dışı ve ağır işkencelere rağmen, PKK

davasından tutuklulardan hiç birisinin pişmanlık duyduğunu görmedim. Genellikle pişman olmadıklarını belirtiyorlardı.

Soru: Gözaltı sonrası konulduğunuz Diyarbakır cezaevindeki genel durum hakkında bilgi verir misiniz? Sömürgecilerin tutuklular üzerindeki uygulamaları ve tutukluların bu uygulamalar karşısındaki tavırları nasıldı? Direnen güçler hangileriydi ve cezaevi kitlesinin örgütlendirilmesi, eyleme kaldırılması, insiyatifi hangi siyasetin elindeydi? İhanetçilere karşı genel tutum nasıldı?

Cevap: Herşeyden evvel, 1983'e kadar cezaevinde çok ağır koşulların yaşandığını belirtmek gerekiyor. Ancak 1981'den 1983'e kadar ölüm oruçları, açık grevleri gibi çok güçlü direnişlerin sergilenmesi, Mazlum, Kemal ve Hayri gibi büyük önderlerin şehit düşmesi, diğer bazı tutukluların bu büyük önderlerin katledilmesini protesto etmek amacıyla kendilerini yakması gibi direniş eylemlerinin geliştirilmesi, Diyarbakır direnişinin büyük ve ölümsüz önderlerinin kanlarını katik ederek bir daha sömürgecilerine yaktıkları direniş ateşinin güçlü etkisi; cezaevi kitlesinde yaratılan direniş anlayışı ve ruhunun yenilmezliği ile gösterilen büyük azim ve çabalar sonucu kısmi olarak bazı haklar elde edilmişti. En azından sürekli işkenceler kaldırılmıştı.

Fakat 15 Ağustos atılımından sonra durum tamamen değişti. 15 Ağustos eylemlerinden dolayı yakalanan PKK'li tutuklulara en ağır işkenceler uygulanıyordu. Bu yurtseverler ayrı ayrı koşullarda tutuluyordu. 30, 31, 32, 33 ve 34 No'lu koşullar, 15 Ağustos eylemlerinden sonra yakalanan tutuklulara ayrılmış ve sömürgeciler bu tutuklular üzerinde daima işkence uyguluyorlardı. PKK davasından eski tutuklular adına Rıza Altun, Muzaffer Ayata, Celalettin Delibaş vb. arkadaşlar, yeni tutuklular üzerindeki bu işkencelere son verilmesi; aksi durumda tüm tutukluların ölüm orucuna yatacakları uyarısında bulundular. Fakat sömürgeciler yine de bu uygulamalara devam ediyordu.

Cezaevinde ağır hükümlüler genellikle 35 ve 36 No'lu koşullarda kalıyorlar. Burada en çok hayret ettirgin şey; tutukluların büyük bir kısmının hücrelerde kalmak için dilekçe vermemeleriydi. Çünkü hücre, siyasi tutukluların yeridir. Ve bu hücrelerde genellikle PKK davasındaki tutuklular kalıyordu. Ben de bir ara hücrede kalmak için dilekçe verdim. Amacım bu büyük direniş önderlerini daha yakından tanımak ve koşullar ne kadar zor olursa olsun, bu devrimcilerle beraber yaşamaktı. Fakat bu isteğim kabul edilmedi ve hatta bunun için soruya bile çekildim.

Cezaevindeki bu uygulamaların hedefi açıktır. Hedef, direnen tutuklu ve hükümlü devrimci ve yurtseverleri teslim almaya yöneliktir. Ama sömürgeciler bu sinsi emellerine hiçbir zaman ulaşamadılar. Tam tersine, direniş tüm cezaevi kit-

leşti. Geçmişte Irak ordusunda subaylık yapan ve daha sonra ulusal bilince ulaşarak kaçıp Suriye'ye geçmek isteyen; ancak bu geçiş esnasında Türk sömürgecileri tarafından tutuklanarak bir yıl aşkın bir süre zindanlarda tutulan Serbest adlı yurtsever Kürdistanlıyla yapılan röportajı yayınlıyoruz.

“Cezaevinde Herşeye PKK'lılar Karar Vermekte ve Buna Koşulsuz Uyulmaktadır...”

lesini içine alarak daha da güçlenmiştir. Eskiden teslim olan 28 kişi dışında pişmanlık duyup teslim olanlar çok değildir. Hatta daha önce teslim olan Abdülkadir Öztürk, Hamit Kandal, Halef Çarpıcı gibi birçok tutuklu teslimiyetten vazgeçerek yeniden direniş safına geçtiler.

Cezaevinde sömürgeci devletin uygulamalarına karşı duran, cezaevi kitlesini örgütleyip yöneten ve direnişin başını çeken PKK'li militanlardı. Zaten cezaevinde tutukluların çoğunluğunu PKK'lılar oluşturuyordu. Diğer güçlerden tutuklu olan birkaç kişi de, direnişin örgütleyicilerine uyumaktaydılar. Çünkü direnişçilerin otoritesi tüm kitleyi sarmış durumdaydı. Diyebiliriz ki, cezaevi PKK'lilerin elindeydi ve kesin olarak ancak onların sözü geçerli olmaktadır.

Bu direnişçilerin ihanetçilere karşı tavırları ise çok sert oluyordu. Mesela; tüm koşullar birbirini göre-biliyorlardı. İhanetçiler 38. koşu-ta kalıyorlardı ve hiç kimse bunları göremiyordu. Herşeyleri özdirdi. Mahkemeye bile özel arabalarla götürülüyorlardı. Diğer tutuklular onları ancak mahkemede göre-biliyorlardı. Zaten başka türlü görme-leri mümkün olsa, hemen öldürür-lerdi. Bundan dolayı sömürgeciler onları özel olarak korumaktadırlar. Görüşme günleri bile ayırdı. (Çarşamba günleri 45 dakika açık görüşme yapabiliyorlardı). Halef Çarpıcı adındaki tutuklu, mahke-me, teslimiyetten vazgeçip dire-neceğini belirtmesine rağmen, hiçbir koşu-onu yanlarına almayı kabul etmedi. Bu kişi tekrar tesli-miyetçilerin koşuunu gitmek zo-runda kaldı. Daha önce de, tesli-miyetçilerin görüşmecileri dire-nenlerin görüşmecileri tarafından dövülmüştü. Zaten ihanetçilerin yakınları, büyük bir korku içinde görüşmelere gidip gelmekteydiler.

Soru: Gerek cezaevinde, gerekse de mahkemelerde sömürgecilerin PKK'li savaş esirlerine karşı özel bir tutum takındıkları bilinmektedir. Siz buna tanık oldunuz mu? PKK'li savaş esirlerinin sömürgecilere karşı tavırları nasıldı?

Cevap: Tabiki devletin PKK'li savaş esirlerine karşı özel uygulamaları vardır. Tüm PKK'li savaş esirlerine mahkemelerde en ağır cezalar veriliyordu. Buna örnek de verilebiliriz. Birincisi; sadece Derik Kızılköyde, bir KUK'unun öldürül-mesi ile ilgili olarak tutuklanan bir PKK'li savaş esirine idam, 6'sına ise müebbet hapis cezası verildi. İkinci; PKK üyesi olmak ve bir ara-bayı gasp etmekle suçlanan Mehmet Kaya'ya, mahkemede araba sahibinin “bu benim arkadaşşımdır. Arabayı istese kendisine veririm. Neden arabamı kaçırmış olunsun ki?” demesine rağmen, müebbet hapis cezası verilmiştir.

Soru: 15 Ağustos 1984'den sonra cezaevine yeni tutuklular getirildi mi? Sömürgeci faşist yönetimin cezaevinde ve mahkemelerdeki uygulamalarında ne gibi değişiklikler gözlemlediniz?

Cevap: Cezaevinde tutuklu bu-lunduğum süre içerisinde yaklaşık 300 tutuklu daha getirildi. Yalnızca Hakkari davasında 73 kişi tutuk-ludur.

15 Ağustos eylemleri cezaevi kitlesinde büyük bir moral ve coşku

yarattı. Buna karşılık, tabi ki sö-mürgeci yönetimde ise büyük bir korku ve paniği yarattığı hemen göze çarpyordu. Bize karşı oldukça kinli davranıyorlardı. Yeni tutuk-lular üzerinde ise sürekli işkence uygulanıyordu. 15 Ağustos eylem-lerinden sonra sömürgeci-faşist yönetimin, PKK'li savaş esirlerine karşı mahkemelerdeki tavrı ne-tamamen değişti ve ağır cezalar ya-gırdılar. Örneğin, sadece örgüt üyesi olmanın dolayı yargılanan tutuklulara 168/1 maddesine göre 8 yıldan 15 yıla kadar ceza veril-mesi gerekirken, 15 Ağustos'tan sonra bu maddeden yargılananlara 24 yıl ağır hapis cezaları verildi.

Soru: Cezaevinde bulunan tutuk-lulardan ne kadarı PKK'lidir? PKK'lılardan ne kadarı siyasi sa-vunma yapmaktadır?

Cevap: Cezaevinde bulunan tutuk-lulardan ne kadının PKK'li oldu-ğunu kesin olarak bilemiyorum. Ancak büyük çoğunluğunu PKK davasındaki tutukluların oluşturdu-ğunu söyleyebilirim. Yine büyük bir bölümü siyasi savunma yapmaktadı. Toplam 17 bin sayfalık siyasi savunma yapılmıştı. PKK'li bir arkadaş, özellikle bu konuda Partiyi haberdar etmemi istemişti.

Soru: Bayan tutukluların bulundu-ğu koşullar hakkında bilgi edinebil-diniz mi? Genel durumları nasıl-dır?

Cevap: Bayanların tutuklu bu-lunduğu koşullar toplam 18 bayan bulunmaktadı. Bazıları siyasi sa-vunma yapmaktadı. İnsan hakları örgütünden bir komisyon geldiği dönemde Sakine Polat'ı bizzat ken-dim gördüm. Bayanların koşu-onu da ihanet eden yoktur. Durumları iyiydi. Tahliye kararını verdikten sonra, PKK'li bir arkadaş bu vb. konularda dışarıya aktarmam için bilgileri vermişti.

Soru: Diğer siyasi güçlerden (Türkiyeli ve Kürdistanlı) yaklaşı-k ne kadar tutuklu vardır? Bunlardan ağır hüküm giyenler bulunuyor-muydu?

Cevap: Diğer Türkiyeli ve Kürdis-tanlı siyasi güçlerden tutukluların çoğu tahliye olmuşlardı. Çok az kişi tutuklu bulunmaktaydı. Tahminen DDKD'den 10 kadar tutuklu kal-mıştı. Benim tutuklu bulunduğum C blokunda Özgürlük Yolundan sa-dece 3 kişi vardı. Bunlara verilen en ağır hapis cezası 15 yıl civarındadır. Ben bu örgütlerden tutuklulara idam cezası verildiğini duymadım. PKK davasından tutuklulara verilen idam cezalarından sonra, TIKKO örgütünden idam cezası verilenler vardı. Yine Kawa ve KUK'tan da birkaç kişiye idam cezası veril-miştir.

Soru: Bu süre içerisinde görebil-dığınız kadarıyla Türk devleti en çok hangi örgütü hedeflemekte ve üzerinde durmaktadır? Bunun nedeni hakkında görüş belirtebi-ler misiniz?

Cevap: Cezaevinde kaldığım sü-re içinde gördüğüm şey, sömürgeci Türk devletinin PKK örgütünü hedef alarak, sadece O'nun üzerinde dur-makta olduğudur. Bu durum her yerde, sorgulamada, gözaltında, mahkemede, cezaevinde göze çar-pıyordu. PKK'li savaş esirlerine

daha fazla işkence yapıldığını ve ağır cezalar verildiğini biliyorum. Sömürgeci-faşist devletin PKK'yi hedefledikleri basın-yayın kurum-larında da anlaşılıyordu. Sömürgeci basın sürekli PKK üzerinde duruyordu.

Daha önce de belirttiğim gibi, 168/1 maddesine göre yargılanan PKK'li savaş esirlerine 8 yıl veril-mesi gerekirken, 24 yıl hapis cezası verilmekteydi. Sömürgeci-faşist Türk devletinin bu uygulamalarını cezaevi hayatını yaşayan herkes böyle teslim etmek zorundadır.

Kanıma bunun nedeni, PKK'nin Kürdistan genelinde örgütlü olması ve UKM'ni zafere götürece-k biricik örgüt olmasından dolayıdır. Yani sömürgeciler, PKK'nin Kürdis-tan'ı kurtarabileceğini bildiklerinden ve bundan korktuklarından O'na var güçleriyle yönelmekte-dir. Başka bir nedeni olamaz.

Soru: Genel olarak cezaevin-deki devrimcilerin ilişkisi ve yaşam biçimleri hakkında kısaca bilgi verir misiniz?

Cevap: Genel olarak cezaev-inde devrimciler arasında çok olumlu ve şahsen benim çok beğ-e-nimi kazanan bir ilişki tarzı vardı. İlişkiler ağırlıklı olarak siyasi temeldeki ilişkilerdir. Fırsat bulund-ukça siyasi tartışmalar yapılmaktadı. Özellikle direnişin başını çeken arkadaşların veya 15 Ağus-tos eylemlerinden sonra tutukla-nan devrimcilerin, yurtseverlerin bulundukları koşullarda gelişkin bir siyasal ortam hakimdir. Yine bu koşullarda düzenli devrimci bir yapı vardı ve moralieri oldukça yüksekti.

Genel olarak hemen hemen, devrimcilerin kaldığı tüm koşu-larda komünal yaşam mevcuttu. Para, yiyecek vb. herşey ortak-tı. Tüm cezaevi kitlesi ve bazı koşu-larda bulunan diğer güçlerden tek tek kişiler bu komün yaşamına uyuyorlardı. Güçlü bir birliğin sağ-landığını ve herkesin PKK'li önder devrimcilerin kararlarına uydu-ğunu gördüm.

Soru: Uluslararası kuruluşlar-dan Diyarbakır cezaevini ziyaret edenler oldu mu? Görüşülen tutuk-luların tavırları ve devletin tavrı nasıldı? Tutukluların bu gibi kuru-luş ve dünya kamuoyunda ne gibi beklentileri vardır?

Cevap: Uluslararası kuruluş-lardan sadece İnsan Hakları Komisyonundan bir heyet Ocak ayında cezaevine geldi. Ben de dahil bazı savaş esirleriyle görüş-tü. O zaman durumumuzı açıkladık.

Cezaevindekiler uluslararası kuruluşlardan ve dünya kamuoyun-dan daha fazla şeyler beklemekte-dirler. Herşeyden evvel, savaş esir-lerine insanlık dışı barbar işkence-leri uygulanmaktadır. Mahkemeler-de ise adalet adına hiç bir şey rast-lamak mümkün değildir. En basit birşeye dahil cezalar yağdırılmaktadı-r. Örneğin, görüşmeler esnasında Kürtçe konuşulduğunda veya mahkemede savaş esirleri kendi gö-rüşleri doğrultusunda slogan attık-ları zaman bile, buna da ayrıca ce-zalar verilmektedir.

Soru: PKK'li savaş esirlerinin sizin aracılığıyla Partiyeye ve dünya kamuoyuna iletmek istedikleri

Devamı Syf: 26'da

TARİHİ İKİ BELGENİN ANLATTIKLARI

Öylesine olaylarla karşı karşıyayız ki, sanki tüm bir Kürdistan tarihi, binlerce yılın bağımsız yaşama özlemiyse köleliğin en alçakça biçimleri, insanın yaşama tutkusu ve bunun için aradığı yollar ve sonuçları halkların tarihinde çok kısa sayılabilecek bir kesit içinde en yoğunlaşmış bir biçimde yeniden yaşanıyor... PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi, ulusal-toplumsal bünyenin tüm gözlemlerini zorlayıcı bir etkiye bulunuyor; ve bu tazyik ile sömürgeci boyunduruk altında oluşmuş irin patlıyor, irinleşmiş ama şimdi patlayan bu yapı derin sarsıntılar yaşıyor. Gerçi belirtilen hususlar, yepyeni örnekler olma gibi bir özelliğe sahip değildir. Ama, tarihimizin ve günümüzün iki gerçeğini çok güzel bir biçimde yan yana getiren örnekler olarak mutlaka dikkatle incelenip, gereken sonuçlar çıkarılmalıdır.

Fazla yoruma gerekmeden hemen örneklerimizle başlıyalım:

Birinci örneği 2 Haziran 1985 günü yaşanan olaylar ortaya çıkarır. Burada bir baba kendi öz oğlunu katli oldu ve kim olduğunu bile bilmeden vurduğu kurbanının başında, üç gün beklediği halde tanımadı. Sömürgeciler, bir babayı kendi öz evladının katili yaptılar. Peki bu nasıl mı oldu?

Tarihimize büyük kahramanlıklara ve halk direnişlerine tanıklık etmiş olan Cilo, yüksek zirvelerinin o dik başlı mağrurluğunu da bu yünden alır. Ama, Cilo'nun eteklerinde tarihi bir ihanetin sergileniye vardır. Şeyh Ubeydullah ve Oramar insanlarının bastırılmasında sömürgeciye ulaşıkla yarışan yukarı Pinyan'ın aşiret reisi Kerem Zeydan'ın adı hala ihanetin en eğrenç örneklerinden birisi olarak hatırlanır. Kerem Zeydan'dan daha aşağı kalmayan Zahare Kehe de hatırlanmalıdır. Bunlara şimdi bir isim daha eklemek gerekiyor. Mehmet Serdar. Azgın bir halk düşmanı ve sömürgeci usağı Zahare Kehe'nin oğlu. Mehmet Serdar ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi karşısında, babasını bile geride bırakarak, azgın bir uşak olduğu konusunda hiç kimsenin kafasında en küçük bir tereddüt dahi bırakmamıştır. Bu azgın uşak, nasıl ki elindeki servetleri, yani sınıf karekterini babasından devralmışsa, uşaklıkta da aynı şey söz konusudur. Yoksul Kürdistan köylüsünün kanlı ve emekleriyle oluşturduğu servetinin üzerinde, yani ancak kan dökerek ve zulüm temelinde yaşayabileceğini çok iyi bilmektedir. Bu nedenle de, modern ulusal kurtuluş hareketine karşı ajan-milis yapının oluşturulmasında, halka yönelik her türlü baskı ve soygunun yanında bu adı görmek mümkündür.

Aşiretçiliğin egemen olduğu bu yörelerde, aşiret reisleri kendi aşiret üyeleri üzerinde her türlü yetkiyi hala da kendilerinde görebilmektedirler. Çaçımızın en geri sosyal örgütleniş olan aşiret birliği içinde yer alan bireyler de, hala önemli oranda bir reis olarak görüldükleri bu ajanlara bağlı hareket edebilmekte, ulusal-toplumsal bilince ulaşamamış, gerçek çıkarlarının nerede olduğunu görememiş olmaları, onları da objektif olarak ve hem de kendi öz çıkarlarının karşısına dikişmektedir. Tarihimizin en acı gerçeği olan bu durum ne yazık ki ülkemizin bazı alanlarında hala da en ağır biçimde yaşanan olgudur. Bu yapıdan sömürgeciler alabildiğine yararlanmışlardır. Aşiretlerin politikaya sokuluşları da bu temel olmuştur. Aşiret reisi ne ise, aşiretin tümü de odur biçiminde ifadesini bulan bir gerçeklik içinde, bilinçleri karartılmış yoksul emekçiler ve köylüler oy sandıkları başı-

na getirilmiş, onlar uğruna elleri kana bulandırılmış, bu uşakların çıkarları için gerektiğinde en kanlı çatışmalara sürüklenmiş, ölmüş, mahkum olmuş, dağlara çıkmışlardır. Ama, PKK önderliğinde ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi, yüzyıllardır tekrarlanan bu kanlı oyuna da dur demiş, 1980 öncesinde olduğu gibi sonrasında da bu yapıyı hedefleyerek yoksul köylüye kendi öz çıkarlarını dayatmış, öğretilmiştir. Yani, sömürgeciler ve uşaklara feodal-kompradorlarca bir sürü gibi her türlü kirli oyuna alet edilebileceği zannedilen aşiretlerin, günümüzde yaşadıkları gerçekliğin artık böyle olamayacağı ama, öz çıkarlara sahip çıkma sancılarının da en ağır biçimde yaşandığı bir süreçte girmişti. Gerici aşiret kültürüyle yoğrulmuş olan eski kuşak üzerinde halen etkin olabilseler de sömürgeciler ve ajanlar feodal-kompradorlar ulusal kurtuluş mücadelesinin yayılan etkisi altına giren genç beyinler üzerinde aynı biçimde hükmedememektedirler. O küflenmiş aşiret yapısında bir çatlak biçiminde de olsa kabuğu kırarak ulusal-toplumsal çıkarları uğruna savaş platformunda yer alan insanların sayısı giderek de artmaktadır. Ne var ki, netleşmenin henüz tam sağlanamamış olmasından ötürü, bu da, belki de çok az ülkede görülebilecek bir biçimde aşiret tabanını da karşı karşıya getirmektedir. Aşiret mantığıyla hareket eden bir çok insan, mevcut örneğimizde de görüleceği üzere ne olduğunu bile anlamadan elindeki silahını kendi halkına ve hatta aile üyelerine çevirir bulmaktadır. Düşman, insanlarımlar üzerinde gerçekten eşine ender rastlanılır bir alçaklıkla oynamaktadır. Aşiret bağları içerisinde halka karşı, kendisine karşı silahlandırılan ve sonuçta da oğlunu katli olan baba Osman Tire, üzerinde böylesine alçakça oynanan insanlarımızdan sadece biridir.

Osman Tire, bir köylüdür. Geleneklere bağlı, dünyayı tanımamasına daha fırsat verilmemiş, gerici aşiret mantığı içinde ağaya bağlılığı vazgeçilmez kabul etmiş ve buna karşı çıkmayı yaşam boyunca aklına bile getirmemiş, kapkaranlık-kölelik düşüncesinin insanidir. Ama öte yandan sömürgeciler ve o çok bağlı olduğu ağası, kendi çıkarları için her şeyi yapmaya hazırdır. Nitekim, geçmişte olduğu gibi, günümüz modern ulusal kurtuluş hareketine karşı da aynı oyun tezgahlanmış istendiğinde, Osman Tire, elinde bir silahla kendisini düşmanın saflarında kendi oğlunun karşısında bulur. Osman Tire, belki de "koy korucuları" gibi bir yasaya da dayanarak ulusal kurtuluş mücadelesine karşı ajan-milis çeteleri örgütletildiğinden ve eline silah tutuşturularak kendisinin de bu örgüte dahil edildiğinden habersizdir, ya da bunun ne anlama geldiğini kavramaktan çok uzaktır. O, tanıdığı tek otoriteye boyun eğerek, itaat etmiş ve yaşamın tek biçimi olarak kabul ettiği bu otoriteye boyun eğiş, onun için yeni bir anlam ifade etmemiştir. Ta ki 2 Haziran 1985 günü Baze suyunun üzerindeki Kolyada köprüsüne kurdukları pusudan ölüm kusan silahları tanımaz duruma gelen oğlunun yaşamını elinden alıncaya kadar...

Sömürgeciler ve uşakları M. Serdar, o gün milis çeteleri haline getirdikleri onlarca köylüye Baze suyunu kızılı boyamaları emrini verirler. Karşılarına çıkacak olanlar, yabancı güçlerle işbirliği yapan, onlardan emir alan, dinsiz, ahlak tanımayan "komünistler"dir; onları öldürmek bir "vatan ve din borcu-

dur"; eğer tarlalarının, dinin ve namuslarının elden gitmemesini istiyorlarsa acımadan vurmalıdır. lar. M. Serdar, ağadı; emri altındakiler istediği biçimde kullanacak köleleri. Ama nereye kadar!? Bunun cevabını da bizzat yaşamın kendisi vermiştir: Baze suyuyla kadar.

Karşınan bir kararlı görüldüğünde beklenenlerin geldiğini düşünerek, onlarca el karanlık pusuda tetige gider, onlarca namludan ateş fışkırtır. Tek bir genç vücut üzerine binlerce mermi sıkılır. Aldıkları emir yerine getirmekten memnun cesedin başına koştuklarında, genç tanınmaz haldedir. Vücudunda nedimeyse kurşun değmeyen yer kalmamıştır. Askerler, gencin üzerine araştırılır ve bir kimlik bulurlar. Okudukları isim onları korkuya boğmak için yeter. Sömürgeci askerlerin kimliği bakar bakmaz ateşler içinde çağırıldıkları helikopterlere binerek oradan uzaklaşıp ve milislere de cesedi götürmelerini söyler. Bu görev Osman Tire'ye düşer. Osman Tire, kim olduğunu bilmediği ve kendisinin sıkı sıkı kurşunlandırılan da kim bilir kaçına isabet ettiği gencin başında tam üç gün kalır. Fakat artık oyun da bitmiştir. Ve Osman Tire, başında üç gün bekleyip tanımadığı, kendi kurşunlarının da vücudunda saplı durduğu bu gencin kimliğinde Nurettin Tire adının yazılı olduğunu öğrenir. İnanamaz. Oğlu kendi kurbanı Nurettin, iki çocuk babasıdır. Osman Tire oğlunu iyi tanımaktadır, her şeyden önce o oğludur; onun Kürtçe dışında çatıpat konuşabildiği Türkçeden başka hiç bir dil bilmediğini bilmesi için yetiştirildi. Bu Nurettin'in dini inkar ettirdiği de hiç duymamıştır, oğlu ailesine de bağlıdır, ama Nurettin'in bağlı olduğu bir şey daha vardır, ülkesini sevmektedir. Nurettin, Kürdistan'ın bağımsızlığını istemektedir; peki insanların kendi ülkelerini sevmeleri suç mudur? Osman Tire düşünür!; şimdi başkalarından emir alan dış güçlerin emirleriyle vatana ve millete saldırın kimdir der; Osman Tire bir ellerine, bir de yerde kendi kurşunlarının da vücudunda saplı olduğu oğlunun tanımaz cesedine bakar, ben ne için katil oldum diye sorar kendine, vatani için midir... hayır!... kendi halkı için midir... hayır!... ya oğlu, ne için öldürülmüştür; ülkesini sevdiği için; ülkesinin kurtuluşu için mücadele eden savaşırlara yardım ettiği için değil mi? Peki kendisinin Türk sömürgecilerine ve ağaya uşaklığı-nun mukafatı ne olmuştur? Osman Tire, bunun cevabını çok iyi bilir, ayaklarının dibinde tanımaz halde yatan oğlunun cesedinden başka bir şey değildir bu mukafat.

Bu örnek, gerçekten de tarihi bir belgedir. Belgenin değerlendirilmesi bir çok açıdan ele alınabilir. Örneğin çetelerin nasıl oluşturulduğunu anlamak açısından... Kürdü Kürde kırdırma politikasının günümüzde aldığı biçimi görmek açısından... sömürgecilerle Kürt egemen sınıflarının tarihi suç ortaklığının günümüzde ulaştığı boyutları ortaya koymak açısından; gerçekte de aile fertlerini bile birbirinin katili yapanların kimler olduğunu belgelemek açısından... Türk sömürgecilerine uşaklığın mukafatının acı bir bedelden başka bir şey olmadığını görmek açısından... vb.

Fakat işte burada oyun da bitmiştir. Gerçekten de, Osman Tire'nin kanlı elleriyle ayaklarının dibinde kana bulanmış halde yatan oğlu Nurettin Tire'nin cesedinde her şey, tüm tarih belgeleriyle sergilenmiştir. Nitekim Osman Tire, bu noktada çılgına dönmüştür. Bazen gerçekte çok etkisi yaratır. Bir sürü gibi istenildiği biçimde güdüleceği dü-

şünün halkların gerçeğin bilincine vardıkları durumda önderinde durulmasının imkansız olduğunu ispat, tarih defalarca kanıtlamıştır. Osman Tire ise bunun sadece beyrede somutlanışını ifade etmektedir.

İkinci örneğimiz de yine bir baba-oğul'a ilişkin. Ama baba-oğul, bu kez çok farklı bir biçimde karşımıza çıkıyorlar. Bu ilişkiyi anlatmaya 27.7.1985 tarihini taşıyan bir mektubu aktararak başlayacağız. Mektup şöyle:

"Yüksek huzuruna takdim ediyorum,

Ey sevgili benim Azad'ım, geç duyduğum için sana bir mektup dedi gönderemedim. Ama beni başla, evvela sana selam ederim, gözlerinden öperim. Hiç merak etme, halkımız için öleceğiz de. Ayrıca bizim grup da sana selam ediyor. Okuyan ve dinleyen arkadaşlara selam ediyorum.

Acele senin yazı ve fotoğrafını istiyorum.

Silah arkadaşın ve baban"

Burada yepyeni bir tarih yazılıyor. Kürdistan tarihinin acı ve utançla yazılmış kölelik sayfaları-nın tersine, başı dik, gururlu, cesaretlendirici, kendi tarihini kendisi yazmaya karar vermiş bir halkın tarihi.

Bu kısa mektupta adında bahsedilen Azad'da HRK saflarında sömürgecilğe karşı bağımsızlık ve özgürlük için mücadele eden genç bir savaşırdır, bir babayı oğluna "Yüksek huzuruna takdim ediyorum" diye hitap ettiren gerçek de budur. Artık sadece bir baba-oğul değil, aynı dava uğruna savaşıp ve bu yolda ölüm de dahil her türlü zorluğa göğüs gerilmesi yolunda birbirini cesaretlendiren iki dava arkadaşı vardır. Sömürgeciliğin her türlü yöntemle birbirine karşı çıkmaya, ya da kölelik ilişkileri içinde bir arada tutmaya çalıştığı baba ve oğul, tek doğru temel olan mücadele zemininde birleşmişlerdir; özellikle aile bağları temel alınarak ayakta tutulmaya-hortaltılmaya çalışılan gericiğe karşı, aile ilişkilerinin de ancak ve ancak mücadele zemininde gerçek anlamına kavuşacağı ve ancak böyle yücelebileceği en açık biçimde kanıtlanmıştır. Azad ve babası HRK'nin iki ayrı silahlı biriminde yer almaktadır. Azad, düşmanla girdiği çatışmada yaralanmıştır. Ve bu gerçek içinde, Kürdistan'da bir babanın oğluna ilettili mesaj, halkı için gerekirse ölüme atılmaktan çekilmemesidir; o bunu bir görev olarak davatmaktadır.

Ağır sömürgeci baskılar altında ulusal-toplumsal örgütlenmemiz ovalisine tahrip olmuştur ki, adeta her şey anlamından boşalmış, hersey kölelik ilişkileri içine hapsedilmiş ve aile bu kaos ortamında bireyin sığınacağı tek adacık gibi kalmıştır. Ama yine kölelik ilişkileri içinde, aile reisinin çıkarının esas alındığı ilişkiler çerçevesinde her şeyin anlamı daraltılmış, insanların toplumsal çıkarlarını yatılırlar kucağına, basit ilişkilerin hükmü altındaki bir adacık. Ulusal-toplumsal çıkış yollarını bulamayan Kürdistan insanı, sığındığı bu adacığa öyle bir konuma geldi ki, basta sömürgecilik olmak üzere, koyu feodal ilişkiler ve geleneklerin güdümlendirmesi dışına ne düşüncede ve ne de fiili olarak çıkamadı. Bu küçük adacık gericiğin elinde bir mevzi durumuna dönüşerek, mücadelelin önüne de çıkarılmak istendi. Özellikle mücadelenin başlangıç yıllarında bunun etkisi bütün ağırlığıyla duyuldu. Devrimcilik demek isteyen genç beyinler, ilk olarak aile engellerine karşı mücadele etmek

zorunda kaldılar. İki kuşak vardı: Kendisini bu küçük adacık içinde korumaya çalışan babaların kuşağı ile; kurtuluşu bu adacıktan kurtularak ulusal-toplumsal çıkarları uğruna mücadele etmekle bulan oğulların kuşağı. Geçirdiğimiz süreçte bu sahada yaşanan mücadele hiç de basit, küçük bir olay değildi. Gerçekte iki dünyanın çatışması vardı. Nitekim sorunun derinliğine kavranılmadığı noktalarda iki kuşak birbirlerini anlamadıklarını iddia ettiler. Ancak mücadele geliştikçe, ulusal kurtuluşçu bilincin tüm beyinleri zorladığı bu iki kuşak da doğru zemin üzerinde gerçekten birleşmeye doğru ilerlediler. Burada kan bagına dayalı dar ve çıkarıcı ilişkilerin yerini, gerçekte aile ve bireyin çıkarlarının da tek güvencesi olan ulusal-toplumsal çıkarların esas alındığı ilişkiler almaya başladı. Düne kadar iki ayrı dünyanın kavgağını verenler, bu kez aynı amaç uğruna elele vermeye başladılar. Eski kuşak, yani babalar oğullarına küçük bir adaya sığınmalarını öğütleyerek yanlış bir yol gösteriyorlardı; gösterdikleri bu yol oğulları da kölelik içinde tutmaktan başka bir işe yaramıyordu. Bu kez oğullar, babalarına yol gösterdiler; onları sığındıkları küçük adacıklardan çıkararak dünya gerçekliğiyle tanıştırdılar. İnsanca ve onurlu yaşamının yolunu öğretiler. Kürdistan insanı alçak gönüllüdür. Doğru bulduğunda onu kabul etmekten ve o yolda ilerlemekten keskinlikle çekinmez. İşte burada da bunun en güzel örneğini görüyoruz. Bir babayı oğluna böylesine saygıyla hitap ettiren gerçek budur.

Bu küçük mektup, yeni bir ulusun doğuşunu müjdelmektedir. Artık Kürdistan'da yaşlı ve gençlerden değil, savaşıp genç halktan bahsetmek gerekecektir. Mücadele yedisinden yetmişine kadar her yaşta, kadından erkine kadar her cinsten insanımızı aynı platformda bir araya getirmiştir. Basit çıkarlardan arayan insanımız vasutici mücadele bağlarıyla birbirine saygı duymayı öğrenmiş ve işte yürekler de bu noktada birbiri için atmaya başlamıştır. Sömürgeciliğin ağır baskı ve saldırılarına, yüzyıllardan beri oluşmuş gerici ilişkiler mantığına karşı bulesine vuccbağlarla bir araya gelmenin gerekçesibildiği bir zeminde zaferin kesin olduğunu söylemek sanız fazla-dan bir laf etmek olacaktır. Yeni, doğru ve haklı olan daima gelişir, onun buyumesi ve sonuca ulaşmasını bir güc engelleme kudretine sahip değildir.

Okuduğumuz iki belge gerçekte aynı gerçeği vasmaktadır. Eski, gerici, halkımızın birliğini engelleyen, sömürgecilğin bizzat ayakta tutmaya ve sındı de gelişen mücadeleye karşı kullanmaya çalıştığı kölelik bağlarının yıkılmasıyla; yeni, doğru, iberleştirici ve özgürleştirici ilişkilerin doğup gelişmesi olayından bahsediyoruz. Birincisinin bir çıkamaz olduğu, o bağlar içinde bulunan herkesin ancak ve ancak kendi acı sonunu yaratabileceği, gelecekte bir umut beklemeyeceği açığa çıkmıştır. İkincisinin ise, bir özgürlük ve zafer birliği olduğu açıktır.

Bu ki oğlunun bize ilettili mesajı anlamaya, yorumlamaya çalıştık. Sanız bu konular üzerinde daha çokca yazmak gerekecek. Sömürgeciliğe karşı bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde, bu yeni zeminde genç-dinamik bir halk olarak yeniden doğuşumuzu gerçekleştirirsek, birliğimizin pekişmesi ve gerçek anlamıyla kavranması için buna duyulan ihtiyaç yadsınmaz.

Baştarafı Syf: 1'de

PARTİ GERÇEĞİMİZDE DEVİRİMİN ZAFERİNİ GÖRMEK

1985, yalnızca Kuzey-Batı parçası açısından değil, Kürdistan'ın tümü açısından yetmez ve hastalıklı olanın ve işbirlikçiliğin maskesinin tümden düşürüldüğü; doğru olanın ise çalışma tarzına kadar somutluk kazandığı bir yıldır. Bu yılda halkımızın direnmesinin büyüklüğü yanında, "sol" maskeli sosyal-soven, reformist ve tasfiyeci güçlerin cüceliği ve kokuşmuşluğu da alabildiğine açığa çıktı. Bu yılda sağlanan en büyük kazanım, ayak bağlarının kurtulup, özgür savaşımın mümkün kılınmasıdır. Eğer özgürlük değerli bir nesne ise, onun toprağı olan özgür savaşma ortamına kavuşma da en az o kadar değerlidir.

Tarihimizin en anlamlı ve şanlı bir sürece sokulması ve zafer güvencelerinin elle tutulur hale getirilmesi anlamında 1985 yılı sekiz yıllık savaş tarihimizin bir özetidir. Devrimci-yurtsever siyaseti, örgütlenmeyi ve eylemi her türlü engellemeye rağmen geliştiren son yıldaki Parti Hareketimizin kendisidir.

1985'te geliştirilen pratik, işte bu denli zengin kazanımların yaratıcısıdır. Bu bilançonun altıda ise dökülen kanların ve çekilen işkencelerin imzası vardır.

Bu gelişmeler, halkımızın bilincinde, cesaret ve fedakarlık ruhunda ileriye yönelik derin değişiklikler yaratmış ve onu tarihinin en şanlı bir dönemine ulaştırmıştır. Gelişmelerin yaratıcısı öncü güç de yine bizzat bu gelişmeler temelinde asırlık kökenleri olan her türlü kişilikli, darlığı aşarak, kendini her düzeyde verimli kılarak ve yarattığı değerleri en geniş halk yığınlarına malederek gerçekliğini çağın bilincine kazıma gibi tarihi bir konuma ulaşmıştır.

Bugün halkımız, tarihin ilk köle isyanları ve tüm halk direnmelerindeki soyluluk ve kutsallığı bütün görkemliliği ve aynı zamanda bütün acıları ve zorluklarıyla kendi direniş mücadelesinde somutlaştırmış bulunmaktadır. Bugünlerde halkımız karşı karşıya olduğu, tarihin en zorba yönetimlerinden TC'nin yıkıcı ve vahşi uygulamaları yanında, direnmenin nelere kadar olduğunu, bir umut kalesi gibi yükselen ulusal direnişin, herşeye rağmen zaferi nasıl müjdelediğini de görmekte ve yaşamaktadır. Bu anlamda Kürdistan halkı günümüzde, geçmişte hiç bir zaman tanık olmadığı biçimde ikili ve zıt bir oluşumun acısını ve hazını birlikte yaşamakta; geleceğe olan umudu ise her türlü endişeye üstün gelmektedir.

Geçmiş dönemlere kıyasla çağımızda bugün gerici, ilerici, emperyalist ve sosyalisti ile Kürdistan gerçeği karşısında, ister onun ezme ve sömürme anlamında, isterse tanıma, kurtuluşuna destek olma anlamında olsun, "doğum sancılarını" andıran bir kıvrancı yaşamaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistemin, kendisine dayatılan günümüz Kürdistan gerçeği karşısında duyduğu rahatsızlığı anlamak zor değildir. Ama tüm karşı-devrimci çabalara rağmen emperyalist politikalar bu olgudan köklü bir biçimde etkilenecek, giderek daha çok çıkmaza batmakta ve çağdışı bir sömürgecilğe dayanıp, destek almasının bedelini ağır bir biçimde ödemeye başlamaktadır. Emperyalist-kapitalist sistem özellikle bu yılda Kürdistan'da gelişen devrimci direnişin yolaçtığı sonuçları daha yakından görmüş ve bir düşünme, değerlendirmeye sürecine girmiştir.

Sosyalist sistem de şimdiye kadar herşeyi bilinen barış politikasına tabi olarak değerlendirmesinin verdiği darlık, bu politikanın yarattığı tikanıklık ve Kürdistan üzerine düşürdüğü gölgeye rağmen, ilerici ve sosyalist değerlere bağlı

bir Kürdistan gerçekliği karşısında, henüz halkımızın en meşru hakkı olan varlığının ve mücadelesinin kabulü gibi bir tutuma bile ulaşmamasından ötürü zorlanmakta, yeni politik yaklaşımlara ihtiyaç duymakta ve zayıf da olsa bu yönlü çabaları görülebilmektedir.

Halkımız, çağın kendisi hakkındaki bu ikircikli ve ihtiyatlı yaklaşımından büyük acı ve utanç duymaktadır. Ancak bundan ötürü umutsuzluğa ve yılmılığa kapılmamakta, aksine yumruklarını daha çok sıkarak, gözlerini daha çok açarak ve adımlarını daha çok sıklaştırarak, kendisine reva görülen bu hükmü yırtmak için gücünü, öncü örgütü içinde daha çok yoğunlaştırmaktadır. Karşı karşıya bulunduğu tüm gerçekliği kendi öncü örgütünde anlamaya, yargılamaya ve çağa katkı derecesini ölçerek, buna göre bir yürüyüş tarzı oluşturmaya çabalamaktadır.

Kabatıslak da olsa çizilen bu tablo, yaşanan günlerin her bakımında gelişmelerle dolu olduğunu ortaya koymaktadır. Ama birçok güç, Kürdistan gerçeğinin kıpırdanmasına ve sorun yaratmasına(!) hazırlıksız bir biçimde yakalanmıştır.

Gerçekten de yüzyılların uluslararası siyaset ve diplomasi süzgecinden geçmiş olan bu günlük politikacılık çabalarında hemen her soruna yer verip belli bir yaklaşım göstermiş, ama Kürdistan olgusunu adeta yok sayarak hiç bir yer vermemiştir. Dolayısı ile ne kadar eski, geri ve karmaşık olursa olsun mevcut tüm sorunlara belli bir yaklaşım göstermek sıkıntı çekmeyen çağdaş güçler, Kürdistan sorunu karşısında zorlanmakta, tanımaz ve anlaşılmaz tutumlar sergilemektedirler.

Kürdistan ulusal gerçekliği nedir? Bu gerçeğe nasıl yaklaşılmalıdır? Sömürgeci güçlerin durumu ve bunlarla ilişkiler nasıl ele alınmalıdır?

Gerek güncel emperyalist-kapitalist politikalar ve gerekse oluşmuş, mevcut sosyalist sistem po-

litikaları, bu sorular karşısında giderek daha fazla zorlanacağı benzetilmektedir. Çünkü ortada bir yanda dünyada hiçbir halk ve ulus için öne sürülmeyen inkarcı politikalar, öte yandan yine hiç bir halk ve ulusun meşru kabul edemeyeceği çağdışı bir sömürgecilğe karşı yürütülen haklı ve soylu bir mücadele vardır. Ve bu inkarcı politikaların dayandıkları gerçekler ve niyetler ne olursa olsun, gelişen direniş karşı öne sürülebilecekleri hakkı hiçbir gerçekleri yoktur. Siyasal bağımsızlığı çoktan beridir vazgeçilmez bir hak olarak gören kapitalist-emperyalist güçler kadardır; ulusların kaderlerini tayin hakkını hiç bir ön koşula bağlamadan savunma ve eğer ilerici doğrultuda ise bunu destekleme göreviyle yükümlü olan sosyalist güçler de, eğer kendilerine ters düşmeyeceklerse, bu mücadeleye karşı nasıl aşıktan tavır alabilir ve nasıl onu görmekten gelebilirler? Halkımızın varlığına ve mücadelesine karşı reddedici bir tutum takınmaları halinde bu, her iki sistemin değerlerinde de kaçınılmaz olarak önemli sarsıntılara yol açacaktır. Kabul etmeleri halinde ise bu, özellikle sömürgecilikle çıkar bağları olan ve bu sistemde sorumlulukları olan emperyalist güçleri ciddi çıkmazlar ve bunalmalarla karşı karşıya bırakacaktır. Dolayısı ile sistemler sorun hakkında net hükümlere kolay kolay varanamaz; halkımız hakkındaki inkarcı politikalarını kolay kolay aşamamaktadırlar. Ancak, ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi karşısında, gelecekte bundan kaçınamayacaklarını çok iyi bilen bu güçler, günümüzde, bilgilendirme ve değerlendirme için Kürdistanla ilgili istihbarat ve ajan faaliyetlerine, giderek kendilerine yandan güçler oluşturma gayretlerini yoğunlaştırmış bulunmaktadır. Denebilir ki bu konuda her iki sistem adeta yarış halindedirler.

Evet, bunlar Kürdistan'ın çok sınırlı bir kıpırdanışla ortaya çıkan gelişmelerdir. Biz buna şaşmıyoruz.

ÇAĞA SOMUT VE YARATICI YAKLAŞILMALIDIR

Bugün Partimiz önderliğinde ülkemizde yürütülen savaş her ne kadar çağdaş güçlerce doğru, tutarlı ve başarılıysa da; çağdaş güçlere dayanarak, emperyalist-kapitalist sisteme karşı geliştirilen bir savaş olduğu için gerek bu sistemi ve gerekse sosyalist sistemi daha şimdiden derinden etkilemeye başlamıştır.

Şüphesiz ki, özellikle emperyalist-sömürgeci sistemle savaşırken bu sisteme bakiş açımız ve vuruş tarzımız bizi başarıya götürecektir bir biçimde ortaya koyup, uygulayabilmemiz büyük önem taşımaktadır. Savaşımız her hangi bir üslupla değil, ülkemiz devrimini başarılacak bir üslupla yürütmek zorundayız. Halkımızın varlığını hiçe sayan ve onu sömürüp ezme sınırlı tanımayan bu sistemin güçlerini alt etmek için çok geniş bilgilendirme yanında pratik savaşta da muazzam bir taktiklik olmak; yüzyıllardan beri süre gelen ilkel isyancılık sınırları aşarak halk savaşçılığına varmak ve zaferi yaratmak için vazgeçilmezdir.

Bu güç karşı tutumda bugün ülkemizde eski işbirlikçi yaklaşımlardan ona sahte karşı çıkışlara kadar çeşitli biçimler vardır. Diren-

den kavramak gerekir. Bu sistemin kendisine bağlı en işbirlikçi ve giderek ajan kesimleri bile milliyetçi ve sosyalist sıfatlarla maskeleyen usulcularını bilerek karşı koymak gerekir.

Fakat ne yazık ki, gerek bilgin düzeyinin yetersizliği ve gerekse pratik savaşım deneyimlerinin yetersizliği güçlü olmaması nedeniyle bu ajan elit tabaka günümüze dek mesleklerini icra etmişlerdir. Ancak artık günümüz Kürdistan'ında savaş zemininin gittikçe kızıştığı içinde bulunduğumuz dönemde sistemin tüm mekanizmalarının; düşünsel etkilemeden, kültürel ve ahlaki etkilemelerine kadar yine, psikolojik askeri caydırma yöntemlerinden ince politik yöntemlerine kadar dolaylı-direkt, açık-kapalı,

PKK, halkımızın birliğinin ve onurlu savaşımının temel güvencesidir.

sert-esnek, şiddetli-barışçıl tüm yöntem ve yönelimlerinin iyi bilinişi zorunludur. Bu gerçekleştirmeden emperyalist sömürgeci sistem ile iyi savaşamayacağı açıktır. Dolayısı ile günümüzde mücadelelerin tüm dallarında ve gerekli tüm yöntemlerinde doğru ve güçlü bir tarzda somutluk kazanmak; savaşın teorik düzeyden, pratik düzeye indirilmesi için yeteneklerin sonuna dek zorlanması gerekir.

Partimizin savaşma tarzı, ihtiyatlı bir tarzıdır. Belki başlangıçta durumumuz, daha çok köylülerin ilkel isyancı özellikleri ve yetmezlikleriyle önemli benzerlikler göstermiş olabilir. Ama bu sadece bizim değil başlangıçta her halk hareketinin yaşadığı ve Lenin'in de meşru kabul ettiği adeta zorunlu ilk biçimdir. Evet, başlangıç için bu kaçınılmaz ve de meşru bir biçimdir, ama savaşın bu ilkel biçimde çakılıp kalması halinde hareketin gelişmesi ve hele zafere ulaşması olanaksızdır. Bu gerçekten hareketle, ülkemizde de özellikle yaşanan bunca tecrübeden sonra savaşın artık ilkel isyancı özelliklerinden hızla ve bütünüyle arındırılarak ulla ve kapsamlı yöntemlerle, çok çeşitli güçleri hareketle geçirmek içinleşmiş bir halk savaşı düzeyine ulaştırılması zorunludur. Savaşımız halen şüphesiz ki bir çok ilkel biçimi içinde barındırmaktadır ve halk savaşımızın içinde bulunduğu bu günlük düzeyde ve koşullarda daha bir süre bu biçimleri taşıyacağına benzetilmektedir. Henüz gelişmiş teknolojiyle savaşma imkanlarımızın olmadığı, Hareketimizin halen sisteme bağlı çeşitli düşman güçlerin kuşatması altında olduğu, dostlarımızın bu gün pek fazla olmadığı ve olanların ise görevlerini ancak "öldürmeyecek kadar" yerine getirdiği, halkımızın

öz gücünü tamamen ortaya koymaktan henüz uzak bulunduğu, öncünün de henüz gerekli yetkinleşme ve olgunlaşmaya ulaşmadığı bilinmektedir. Savaşımızın bu gerçeklerinden ötürü muhakkak ki atılacak pratik adımların büyük bir özenle seçilmesi ve atılması gerekir. Bugün belirtilen görevlerin başarılabilmesi için somut durumun tahlilinin iyi yapılması, bunun da ötesinde somut uygulama araçları ve yöntemlerinin; yani yürütme, örgütlenme ve denetlemenin geliştirilmesi ve yetkinleştirilmesi gerekir. Yeninin eski ile zamanında değiştirilmesi; alma ve yerleştirilmenin zamanında yapılması en gelişmiş ve teknik savaş araçlarından en ilkel ve kaba olanlarına kadar hepsinin yerli yerinde kullanılabilmesi, kısaca savaş tarzımızın geliştirilmesi gerekir. Evet işte bunun için de sistemin her zamankinden daha fazla olarak somut bir biçimde kavranılması ve savaş tarzımızın da buna uygun olarak en yetkin ve en verimli hale getirilmesi gerekir.

Dün olduğu gibi bu gün de PKK'

nin savaş tarzını eleştirenler vardır. Bu eleştirilerden iyi niyetli ve doğru olanlarını Partimiz saygı ve minnetle karşılamaktadır. Ama bunun dışındaki art niyetli eleştiriler ve giderek karalamalara açık ki hiç bir değer vermemektedir. İşi, tarih yapmacık değil, gevezelik yaparak onunla oynamak olanları elbette ki, ciddiye almayacak ve olumsuzluklarına meydan vermiyecektir. Çünkü PKK ve önderlik ettiği hareket halkımız için devrimci bir tarihi görevi görevini omuzlamış ve pratiği ile de adım adım bu tarihi yarattığı inancındadır. Böylesi bir mücadelede elbetteki birçok hata da yapılacaktır. Bunun yadırganacak bir yönü yoktur. Ama şüphesiz ki dışındaki güçler ister dile getirmiş olsun isterse olmasınlar, savaşımızın da bizzat kabul edemeyeceği şeyler vardır. Savaş tarzımız zamanında geliştirilmemesi, bunu sağlamak amacıyla yeteneklerin gerektiği biçimde ve gerektiği kadar kullanılmaması ve sınıf savaşçılığının geri biçimlerine düşürülmesi mücadelemiz önündeki en büyük engellerdir. Aşılması halinde ise bunların hem kişileri ve hem de hareketi çeşitli sapma ve ihanetlerle karşı karşıya getirmesi kaçınılmazdır. Bu nedenle savaşımızdaki mevcut ilkel biçimleri aşmak, olanaklarımızı en iyi biçimde kullanmak, halk savaşımızın gelişmiş biçimlerine ulaşmak ve bunu ustaca kullanmasını bilmek büyük önem taşımakla birlikte, zorunludur da. Varsın dışımızdaki-ler avazları çıktığı kadar "emperyalizm ve sömürgecilik çok güçlüdür. Bu yöntemlerle sonuç almak imkansızdır" diye bağırsınlar. Biz onlara her zaman olduğu gibi bu gün de "Direnmeye karar veren bir halk, hakkı olanı elde etmeye kadirler. Bir halk halk bir te-

melde ve doğru yöntemlerle savasırna karşındaki kuvvetler ne kadar büyük görünüre görünü, onun zafere ulaşmasını engelleyemez" diyoruz. Bu inancımız dün olduğu gibi bugün de parlak bir biçimde doğrulanmaktadır.

Evet, şüphesiz ki gelişen savaş karşısında ucuz konuşma ve tutumların; yine inkarcı anlayış ve uygulamaların hangi güçlü araçlarla ortaya konulursa konulsun hiç bir geçerliliği olamaz. Hareketimiz önderlik ettiği savaşı geliştirmek için devrim kanunlarına bağlılıkla her türlü titizliği göstermektedir; ama gerici itirazları asla mevrur görmeyecek ve kabul etmeyecektir. Tarih sahnesine çıkan, her şeyinden yoksun bırakılan bir halk elbette ki, bağırarak, çağırarak ve yumruklarını sağa sola savurarak da olsa kendisine hep susmasını ve ezilmesini salık verenlere karşı her şeyile direnecek ve çağda kendisine bir yer açmak için elden gelen her türlü yöntemi kullanmakta kendisini özgür sayacaktır. O, kendisine uluslararası kanunlar ve diplomasi kuralları hatırlatıldığında elbetteki, "sizin bu kanun ve kurallarınız varlığını inkar temelinde yapılmış ve intiharımla öngörüyorsanız, benim onları mevrur kabul edemeyeceğim çok açık değil mi?" diyecektir. Hiçbir kanun ve diplomatik kural bir halkın kutsal direnme hakkından daha değerli olamaz ve bu hak önünde duramaz. Bir halkın bağımsızlık ve özgürlük hakkı onun en vazgeçilmez hakkıdır. Ve o devletlerin kanunları ve diplomasisinin ince kurallarıyla çelişse de bu hakkını elde etmek için her türlü yöntemi seçmekte özgürdür.

Bazı kuş beyinliler; düzenin o soldaki silik temsilcileri, tasfiyeci ve reformist geyikleri halkımızın bu en vazgeçilmez hakkını "halkımız henüz ayağa kalkacak durumda değildir, bu nedenle de bir direnme savaşı geliştirilmenin zamanı değildir. Bu sistem bizim sorunumuzu karşılamaya ve kabul etmeye hazır değildir. Avrupa şiddetle karşıdır, ondan nefret eder, dolayısıyla şiddet temelinde bir savaş geliştirmek en azından ayıptır" diyerek, kurtuluş savaşımızı mahşere erteleme gibi sefil çabalar içindedirler. Bunlara alçak demek ve şunları hatırlatmak hakkımız ve görevimizdir: Avrupa, O nimetleriyle herşeyi sırtınız döndüğünüz uğurlarını insanlığın kelleri üzerinde inşa etti. Avrupa'nın başlattığı emperyalist amaçlı savaslardan sadece II. dünya savasında 50 milyona yakın insan katledildi. Yoksa bu savasların sorunlarının başta Avrupa olmak üzere dünya emperyalizmi olduğu inkar mı ediliyor? Ama bu uşaklar o kadar cıltalanmış ve uşaklık rendesi üzerlerinden o kadar geçirilmiştir ki ne konuştuklarını bile bilemeyecek hale gelmişlerdir.

Oysa bu suçlarının yanısıra Avrupa'nın bizzat halkımızın varlığının yadınımsındaki payı da oldukça büyüktür. Yani bunlar 20 milyonluk halkımız ve ülkemizin de katilidirler. Ülkemizi bölüp parçalayanlar ve halkımızı en gerici bir sömürgecilik cenderesine terk edenler bunlar değil midir? Peki bütün bunlar karşısında bizim de söyleyip yapacaklarımız olmayacak mı? Elbetteki olacaktır. Bu anlamda ülkemizin bağımsızlığı ve halkımızın özgürlüğü için ister ülke içinde ve isterse dışında söyledığımız tüm sözler ve geliştirdiğimiz tüm eylemler henüz bir başlangıçtır. Daha çok sözler söyleyecek ve daha çok eylemler yapacağız. Bir halkın inkarı ve imhasını, yine bir halkın en gerici faşist rejimler altında yok olmasını onaylamanın ne demek olduğunu sorumlu ve ilgili tüm güçlere anlatacağız. Bu ger-

çekten hareketle, kendimizi, savasımızı geliştirecek, her türlü yöntemi seçmekte özgür sayıyoruz. Ülkemizdeki utanç verici kölelik sistemini yerle bir etmek ve herşeyden önce insanlığımızı elde etmek için Partili tüm militanlar ve yurtsever halkımız savaslarını özgürce geliştirmeli, kutsal haklarını tereddütsüzce kullanmalıdır, diyoruz.

Çağa Kendimizi Bağımsızlık ve Özgürlük Eylemimizle Kabul Ettirecek Katkımızı Bu Temelde Yapacağız

Çağımızın diğer bir etkin gücü olan Sosyalist sistemin de birçok yaklaşımına karşı, sağlam, devrimci ilkelere ve günümüz gerçeklerine dayanan somut yaklaşımlarla cevap verilmesi ve sapırtıcı, mezhepçi anlayışlara şiddetle karşı durulması gerektiğini inanıyoruz. Kısaca bu konuda somut olunması gerektiğini söylüyoruz.

Bizim Sosyalist sisteme yaklaşımız devrimci ve geliştirici niteliği, her türlü spekülasyonu sahiplerinin elinde bırakacak bir biçimde izahların da ötesinde devrimci eylemimizle kanıtlanmıştır. Buna dayanarak bir kez daha belirtelim ki, biz, dünyanın üçte birinde Sosyalizmin geliştiğini inanıyoruz. Ve burjuva, küçük-burjuva anlayışların ürünü "sosyalizmi kötülle teorilerin" amansız düşmanıdır. Ama biz, sosyalist gerçekliğin hiçbir kusurunu olmadığı, bu güçlerin hiçbir hata yapmadığı ve sosyalist ülkelerin her söylediklerinin aynen kopye edilmesi gerektiği inancında da değiliz. Yani, somut gerçekliği gözönüne almadan ya "sosyal emperyalizm" safasalarını savunmak, ya da her şeyi "barış politikaları"na göre ele alıp, dünyayı herkesin salt barış politikası uğruna savasması gereken bir dünya olarak görmek gerektiğini inanmıyoruz. Sosyalist devrimin gelişme yöntem ve olanaklarının böylesine kısıtlanması ve engellenmesine karşıyız. Sosyalist devrim çok açık olan yönlerinin ve ilkelere gözlerden saklanmaya ve denetlenmeye çalışılması ve bu konuda çok açık olan görevlerin yerine getirilmemesi kabul edilemez. Bu anlamda sosyalist sistemin çeşitli konulardaki yaklaşım ve politikalarına, sol'dan, fakat olgun, yetkin ve somut devrimci eleştirel bir yaklaşımla karşılık verilmesi; bunun ülkemiz devrimi açısından olduğu kadar, bölge ve dünya devrimi açısından da bir görev olarak yapılması gerektiği kanısındayız. Böylesi bir yaklaşım olmaksızın, lafta ve de söylenenleri papağan gibi tekrarlamakla hiçkimsenin dünya sosyalist güçleri ve dünya sosyalizmine hayrı dokunamaz. Ama kendine "sosyalist" sıfatını yaşıtıranlar, dünya sosyalizmine güçleri ve konumlarına bağlı bir biçimde katkı yapmak zorundadır.

Bizim görevimiz de elbette ki sosyalizme övgüler demek ya da ezbere sosyalizm nutukları atmak değildir. Görev, halkımızın devrimci direnişi temelinde sosyalizmin sorunlarını daha iyi kavramak; sosyalizm ile ulusal kurtuluş hareketimiz arasındaki ilişkileri daha iyi anlayıp bu konuyu doğru bir çözümne kavuşturmak ve yurtseverlik ile enternasyonalizmin ilişkisini ve içiçeliğini daha sağlıklı bir biçimde ortaya koyabilmektir.

Ama usak ruh, bu soylu görevleri bulandırmak için de elinden gelen herşeyi yapmaktadır. Gerçek şu ki, bu ruh, emperyalist ve sömürgeci

güçlerin emrinde ne denli aşaklık ve tehlikeli sonuçlar yaratıyorsa, sosyalizm ve ilerilik maskesine büründüğünde çok daha yıkıcı bir nitelik kazanmakta; tanınmaz, ucuca bir hal almaktadır. Hiç kimse bizzat sosyalizm düz bir tanımı yapıp, bunların durumları ne olursa olsun, kendilerini sosyalist olarak göstermelerinin yine de iyi bir şey olduğu masalı anlatmasın. Bunlar sıradan iddialarla ortaya çıkmış, ya da fazla iddiası olmayan sıradan vatandaşlar ve güçler değildirler. Eğer sorun, sosyalist sistemin kendi çıkarları doğrultusunda bazı kişilerden yararlanması olsa idi, elbet teki buna karşı söylenecek fazla birşey olmazdı. Sosyalist ülkeler ve güçlerin bunu yapmama, yani nereden olursa olsun kendilerine bazı memurlar edinmeye hakları vardır. Nitekim emperyalist ülkeler başta olmak üzere birçok ülkede bu tür faaliyetleri ve ilişkileri vardır ve bu son derecede doğaldır. Ama eğer söz konusu sorun köle bir halkın ulusal ve sosyal kurtuluşu sorunu, yani söz konusu güçler de böylesi bir halka mensup olduğunu ve onu temsil ettikni iddia eden güçler ise, durum elbetteki daha değişik olacaktır. Evet, gerek tarihte ve gerekse günümüzde çeşitli burjuva sınıf ve tabakalar, sosyalist sisteme ilişki kurmuş ve kendi amaçları doğrultusunda ondan yararlanmaya çalışmışlardır. M. Kemal ve Nasır bunun en tipik örnekleridir. Ama bunlar amaçlarını ve programlarını hiçbir zaman gizlememişlerdir. Yani bunların sosyalist ülkelerle ilişkileri kendine has bir mantığa dayanmaktadır ve bu ilişkilerin niteliği hiçkimse için bir sır değildir. Peki, bu usak ruhun Sosyalist maskeli temsilcileri böyle midir? Ve bunların, takındıkları bu maske ile, ulusal kurtuluş hareketimize karşı yürüttükleri sapırtma ve tasfiye çabalarıyla halkımıza verdikleri zarar kadar; asalak güçlerini ve aynı anda birçok gücün ajanlığını birden yapan sefil yapıları ile bizzat sosyalist ülkeler ve dünya sosyalizme de zarar verdikleri ortada değil midir?

Biz, Kürt işbirlikçi güruhunun basit çıkarlarını korumak için nasıl kılıktan kılığa girebileceğini biliyoruz. Yine usaklık tarihleri yanında, bu eğilim ve temsilcilerinin içinde bulundukları durumları nedenlerini de çok iyi biliyor ve bunları çok iyi anlıyoruz. Sosyalizm onlar için, şu ya da bu merkeze bağlı olmak; çıkar umdukları şu ya da bu teorii, topraklarımızı bir mezhep gibi aktarmaktır. Böylece şu ya da bu gücün gözüne daha çok girmek ve memurluğunu daha iyi yapmaktır. Parti ve mücadelede den anladıkları budur. Elbette ki bunun sosyalizm ile ilişkisi yoktur. Ve belirttikimiz gibi bu güçlerin durumu anlaşılmazdır. Anlaşılmaz olan; bu usak güruh ile en tanınmaz ve en kabul edilemez ilişkileri içine giren kimi sosyalist ülke yönetimlerinin ve bunlarca temsil edildikleri kadaryı la sosyalizm sistemin durumudur.

Sosyalizm yüce bir öğrettir. Bu öğretiyi kendilerine kılavuz edinenler ve gücüne inananlar, onu kendi halklarına bir eylem kılavuzu olarak dayatırlar ve bağımsızlık ve özgürlük değerlerini en yüce değerler olarak benimserler. Onlar, halkın öz gücüne güvenmeyi başarının temeli olarak görür ve eğer, köle bir halk en ağır ve elverişsiz koşullara rağmen direnme yoluna çekilebilmişse, bu direniş ne kadar ilkel yöntemlerle yürütülürse yürütülün ve yine karşındakı güçlerin durumu ne kadar güçlü görünüre görünsün, bunu sonuna dek sürdürmenin gereğini inanır, direnişin en önünde yer alır. Enternasyonalizm ve yurtseverlik, bu belirlemeler ışığında en iyi savamaktan geçer.

Sosyalist sisteme ve onlarla ilişkilerle bakış açımız budur. Yurtseverlik ve enternasyonalizm görevlerimizde de böyle yaklaşırız.

Ama bu ilkelere ve bu yaklaşımlar sadece bizim için geçerli değildir. Kendi ülke devrimlerini yapmış da olsalar, bu devrimci ilke ve yaklaşımlar somut durumlara uygun olarak dünyanın tüm gerçek sosyalist ve devrimcileri için de geçerlidir. Fakat ne yazık ki, biz halen sosyalist sistemin varlığını bile kabul edip etmediğini mücadeleimiz nasıl gördüğünü kavramış değiliz. Bu sistemin temsilcileri, "ulusların kaderlerini tayin hakkı" ilkesinin halkımız için de geçerli olduğunu kabul ediyor mu? Direnmeyi mevrur bir hakkımız olarak görüyor mu? Lenin'in daha 1905'de belirttiği "ister küçük, ister büyük; ister aktif ve isterse pasif olsun her türlü ulusal direnme ve hele emperyalizme karşı ise kayıtsız şartsız desteklenmelidir" diye ifade ettiği ilkenin halkımızda da uygulanması gerektiğini düşünüyor mu? Eğer düşünüyorsa bunu uyguluyor mu? Eğer uyguluyorsa kimler tarafından, nerede, nasıl uygulanıyor? Ülkemizde devrimci bir direnişin varlığını kabul ediyor mu? Kendisine göre bu direnme öncüllük eden, geliştiren güç kimdir? Bu direniş nasıl geliştirmiştir? Sistem, tüm bu soruların cevabını açıkça ortaya koyabiliyor. Ama o, onyıllardır süren büyük suskunluğu ve görmezlikten gelme tutumu ile bu soruların cevaplarına öylesine uzak düştüğü tür ki, mücadelemizin düşmanlarımızı bile birçok itiraflara zorladığı günümüzde, o eğer bazı cevaplar vermeye yanaşacaksa bunun için herşeyden önce bizi bir ulus olarak görüp görmediğini ortaya koymak zorundadır.

Ancak bu sistemin mevcut durumunu ne olursa olsun, sorulan tüm bu sorulara doğru cevaplar verilmeyen sosyalizm edebiyatı yapmak ve hele bunu ülkemiz adına yapmak, iflah olmazlığın ve uşaklığın soldaki temsilciliğini yapmaktan başka birşey değildir. Gelişen ve güçlenen sosyalizme sonuna kadar evet; ama sosyalizm maskeli işbirlikçilik ve uşaklığa da sonuna kadar hayır diyoruz. Evet açıkça söylüyoruz. Sosyalist cılalı reformist, tasfiyeci, sekte mezheplere karşıyız. Kendisine seçtiği merkez önde gelen sosyalist ülke yönetimleri de olsa, halkın direnmesine ve özgüncüye dayanmayan hiçbir sosyalizm akımına inanmıyoruz. "Hangi şartlar altında olursa olsun, halkını direnmeyle kaldıramayan, onun direnmesine önderlik etmeyen; kutsal halkını savatırmayana sosyalist denemez" diyoruz.

Kendimiz, sahte yurtseverler ve sosyalistler açısından durumu bu kadar açıkça ve devrimci tarzda ortaya koyarken; günümüzde sosyalist sistemi temsil edenlere de aynı açıklik ve devrimci tarzda şunları söylemeyi bir görev sayıyoruz. Bir halkın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi, sosyalist de olsa bir kısım devletlerin dış politika ya da diplomatik faaliyetlerinin; hele hele istihbarat çalışmalarının basit bir unsuru gibi ele alınmaz. Yine hiçbir gerekçeyle bir halkın mevrur direnme hakkı görmezlikten gelinmez ve mücadelesi karşısında tavırsız kalınmaz. Bir halk en gerici faşist bir sömürgecilik amansız uygulamaları altında en kötü bir biçimde tükenilise götürülürken ona barış politikaları ya da kendi barış politikaları uğruna direnme yani yaşama hakkından vazgeçmesi gibi dayatma ya da telkinlerde bulunulamaz. Bunun sosyalist ilkelere ve devrimci gerçekliklere daşmazlığı ortadadır. Bir halkın bağrından, varlığını o halkın direnmesinin ezilmesine bağlayacak ka-

dar soysuz eğilimler ve güçler çıkarılabilir. Bunlar çıkarıları uğruna gerektiğinde çekimden sosyalist maskeler de takabilirler. Ve yine bunlar uygun ortamlar bulurlarsa kendi halklarının direnişine karşı ajanlık görevleri üstlenilebilir ve bir ajan hareketi olarak varlıklarını sürdürme eğilimini gösterebilirler. Ama bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi yürüten bir halka destek gibi zorunlu soylu görevler orta yerde dururken onun en asalak, en çürümüş ve en soysuz mensuplarından ajan örgütler olarak kendi bir kısım çıkarları uğruna -bunlar sosyalist çıkarılar da olabilir- yararlanmaya çalışmak, ajan örgütler beslemek ve en kötüsü de bunu, dolaylı da olsa, o halkın mücadelesine bir destek gibi göstermek elbetteki sosyalist bir tavır olamaz ve bu tavır kabul edilemez. Sözü edilen usak güçler bunları bir halkın adına ve onun kurtuluşu amaçlarına karşı yapmalarını elbetteki bunların ve yaptıklarının sözünü dahi etmeyecekti.

Bunlar, tek tek unsurlar olarak kendi bireysel anlayış ve tutumları düzeyinde halen de sosyalist ülkelere çeşitli memurluklar yapabilirler. Buna bir şey demiyoruz. Sözü ettiğimiz, sosyalist ülkelerin de çıkarlarına aykırı olarak ve fakat esasta onlara dayanarak hareketi sapırtma ve engelleme çabalarıdır. Bu çabaları yürüten güçlerin sosyalistlik ve komünistlik hiçbir ilişkileri yoktur. Bunlar en klasik ve gerici anlayışla bir ajanlık faaliyeti içindedirler. Bu faaliyetler, bu günün yeterince görülüp önemsenmese de hem yerel, hem bölgesel ve hem de evrensel düzeyde yapılacak olan her türlü devrimci çıkışın en önde gelen engelleyicisi olacaktır.

Sosyalist sistemin tutumuna ilişkin yaklaşımlarımız ve sosyalizm anlayışımız budur. Bu bizim açımızdan ilkel bir yaklaşımdır. Sosyalizmin varatıcı biçimde kavranılması olayı son derece önemlidir. Daha somut olumalıdır. Bugün gerçekte Kürdistan devrimine, devrimci direnişine karşı tavır, tutarlı demokrat ve sosyalist olunup olunmadığını bir ölçütü haline gelmiştir. Eğer sosyalist sistem halen en mevrur hakkımız olan varlığımız ve mücadelemiz bile parmak basmamışsa ve ulusal kurtuluşumuz için çok sınırlı bazı imkanları bile sunmaktan kaçınıyorsa, böylesi bir sisteme ve sosyalizme de söyleyebiliriz çok şeyimiz olacaktır.

Evet, biz bu sistemi ve onu temsil eden güçleri reddetmeyeceğiz. Bunlar sosyalizmin bazı biçimleri dir ama herşey değildirler. Biz esas olarak sosyalizm adına, çoğu da bazı sosyalist ülkeler tarafından geliştirilmiş olan, belirttikimiz hatalı uygulamalar ve anlayışlara karşı mücadele içinde gerçekleştiren ve gelişen sosyalizme sahip çıkacak ve bunu yücelteceğiz. Mevcut sosyalizmin olumlu özelliklerini benimseyeceğiz, fakat, yapılan yanlışlıklar ve haksızlıkları da ortaya koyarak hakkımız olanı dayatacağız. Sosyalist güçlerle ilişkilerimizde ölçüt, onların, bağımsızlık ve özgürlük hakkımızı kabul edip etmemeleridir. Yani onlarla ilişkilerimiz ancak ülkemizin bağımsızlık ve özgürlük hakkını kabul edip destekledikleri oranda olacaktır.

Ama bizzat yurtseverlik ve enternasyonalizm birbirinden ayrılmayacağına derinden inanıyoruz. O nedenle de halkımızın anti-emperyalist, anti-sömürgeci ve anti-faşist temeldeki direnişleriyle sosyalist sistem ve dünya sosyalizminin daha da güçlenmesi için kendi çapımızda elimizden gelen herşeyi yapacağız. Ona inanacağız ve onu savunacağız. Karşımıza da çıkarsalar yanımızda da yer alsalar yaklaşımımız

süreklî böyle olacaktır. Bu konuda dar milliyetçi anlayışları şiddetle red ediyoruz ve etmeye devam

edeceğiz. Ve biz bunun biricik sosyalist, ilkesel tutum olduğuna inanıyoruz.

YABANCI EGEMENLİK TARİHİ DOĞRU KAVRANMALIDIR

Kürdistan öyle bir ülkedir ki yüzyıllardan beridir bu ülkede tüm yaşam onun kaderini elinde tutan emperyalist, sömürgeci ve yerli hainlerce varlığı inkar edilecek, değerleri talan ve tahrip edilerek biçimlendirilmektedir. Dolayısıyla onun ufak bir kıpırdanışıyla bile kurulan bu tezgahın başındakiler büyük bir sarsıntı geçirmektedirler. Bu nedenle yüzyıllardan beridir sömürgeciler ve en az onlar kadar alçak olan hain işbirlikçilerin eli hiç bir zaman halkımızın nefesi üzerinden eksik olmamıştır. İhaneti, işbirliği ve usaklığı bir meslek olarak gören Kürt egemen güçleri günümüzde de özellikle halkımızın modern giysilerle ve kendi öz kimliğiyle tarih sahnesine çıkma cesareti karşısında ve daha bunun ilk adımlarından duydukları telaşa yine her türlü gücün usaklığına ve işbirlikçiliğine soyunmuş ve bunun için adeta yarışmaya başlamışlardır. Asiretçiliğe, kabilecilğe, ailecilğe her türlü gericiyle girtlaklarına kadar batmış olan feodal komprador güçler, bu utanılmasa meşegî yüzyıllardan beri sürdürgelmektedirler. Onlar bunu kapitalist ilişkiler temelinde günümüzde daha da incelmeye ve dolayısıyla daha da alçaklaşmış bir sanat olarak icra etmektedirler. Yüze yüz yüz inkarcılık ve TC'ye yüze yüz usaklık temelinde ayakta duran bu gürüh, gelişen ulusal direniş mücadelesi karşısında günümüzde diğer tüm güçlerden ve hatta sömürgecilerden daha telaşlı, azgın ve daha saldırgan bir konumda yer almaktadır. Bunların TC parlamentosunda yer alan temsilcileri, bırakalım ulusal değerleri, tüm insanlık değerlerini de ayaklar altına alarak, gelişen devrimci yurtsever direniş derhal ezemediği için TC'yi suçlamakta ve aktif tavır takınıp sonuç alınması için, çağrılar üzerinde çağrılar yapmaktadırlar. Bu gürühün başı olan Bitlisli Kamuran İnan, "Hasim-larını emmek için, İsrail, Fas'ı bombalar, ABD uçak kaldırır, ben ise terörün başının nerde olduğunu bilirim ama bir şey yapamam" diyecek kadar aşaklık bir saldırganlık örneği sergilemekte ve TC'yi tahrik etmeye çalışmaktadırlar. Bu tip unsurların şahsında en açık biçimde dile geldiği gibi bu sınıf, Kürdistan'daki yeni gelişmeler karşısında adeta "cin çarpması" dönmüş ve bir usaklık histerisine kapılmıştır.

Asiretçi feodal-komprador güçlerle yakın bağlar içinde türeyen modern giysili, fakat en az bunlar kadar tehlikeli ve utanç verici bir işbirlikçiliği temsil eden diğer bir eğilim ise; karşı tarafla yani kimi sosyalist ülkelere ajanlık temelinde varlığını ve çıkarlarını korumaya çalışmaktadırlar. "Sosyalist sistemle ilişki kurarsam, bir taşla iki kuş vurmuş olurum, hem ileri hüviyete bürünüp devrimci hareketin gelişimini engellerim ve hem de bu temelde varlığını garantiye, çeşitli çıkarlar elde ederim" gibi niyetlerle bazı sosyalist güçlerin böylesi bir ajanlığı prim veren tutumlarından da yararlanarak Kürdistan halkının kaderiyle, gözü dönmüşcesine oynamaya çalışmaktadırlar.

Söz konusu bu kokuşmuş güçler halkımızın direnişinden vebadan korkar gibi korkmaktadırlar. O nedenle de, aslında insanlığın bir zaferi olarak görülmesi gereken halkımızın yurtsever devrimci eylemliliğine büyük bir saygı duyacaklarına, ona aynı ağız ve yöntemlerle

çalışınca saldırmaktadırlar. Ajanlık ve usaklıkta bile ölçüyü kaçırmış olan bu gürüh, çeşitli güçlere raporlar yazarak mücadelenin bastırılması için ihbarlarda bulunmakta ve her türlü yolla usaklığa davetiye çıkarmaktadır. Ve artık çok iyi bilinmektedir ki, bunların bütün bu çabaları bir kaç günlerini, bir kaç saatlerini ve bir kaç lokmalarını kurtarmak içindir. Halkımıza reva görülen bu tutumlar karşısında tiksinti ve utanç duymak elde değildir.

Çok sınırlı direnme olanaklarının bin bir zorlukla aç ve kanla birleştirilmesi pahasına yaratılan bu eylemler ve bu militanlık şüpheyle ve daha doğru ve daha dürüstçe değerlendirilebilir. Yine bu direnme güçleri karar verene ve giderek direnmenin kendisi olanlara daha anlayışla yaklaşılabilir. Fakat Kürdistan gibi bir ülkede, böylesi beklentilere fazla yer olmadığı şimdiki daha iyi anlaşılmaktadır. Bu ülkede usaklık, ihanet, teslimiyet ve ulusal inkarcılık her türlü tarifi aşan boyutlarda derinleştirilmiştir. Hele onun egemen sınıflara mensup güçlerinden böylesi yaklaşımlar beklemeye, kölelerin tarihinde çokça görüldüğü gibi "mevlaya" dua edip, yardım istemekten başka bir anlama gelmez. Ama Hareketimizin böylesi bir tutumla ilişkisinin olamayacağı açıktır. Biz her şeyden önce özgür bir beyin ve yürekle her şeyi adeta sıfırdan yaratmanın eşsiz bir örneği olarak ortaya çıktık; en büyük özelliğimiz budur. O nedenle biz, karşı karşıya bulunduğumuz gerçekliği ne kadar aç ve utanç verici de bulsak yadırgamıyoruz.

İşte ülkemizin günümüzde yaşadığı bu yakıcı gerçekler, bugünü ve özellikle önümüzdeki dönemi nasıl ele almamız gerektiği sorununun son derece önemli kılmaaktadır. Bu konuda, çok kısa gibi görünen, fakat yüzyılların hesabını çok iyi gören, pratikimiz ve sosyalist bilimsel yaklaşım, sorunu nasıl ele almamız gerektiğini ortaya koymaktadır.

Ülkemiz zeminini bütün gerçekliğini açığa çıkarmak temelinde düşünce ve davranışta ve devrimci bir temelde zorlamak açısından olduğu kadar; dost ve düşman tüm güçleri kendi gerçek kimlikleriyle ortaya çıkarmaya zorlayarak inkar edilmiş, üstü örtülmüş ve satırılmış ne varsa ileri ileri insanlığın gözleri önüne çıkarması ve giderek bunların reddi, devrimci yeniden yaratılın zorunluluğu konusunda dayatıcı olması, Partimizin en büyük onur vesilesidir. Bu temelde sağlanan gelişmeler karşısında günümüzde, artık herkes, düşünce ve davranışlarına yeniden yön vermek zorundadır. Bunun için kimseden, doğru düşünce ve davranışa davet gibi haklı bir gerekçeyle de olsa bir şey uymeliyoruz. Hayır, bu öncüye yakışmaz. Söylediğimiz ve yaptığımızın zorunlu olduğunu öne sürdüğümüz ve kendimizin de yaptığını şeyin özü şudur: "Eğer bu ülkenin egemenleriyse, o halde egemenliğimizin dayandığı tarihi, toplumsal ve siyasal temelleri gerçek kimliği ile açıklamak ve bunun hesabını vermek zorundamız." Halkımıza ve onun ezilen sınıf ve tabakalarına yine şunu söylüyoruz: "Yakadığınız gerçekliği öğrenin. Yaşamak zorunda bırakıldığınız durumun insanlıkdışı vasıflarını bilince çıkarın. Çağımızda nasıl

yaşanabileceğini öğrenin, hareket tarzınızı buna göre ayarlayın siz de gerek kendinize ve gerekse başkalarına karşı hesabınızı verin ve en iyi biçimde hesap sormasını bilin."

Evet ülkemiz, yaşadığı dayanılmaz gerçeklik nedeniyle bugün böylesi amansız bir hesaplaşmanın yapılması gereken bir ülkedir. Her halk gibi Kürdistan halkı da eğer nihai kurtuluş için bir mahşeri yaşıyacaksa artık oğün gelmiş ve bunu yaşamaya başlamıştır. Bu nedenle hiç kimse özellikle de bundan sonra "ben kölece yaşamaya alıştım, buna layığım. Benim kölece yaşama hakkına saygı gösterin" diyemez. Bunu söyleyenlerin çağımızda yaşamaya hakkı yoktur. Günümüzde, hangi gerçekçile olursa olsun "köleliğe özgürlük" istemesi insanlık açısından yüz kızartıcı bir durumdur. Bu durum özgür insanlığın tarihinde daima lanetle anılmıştır ve anılacaktır. O açıdan biz halkımıza hangi yolla olursa olsun savaşmayı, kaçılmıyız zorunluluk olarak dayatıyoruz. Yine bu nedenle "zamanı gelmemiştir, koşulları yoktur" diyerek, köleliği meşrû göstermeye çalışan her türlü düşünce ve davranış lanettir, yargıdır ve hesap sorulur. Bunlarla birlikte aynı zamanda hiç kimse üzerimizde bu denli vahşi bir sömürgecilik uygulanırken, "yavaş" alın, çok ileri gitmeyin, yok olursunuz" gibi gerekçeler öne sürerek, o utanılmalı "üçüncü yol" ninnileriyle bize yaklaşmamalıdır. Bizim için böylesi "üçüncü yollar" önerenlerin kendileri çoktan fezalaşın oldukları, bize ulusal kurtuluş için adımlarını bile layık görmemeleri açıktır. Ama bu aynı zamanda kendileri açısından bugün insanlığın ne kadar ilerisinde seyredilerse etsinler, bu büyüklük içinde bir küçüklüğü yaşadıklarını açıkça ortaya koymakta ve üzerinde önemle durulması gereken olumsuz gerçekliklerini dile getirmektedir. Bu tür anlayış ve tutumların terk edilmesi artık hayati bir zorunluluktur. Mazlum halkımızın kutsal direnme, varolma ve özgür yaşama hakkına mutlaka saygı gösterilmeli ve hiç bir kayda bağlanmaksızın bu hak desteklenmelidir. Biz, bununla halkımız için fazla bir şey ya da ayrıcalık istiyor değiliz. Dünyanın bütün özgür halkları bu günlerine ancak bu ilkenin gerçekleştirilmesiyle varmışlardır. Kaldı ki, sosyalizmin de demokratlığın da günümüzde vazgeçilmez ölçütü budur. Bu ölçüt, sorumluluk sahiplerinden kendisinin ne kadar uyguladığını hesabını ne kadar sormaktadır. Ve elbette ki, bu hesap verilmelidir. Daha da somut olarak devrimci ve ilerici güçlerin henüz yetersiz de olsa saygı duyabilecekleri bir noktaya gelmiş olan Kürdistan gerçekliği bu güçlerden hesap istiyor ve doğru tutum takınmalarını bekliyor. "Eğer bu güçler bize tarafsızlık yapmıyacaklarsa hiç olmazsa tanıklığımızı dürüstçe ve tarafsızca yapmalıdır" diyoruz.

Kürdistan gerçekliği günümüzde açık ki en büyük hesaplaşmasını düşmanlarıyla ve özellikle de Türk egemenleriyle yapmaktadır. Ülkemizdeki acımasız baskı, terör ve sömürünün bu en lanetli sorumlusuna halkımız şöyle seslenmektedir. "Kendini yüzyıllarca maskeleyen ve her türlü yöntemden yararlanarak bizi aldattın. Bize, hiç bir zaman yakışmayacak olanı yaptır-dın. Ama artık günümüzde suç üstü yakalandın. Bunun verdiği telaşa kudurdukça kudurganlaşıyor; ipe sapa gelmez şeyler yapıyor ve söylüyorsun. Her türlü zor uygulamasına başvurarak köhne, çürümüş ve kokuşmuş düzenini yaşatmaya ve yürütmeye çalışıyorsun. Bizlere ise 'terörist, bölücü ve yıkıcı' diyerek ortalığı velveleye veriyorsun. Böylece şimdiye

kadar olduğu gibi bundan sonra da dünyayı aldatacağını sanıyorsun. Ama artık bu 'uyanık'lığın beş paralık bir değeri kalmamıştır."

Evet halkımız, "Türk zoruna artık yeter" diyor. Gerçekten de tarih bundan sonra artık daha değişik olarak yapılacak zorundadır. Ama Türk egemenliği halen Kürdistan gerçekliğinin dayattığı bu olguyu görmek ya da kabul etmek istemiyor. O yüzlerce yıllık tecrübesine ve ustalığına güvenerek bundan sonrasını da eskisi gibi götürebileceğini düşünüyor. Ama savaşın amansız kuralları artık kendisini dayatmış; o, mahşeri hesaplaşma anı gelmiştir. Türk egemenleri hangi yolla başvurursa vursun kendini bu hesaplaşmadan kurtaramayacaktır.

Kürdistan halkı gerek kendi ülke özgürlüğü ve gerekse çağ içinde zorla başaşağı tutulan tarihi ayakları üzerine oturtulmaya kararlıdır ve bu gün bunu önemli oranda başarmıştır. Tarihsel gerçekler artık öz kimlikleriyle ortaya konulmak zorundadır. Biz, bu amaçla bir anlamda tarihi ayaklandıracakımızı söylüyoruz. Bu işe de başaşağıya tutulan tarihimizin esas sorumlusu Türk egemenlerinden başlayacakımız tabiidir.

Her şeyden önce tarihsel gelişimin en kötü oyunlarından biri sayılan gerek, kendisi ancak bir göçmen sürüsü olan bir topluluğun tarihin en eski halklarının üzerinde: bir çekirge sürüsü gibi geçmesi olan dayandığı gerçekleri ve zorda sınır tanımayan bir despotizminin ilişkisi mantığını yakalayıp ortaya koymak; yine bu çerçevede Türk-Kürt ilişkisini ve Türk egemenlerinin bir halka reva gördüklerini aydınlatmak, anlatmak gerekir.

Türklüğün gerçek hikayesini ortaya koyarken burada ortaya çıkan olumsuz gerçeklikten, günümüzde dek bile bu gerçekliğin bilincinden uzak olan Türk ezilenlerinin sorumlu tutmadığımızı ve hatta bunların belirtilen anlamda bir Türklüğü esas boyutlarıyla ve bilinçli tarzda fazla yaşamadıklarını da peşinen belirtiriz.

Evet Türk egemenini, Türk zorunu ve bu zorun ters yüz ettiği gerçekleri göstereceğiz. O halde tarihteki Türk oyunu nedir? Bu oyun günümüzde dek nasıl oynanmış ve nasıl yansıtılmıştır.?

Oğuz ve Selçuk boyları bin yıllarında Kürdistan kaplarına dayandıklarında ülkemizin sahipleri binlerce yıldan beridir burada yaşamaktaydılar. Dağlarıyla, ovalarıyla ve insanlığın beşgisi olan zengin kültür ortamıyla buraların en eski ve gerçek sakini halkımızdır. Fakat Kürdistan kaplarına dayanan bu boyların, böylesi değerlere sahip olmak anlamında olmasa da, kendi olumsuz şekillenişinin ürünü olan bir "üstünlük"leri vardır. Barbarlık son aşamasını yaşayan bunlar, zorun en taze bir dönemini yaşamaktadırlar. Ve denebilir ki, bunların insanlığın gelişiminden ilk sapışları ve giderek bu gelişmeye karşı sürekli suç işler duruma gelmelerinin başlangıcı esasında bu dönem dayanır. Hemen her halkın tarihinin başlangıcında, az ya da çok olsun böylesi bir dönemi yaşadığı bir gerçektir. Ama toplumların gelişim sürecinde bu aşamadan sonra, ister egemen ve isterse ezilen sınıflar düzeyinde olsun, belli bir üretim temelinde yeni gelişmelerin yaşandığı ve büyük uygarlıkların yaratıldığı da bilinen bir gerçektir. Ama Türk egemen sınıfları bu olguyu kendi yaşamlarından dışlayarak, varlıklarını ve gelecekle ilgili sadece kurumsallaştırılmış ve yetkinleştirilmiş bir zor'a dayandırdılar. Barbarlığın bu son aşamasından başlayarak daha sonraki dönemler boyunca zordan başka bir şey dü-

şünmediler. Kısaca bunu, tek yaşam tarzı olarak benimsediler. İşte bir çok halka ve uygarlığa bunlar, esas olarak bu özelliklerine dayanarak boyun eğdirdiler.

Kürdistan sınırlarına dayandıklarında Türk egemenleri zorba, akıncı ve talancı karakterlerini alabildiğine geliştirmiş bulunmaktaydılar. Şüphesiz ki, bunu halkımıza da uygulamak istedikler. Ama ülkemizin elverişli coğrafik özellikleri, halkımızın savaşkan, yiğit ve mert karakteri ona, kılıcını burada fazla kullanabilme olanağı vermedi; ve bu temelde fazla sonuç alamayacağını hissettirdi. Bu nedenle ki, bu akıncı kavimden beyleri, daha 1040'dan başlayarak bir Kürdistan eyaleti oluşturup, Kürt beyleriyle, gittikçe kendi lehlerine gelişecek olan bir ittifakın esasını düşünmeye başladılar. Evet Türk egemenleri zor yöntemleriyle Kürdistan üzerinden diğer ülkeler gibi akıp geçememişlerdi ama, Kürt beyleriyle temastan sonra onu zayıf bir yerinden yakalamaya başlamışlardı. Nitekim daha sonraki dönemlerde Türk egemenleri halkımızın boğazını yüzyıllar boyunca hep tesbit ettikleri bu zayıf noktadan sıklıkla ve onun işini böylece bitirmek istedikler. Bunların Kürdistan ülkesine giderek yayılmaları esas olarak bu yolla ve günümüze kadar hala dillerinden düşürmedikleri "ortak düşmana karşı dayanışma" denilen bir oyun sayesinde mümkün olabildi. Başlangıçta "ortak düşman" diye öne sürdükleri islamiyeti yama görünüşü altında kendi istilacı amaçları için üzerlerine yürümeyi tasarladıkları ve "gavur" rum, bizans dedikleri, Anadolu'nin yerleşik gayrimüslüm halkları ve uygarlıklarını, Yine Alpaslan'ın Kürdistan'ın kuzey-batı'sında giriştiği Malazgirt b. savaslarında aynı amaçları taşıyordu ve aynı biçimde gerçekleştirdi. Tarihçiler Anadolu'nun kapılarını Türklere açanın bu savaş olduğunda hemfikirlerdir ve işe Türklüğün Anadolu'ya yerleşmesinde böylesine kader belirleyici özelliği olan bu savaşta 20 bin dolayında Kürt savaşçı yer almıştı ve bu, o savaşçı yürüten orduyun yarısından fazla idi. Bu gerçekte bir çok tarihçi tarafından teslim edilmektedir. Tarihsel gerçekler çok açık olarak ortaya koymaktadır ki, Türk egemenleri, burada halkımıza büyük bir oyun oynamış, daha çok ona dayanarak Anadolu'yu Türk yurdu haline getirmişlerdir. Anadolu'ya, Türk akınları tarihte de belirtildiği gibi esas olarak 1071 Malazgirt savaşından sonra başlar. Özellikle Avşın Bey ve Süleyman Şah komutasında bu akınlar Anadolu'ya boydan boya geçerek Ege kıyılarına dayanır. Bu tarihten sonra Anadolu'da fetih ve talan gelistiğice gelişir. Özellikle de Kürdistan'da tutunamayan Türk beylikleri daha çok buraya akmaya başlar. 15. yü'l kadar süren bu akınlar sonucu burada geniş bir Türk nüfusu oluşur. Bununla birlikte süren Türk egemenliğinin islamaştırma ve Türkleştirme çabaları sonucunda 4. yüzyıl içinde Anadolu'nun çehresi alabildiğine değişir. Bu alana yeni bir kavim ve yeni bir kültür egemen olmaya başlar, bu, İslam-Türk sentezi olarak adlandırılan yeni bir sosyal ve siyasal oluşumdur.

Osmanlı İmparatorluğunun doğuşunu takiben Türk egemenlerinin Gelibolu'dan Rumeliye geçip bir iki yüz yıl içinde balkanların önemli bir kısmına yayılışı, 15. yü'l'de büyük bir imparatorluk haline geliş, İstanbul'un fethiyle Bizansın silinmesi ve giderek Türk egemenliğinin cihan şumul bir imparatorluk haline gelmesi sonucu bunlar yönerlini ilk başladıkları yere, Doğu'ya çevirerek oluşturdıkları imparatorluğun sınırlarını tüm islam "birli-

gi'nde sağlayarak tamamlamak istediler. Bunun en iddialı önderi Yavuz Sultan Selim'di.

Batı'dan bu kez Doğu'ya doğru yapılan fetih seferlerinin kapısının yine Kürdistan olacağı açıktır. Anlaşılacağı üzere Türk egemenlerinin Yavuz Selim önderliğindeki bilinen Doğu seferinden söz ediyoruz. Bu yıllarda Kürt işbirlikçiliği artık alabildiğine derinleştirilmiştir. Bunun bir sonucu olarak bu eğilim en tehlikeli ve hain tipine de ortaya çıkarılmıştır. Bir Osmanlı ajanı olarak çalıştığını mektuplarında açıkça dile getiren İdris-i Bitlisi, nasıl yirmiş Kürt beyliğini Safavi İmparatorluğundan koparıp geriye kalanlarıyla birlikte tüm Kürt beyliklerini, Osmanlı İmparatorluğuna bağladığını ve bunun karşılığında nasıl bahşiler, altınlar ve kılıçlar aldığını yine bizzat kendisi çeşitli biçimlerde ifade etmektedir. Bu gerçekler ışığında Yavuz'un Doğu seferinin Çaldıran'da büyük bir zarfelerle sonuçlanmasını anlamak zor değildir. Kürt egemenlerinin ihaneti sonucu Kürdistan bizzat Kürtler tarafından işgal edilerek Türk hakimiyetine bahsedilmiş ve bu sayede bir kez daha Doğu'nun fetih kapıları yine bizzat bu Kürt hainleri tarafından Türk sultanlarına açılmıştır. Evet bu, tarihte en trajik oyunlardan biridir. Şurası acı bir gerçektir ki, Türk egemenleri Kürdistan ve Doğu'da böylesi ucuz bir başarıyı düşünememişlerdir bile. Nitekim bunun bir ürünü olarak Doğu seferi amacıyla Kürdistan üzerinde çabalarını yoğunlaştıran başlangıçta düşündüğü şey, Doğu seferi için Kürdistan'ın desteğini almak amacıyla Kürt beyliklerini tek bir beylik etrafında birleştirmek, deyim yerindeyse bizzat bir krallık haline getirmekti. Gerçekten Kürdistan'ın o günkü objektif ve subjektif koşulları bağimsız bir krallık oluşturmamak için dahi elverişliydi. Ama Kürdistan'da ihanetin boyutları öylesine derinleşmişti ve Kürt egemen güçlerinin kendi dar çıkarları uğrunda usaklık özellikleri o kadar gelişmişti ki, Yavuz'un bir teklif halinde de kendilerine iletildi belirtilen planını onlara kabul ettirmesi mümkün olmamış ve buradan başlayarak ülkemiz üzerinde her türlü oyunu ucuza oynama dönemi böylece başlamıştır. Diyarbakır beylerbeyinin oluşumu ve Rüstem Paşa'nın Kürdistan'a adeta sömürge valisi olarak tayini bundan sonradır. İşte daha sonraki yüzyıllarda Kürdistan'ı derinden etkileyen Türk egemenlerinin en büyük oyunlarından bir diğeri görüldüğü üzere yine Kürt hainlerinin eliyle oynanmış ve Türk egemenlerinin yönteminde bu hainler adeta kendi kendilerini ve halklarını tuşa getirmişlerdir.

Halkımızın kendi egemen sınıfları tarafından uğratıldığı bu içten ihanet, hiç bir gerekçeyle mazur gösterilemez. Bu, özellikle o dönemde hiçte gerekli değildir, ama egemen güçlerin hanedanlık ve bireysel çıkarları bunu gerekli kıldığı için halkımız, bu en tehlikeli ihanete kurban edilmekten çekinmemiştir. Oysa o tarihlere yeni yeni ve zayıfla olsa milli kültür ve giderekte milli sınırlar oluşmaya başlamıştır. Ahmed'e Han'e gibi ozanların ortaya çıkışı bunun bir ürünüdür. O nedenle bu dönemde Kürdistan halkına oynanan bu oyun sözü edilen gelişmeyi daha başından tersine çevirmek ondan sonraki tarihimizin bambaşka bir yönden tüküneşie doğru yol almasına neden olmuştur. Ve Kürdistan'da Kürt egemenliği tüm çehresiyle bu büyük oyunun ardından belirmeye başlamış; Babil'den kalma her türlü despotik yönetim inceliklerini şahsında somutlaştıran bu imparatorluk, o tarihten sonra Kürdistan'a yüklendikçe yüklenmiş ve Kürdistan'ın o özerk beyliklerinin hepsini bir kaç yüzyıl içinde kendine

bağlı, Eyaletleri beyler beyliği ve kaymakamlıklara dönüştürmüştür.

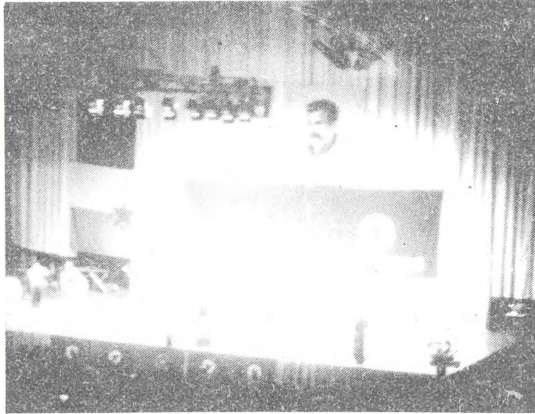
Gerçekler bu yönde seyretmesine rağmen tarih bir kez daha haksız ve acı bir biçimde Türkliğin adına yazılmış ve kazançlar bir kez daha onun hanesine kaydedilmiştir.

Yeni Türk egemen sınıfları böylesi bir temel üzerinde ortaya çıkmış ve yükselmiştir. Türk burjuvazisinin ittihat ve terakkinin ve M. Kemal'in ortaya çıkışı ve yükselişi Alpaslan'ın hikayesine çok benzer. Bu dönemde Türk egemen sınıflarının Anadolu'daki durumu tarihte Anadolu önderindeki durumlarıyla da yakın bir benzerlik arzeder. Bizans'ın varisi olduğunu söyleyen Yunan orduları İzmir'i işgal ederek Ankara'ya kadar dayanmış, köleleştirildi Anadolu'daki tüm halklar ise özgürlük bilinciyle kırıdanmaya başlamışlardır. Onlar bu noktada yine bu en zor anlarını işbirlikçileri vasıtasıyla oyuna getirip ülkemiz ve halkımızın belirleyici konum ve engin potansiyeline dayanarak aşmaya yönelmişlerdir. Egemenlik çıkarları söz konusu olduğunda Türk egemenleri esasta tarih boyunca daima Kürt hakim güçlerinden de usaklık özellikler sergilemişlerdir. Bunun bir sonucu olarak, Türk egemen sınıfları Ankara'ya sıkıştırıldıklarında bizzat M. Kemal, Kürt beylerine ve en başta da hain İdris-i Bitlisi'ye mensup onüç tanesine müracaatta bulunup mektuplar yazarak ve her birinin sonuna da "ellerinden öptüğünü" ekleyerek bunların desteklerini almaya çalışmıştır. Erzurum Kongresi'ni Kürdistan'ın meşhur Meço ağası da dahil işbirlikçi şeyh, seyid, bey ve ağalarıyla, bunlardan destek alarak topladığı yine Sivas Kongresi ve millet meclisini bu temelde oluşturduğu yakın tarihimizin en iyi bilinen bir gerçeğidir. Denebilir ki emperyalist güçlerin doğrudan ve dolaylı işgaline karşı yürütülen bir savaşta destek olunması doğru değil

kaydedir ki, Doğu müdafai-i hukuk cemiyetleri olmasaydı, Türklerin batıya doğru ilerlemeleri asla mümkün olamazdı. Hiç kimsenin aksini iddia edemez, edenler olursa şu soruyu da cevaplamak zorundadır: "M. Kemal faaliyetlerine niçin Batıdan değil de Doğu'dan başladı?" Ama açık ki, O, Doğu'ya dayanmadan İzmir bir yana, Konya ve Eskişehir'e bile alamı atamazdı. Esefle söylemek gerekir ki, kendi egemen sınıfları elinde düşürüldükçe düşürülmüş olan Kürdistan halkı, tüm acı tecrübelerine rağmen bir kez daha fakat en kötü bir biçimde Türk egemenlerinin oyunlarına gelmiş; Türkün imdadına yetmiştir; ama kendisi bunun karşısında en büyük darbeyi yemiştir. Yüzyıllardan beridir halkımızın beline bir katran gibi yapışmış olan ve usaklığın iliklerine kadar crekrendilmiş Kürt egemenleri bu kez halkımızı öylesine bir boyundurak altına çekmişlerdir ki, savasın galipleri, Kürtler için öngördükleri akıbeti daha onların cepheledeki kanlı kurumadan sahneye koymaktan çekinmemişlerdir. Başlangıçta çok iyi geçindikleri Kürt beyliklerinin, şeyhlerinin ve seyitlerinin bir çoğunu Diyarbakır'da en trajik bir biçimde ip çekmişlerdir. M. Kemal, bizzat bunlardan bazıları için "ulusuna bu kadar kötülük yapanların bana da hayrı dokunmaz" dediği bilinmektedir.

Ülkemiz üzerinde TC. kabusunun çökmesi böyle başladı. Türk egemenlerin önlere koydukları, ellerinde düşürmeyi başardıkları bu halkı, bu kez tamamen ertirmek. Bundan sonra yaşanan şey, ekonomik çöküntü, dingsiz sömür, göç, kültürel asimilasyon, dil'in yasaklanması ve Türkülerine kadar herşeyinin yok edilerek özümsemesi, kısaca ulusal kimliğin silinisinin trajedisidir. Bu trajedi günümüze kadar yaşanmaktadır.

Bu ana hatlarıyla belirtmeye çalıştığımız ve her biri arasında 4

PKK'nin anlı bayrağı halkımızın çağdaşlaşmasının simgesidir.

midir? Evet bu savaş, özellikle başlangıçta işgale karşı olduğu kadarıyla ilerici bir nitelik taşıyor. Eğer doğru ilkelere dayanan bir ittifakin sonucu olarak gerçekleşen bir işbirliğinden söz etmek mümkün olsaydı elbette ki, buna karşı söylemek bir şey olmazdı. Fakat çok iyi görülmek ve kabul edilmek zorundadır ki, Türk egemenlerinin yakın tarihte halkımıza oynadıkları en son ve en büyük oyunları işte tam da bu ilerici görüntü altında gerçekleştirilmiştir. Açık ki, Türk milliyetçiliği bu konuda çok düzenbaz davranmıştır. O dönemde Kürt hakim sınıfların desteğini almak için bunlar Ümmetçi maskelere bile bürünmekten çekinmeyerek daha sonra Şeyh Saidlere oynayacağı oyunu daha başından belleğine yerleştirmiştir. Söz konusu olan kaskatı Türk milliyetçiliği, misak-ı millicilikler. Ama "müthiş Türk" oyununu başarıyla oynamaktadır. Alpaslan ve Yavuz gibi M. Kemal de bu konuda usta bir oyuncudur. Tarih çok açık olarak

yüzyıllık bir zaman aralığı olan dönüm noktaları, boyunumuzı gittikçe sıkı inip ilmekleridir. Ve ne acıdır ki, bu ilmekleri daralttıkça daraltan da kendi egemenlerimizdir. Halkımız bu gün de bu ihanet belasıyla ve onun çeşitli kılıklardaki temsilcileriyle boğuşmaya devam etmektedir. İhanetin bu gününe de ileride değineceğiz. Ama tarihsel gerçeklerin doğru kavranması konusunda geçerken, bir hususa daha değinmek gerekir. Tarihte halkımıza oyun oynayanlar, belirtmek gerekir ki, sadece Türk egemenleri değildirler. Onların yanında Arap ve Fars egemenlerinin oyunlarından da bahsetmek gerekir. Fars egemenlerinin Kürdistan gerçekliği üzerinde, Türk egemenleriyle çekişmeleri sürecinde tarihte Kürdistan zemininde ihanetin derinleştirilmesi, halkın birliğinin dağıtılması ve daha sonraki parçalanmışlık bakımlarından önemli tahribatlara yol açtığı tarihsel gerçekler ortadadır. Yine Arap egemen sınıfları

da halkımızın tarihinin olumlu yönde gelişmesini engelleyen zorba yöntemlere başvurmuş, onun olumsuz yöndeki gelişimini önemli roller oynamışlardır. Kısaca Arapların da Kürtlerle ilişkilerinde olumsuz ve zorbaca bir çok yön ve yine bir çok haksızlık vardır. Fakat Arap egemenleri özellikle başlangıçta, insanlığın tarihinde bir yükseliş temsil eden islamiyette Kürdistan topraklarına girdiklerinde tüm olumsuzluklarıyla ve yabancı karekterlerle birlikte daha ileri bir düzünü getirdiklerinden tarihimizde sınırlı da olsa olumlu bazı rollerde oynamışlardır. İslamiyetin Kürdistan'da yabancılığa, inkarcılığa gibi roller oynaması ve gerici bir niteliğe bürünmesi daha çok islamiyetin Türk egemen sınıfları tarafından temsil edilmeye başlanması ve 15. yy'dan sonra Türk egemenliğinin Kürdistan üzerindeki hakimiyetinin sağlanmasından itibaren. Her ne kadar Kürt halkı örneğin Farslar gibi islamlığı kendi öz kimliği ile kaynaştırarak bu gerçekle temasın kazançlı çıkamadılarsa da tümünden baş aşağı giden bir süreç de girmedir, aksine sınırlı da olsa belli bir gelişmeye yaşıdılar. 16. yy'la kadar islam uygarlığının olumsuz olduğu kadar olumlu yönlerini de kendi gelişimlerine kattılar. Zaten bundan sonraki süreç Arap'ların da Osmanlı egemenliği altına girdiği süreçtir. Bu nedenle de Araplar özellikle de Kürdistan'ın parçalanmasında fazla bir sorumluluğa sahip değildiler. Bununla birlikte özellikle parçalanmadan sonra gelişen bir Arap sövenizminden söz etmek gerekir. Bazı alanlarda bunun sömürgeci bir karektere büründüğü ve genel olarak gerici anlayış ve uygulamalar biçiminde önemli tahribatlara yol açtığı bilinmektedir. Ama eğer tarihsel gerçekleri yerli yerine oturtacaksa Kürdistan tarihinin başaşağıya gidişinden sorumlu olan esas güç Türk egemen sınıflarıdır. Kürdistan'ın bel kimeğini adeta kıran Türk despotizmidir. Bu konuda hiç bir zaman yanlışla düşünmemelidir. Kürtlüğün ulusal ve toplumsal yapı olarak çökmeye ve dağılmaya başlaması bu gücün eliyle gerçekleştirilmiştir. Tarihi doğru tanımak gerekir ve giderek sömürgeciligi de tarihi ve güncel kapsamı içinde doğru bir biçimde kavramak gerekir. Biz "egemenlerimizin" özellikle günümüzde bu konuda yaptıkları çarpıtmaları yutmayacağız.

Bugün Arap egemenlerinin Güney Kürdistan'da halkımıza karşı yürüttüğü savaşın önemli tahribatlara yol açtığı İran'da ve İran-Irak savaşında halkımızın en kötü bir savaş içine çekildiği, kendisine yıkım getiren bir savaşın içinde piyon olarak kullanıldığı ortadadır. Ama bütün bunlara rağmen gerek tarihte ve gerekse günümüzde hiç bir güç Türk egemenleri kadar halkımızın nefesini kesmemiş ve ülkemizin üzerine bir kabus gibi çökmüştür. Bugün halkımızın ve ülkemizin üçte ikisi bu güç tarafından hakimiyet altında tutulmakta ve varlığımız her alanda yine bu güç tarafından her gün ve her saat en kötü bir biçimde ezilip çürütülerek en kötü bir biçimde yokluğa itilmektedir. Bu açık gerçeklerden ötürü doğal olarak, Kürdistan sorunu temelde Türk egemenliğine karşı mücadeleye içinde çözümlenecek olan bir sorundur. Ve Partimizin parça bütün ilişkisinde stratejik düzeyde bellirlediği "Kuzey-Batı Kürdistan'ın her alanda kurtuluşuna önderlik edecek olan bir alandır" tezi, gerekçesini burada bulmaktadır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi halkımız günümüzde de, kaba ve ince bir çok yöntemle içte ördüldüğü ihanetçi eğilim ve çabaların tehdidi altında bulunmakta ve bunların baskısını yaşamaktadır.

Evet Kürdistan'da işbirlikçi ya-

pının tarihi süreç içerisinde ne denli büyük tahribatlar yarattığı, ve utandırıcı ve acılı bugünkü Kürdistan gerçekliğinin temelinde bunların eseri olduğunu ortaya koyduk. Bütün bunlarla birlikte denebilir ki bu ihanetçi yapı da bütün görünümüyle birlikte hiçbir zaman günümüzdeki kadar sefilleşmemiş, inkarcılaşmamış, tanınmaz hale gelmedi ve soysızlaşmamış. Daima tarihimizin en lanetli kişisi olarak andığımız İdris-i Bitlisi bile "Kürtlük" yaftasını kullanıyor; Osmanlı devletine bağlı da olsa Kürt beyliklerinin sınırlarıyla, kanunlarıyla ve gelenekleriyle ayakta kalmasını gerekli görüyordu. Ama günümüzün Kürt işbirlikçileri, ünlü hain Kamuran İnan'ın şahsında çok iyi ortaya çıktı gibi faşist Türklüğü kusmaktan başka birşey yapamamaktadırlar. Günümüzün işbirlikçileri öylesine azgınlaşmışlardır ki, "Türk egemenleri Türklüğü iyi koruyamıyor" gerekçesiyle protesto etmektedirler. Günümüzün İdris-i Bitlisi Kamuran İnan, kendi halkının kanına susamış bu drakula, Türk Meclislerinde ve basında avazı çıktığı kadar bağırarak, "Kürdistan'da gelişen ulusal devrimci direniş için hemen bastırılmalı, için gerekli tedbir en sert biçimde uygulanmalı" diyerek faşist millisliğe açtıkları davetiyeye çıkarıyor ve buna hazır olduğunu herkese ilan ediyor. Kürdistan'daki günümüzün işbirlikçi hainleri bu tutumlarıyla öylesine aşırı bir durum yaratmışlardır ki Türk egemen güçleri bile gerçekte bunlar karşısında bocalamakta, bunların neyi ve kimi temsil ettikleri noktasında tereddüt düşmektedirler. Kürt işbirlikçileri KUKH'ni bastırması için kışkırtmakta ve adeta provakatorluk yapmaktadırlar. Bu durum günümüz Kürt egemenlerinin, dünyayı kendi aghasının evinden ibaret sanan ve efendisinin gücünün sonsuzluğuna inanmış bir uşağa cahil ve fakat gözü kara duruma benzemektedir. Bunlar, bir kez Türk egemenlerinin "yedi düveli dize getireceklerine" kendilerini inandırmışlardır. Ama o günümüz Türklüğünün en çok teşhir ve tecrit olmuş zayıf bir güç olduğunu bir türlü görme' ve anlamak istememektedir.

Evet bunlar, öyle bir ruhla yetiştirilmişlerdir ki sıradan insan yüreğinin ve beyinini bile onların bu durumu karşısında kendini tiksinti duymaktan ve isyan etmekten alıkoymasın.

Ülkemiz İdris-i Bitlisi'cilik eğer sadece bu kadar açık renkleri ile oynansaydı, bütün içtenliğine rağmen buna yine de şükretmek gerekirdi. Ama o, günümüzde öylesine ince, öylesine tehlikeli ve öylesine maskelenmiş olarak karşımıza çıkmaktadır ki bu gerçeği tanımak ve tanımak artık gerçekten oldukça zorlaşmış bulunmaktadır. Hele sıradan halktan insanları ve hatta iyi niyetli bir çok devrimcinin bile Atatürkçülük ile İdris-i Bitlisçiliğin birliğinin bu en ince sınıırı görmesi, eğer güçlü bir tarih bilincine sahip değilsen hiçte kolay değildir. Evet, günümüz Kürt işbirlikçiliğinin sol maske altında Atatürkçülüğün en ince biçimi olan sosyal-şovenizm ile ittifakından söz ediyoruz. Bunlar da bugün kendilerini yine en fazla Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı tutmada ile vermektedirler. Sol görünümlere cila lanmışta olsa bunlar da bugün, Kamuran İnan'ları aynı tondan ve hemen hemen aynı sözcüklerle halkımızın mücadelesine saldırmakta ve dışmanı onu ezmedigi için suçlamaktadırlar.

"Sol Birlik" denilen oluşum ne kadar başka türlü gösterilmek istenirse istenilsin, gerçekte Türk egemen sınıfları ile Kürt egemen sınıflarının kendisini çağının görüntüsüne uydurmuş tarihimizin en ince, en maskelenmiş işbirliğidir. Amaç, yine aynı amaç; oyun yine aynı

oyundur. Temelde değişen, yeni olan birşey yoktur. Ama çağın gerçekleri ve özellikle ülkemizde modern temellerde gelişen ulusal kurtuluş hareketi, eski tip, kaba işbirlikçiliği ve yine Türk egemenlerinin kaba sömürgeci hakimiyetini geçersiz kılmaktadır. Gelişen yeni tarih, artık bunlara yer vermemektedir. İşte bu nedenler, her Türk işbirlikçiliğini ve hem de Türk egemenlerini kendilerini yeni duruma uydurma; işbirliklerini gelişmeleri önleyebilecek bir biçime kavuşturmaya yönelmiştir. Ve işte, 1970'lerden itibaren kendisine her türlü sol maskesi takarak boy veren sosyal-şovenizmin; yine en ilkel, feodal-ışırıttı ve işbirlikçi özelliklerini yurtsever, demokrat ve sol renklerle cıvalayan Türk burjuva, küçük-burjuva uzlaşmacılığının ve teslimiyetçiliğinin gerçek hikayesi budur.

Tarihte Yavuz Sultan nasıl İdris-i eğitip, onunla ilgilenerek Kürdistan'daki Türk egemenliğinin temellerini bunların çabaları sayesinde döşüyorsa; yine nasıl, Abdülhamit politikalarıyla aşılma bu kez de ittihaçlılar, Ziya Gökalp gibi hain Türk aydınlarına el atıp Kürdistan'ı bu kez de Türkçülük temelinde ellerinde tutmaya çalışmışlardır. Ziya Gökalp'e daha 1920'lerden başlanarak Kürt inkarcılığı temelinde Kürt milliyetçiliği yaptırılmaya başlanmıştır- günümüzün Türk egemenleri de hemen bütün tabakalarıyla aynı gelenegi sürdürmektedirler. Özellikle Türk küçük-burjuvaları tipik bir biçimde, Osmanlı'nın çöküşü gittiği yüzyılımız başlarında, ittihaçlıların "devleti kurtarmak" için o kılıktan kılığa girdikleri durum ile yakın bir benzerlik göstermekte, Kürdistan'ı ellerinde tutmak için yürüttükleri o iki yüzlü çabaları daha da incelmış biçimde aynen sürdürmektedirler. Bu kapsamda Türk egemenlerinin tarihte, belirittimiz ünlü hainlerle ilişkisinin anlamı ne ise, bugün K. Evren'in Şahinler ve Yıldırımlar; yeni ittihaçlıların cephesinde ise, TKP ve "Kürt" Kemal'in, Dev-İşçi ile Semir'in ilişkilerinin anlamı da odur. Eğer böyle değilse, Türk "sol"u ve Semir'e bunca gözyaşını ne diye döküyor? Kaldı ki bize, Dev-İşçi'nin meşhur şefi tarafından bir mektup ile bildirilen "ülmatom" da "Semir'e karşı takınılan tavır, Türkiye soluna takınılmış olacaktır" diye bu ilişkinin netliği açıkça da belirtildi.

Bir kez daha açıkça ortaya koymak gerekir ki, Türk "sol"u adı altında Kürdistan halkına ve onun devrimci öncüsüne musallat edilen bu sol, M. Kemal "sol"u; yani yeni ittihaçlıdır. Ve Türk burjuvazisi yüzyılımızın başından günümüze dek, "devlet gemisini" kurtarmak için ümetçilikten, komünistliğe kadar; yine çeşitli emperyalist ülkelerin mandalığını istemekten, gerekirse Türkleştirilmiş bir bölgevizimle Sovyetlere bağlanmaya kadar gösterdikleri yoğun çabayı bunlar da yine aynı amaçla, kırk parçaya bölünüp, çikarılma uygun düşen yeni merkezler arayarak ve de bunlara dayanarak göstermektedirler. Bu "sol"un yıllardır bir türlü devlete yönelmesi belirlemelerimizi en açık biçimde kanıtlamaktadır. Yine bu "sol"un KUKM'ne ve Partimize bu denli düşmanca tavır alması onu tasfiye etmek için, adam ayartmaktan tutulm, komploları kadar adeta ittihaçlıların "teşkilatı mahsusası" gibi çalışması da yine bunu açıkça kanıtlamaktadır.

Evet bu "sol"un olup olmadığı konusunda burada daha fazla değinmeyeceğiz. Ama şunu belirtmek zorundayız ki; tarihte Türk egemenlerinin, sultanlarından paşalarından ve reis-i cumhurlarından çok çekti; çok defa onurlarına en kötü biçimde kurban olduk. Şimdi de bu oyunlar, halkımıza ve direnişimize

karşı bu "sol" tarafından oynanmaya çalışılmaktadır. Bunlar, bugün bir dereden su getirip ve büyük çoğunlukla da baskı ve şantajla silahlı direnişi durdurmamızı, silahlarımızı bırakmamızı istiyorlar. Ve bunlar yine her yola başvurarak kendilerine boyun eğmemizi, işbirlikliklerini kabul etmemizi bize dayatıyorlar. Gözlerimizin işine baka baka, bir yanda mücadele-mize bu kadar saldırırken, öte yandan Kürdistan'da milli baskıya karşı olduklarını, demokrasiden ve sosyalizmden yana olduklarını söylüyorlar. Açıkça yalan söylüyorlar, demogogi yapıyorlar! Milli baskıya karşı, insanlığın varabileceği en son sınırdan direnenleri yerle bir etmek için tek bir ses ve tek nefes halinde hareket edenler bunlar değil midir? Bu "sol" "devlet gemisini" kurtarmak için istediği kadar uğraşsın, başlattığı son oyunu oynayamamaktadır. Çünkü Türk egemenlik sistemi, hangi sınıf eliyle olursa olsun tarih boyunca oynadığı oyunların ve hep bu oyunlara dayandığı için, dolayısıyla kendi hikayesinin de sonuna gelip dayanmıştır. Türk egemen sınıfları başlarındaki her şeyi kullanmışlardır. Rejim, sömür, kişisizleştirme ve işkence adına ne varsa hepsini uygulamışlar. Bu acılardan son beş yılda yapılanlar, beş bin yıllık insanlık tarihinde yapılanlardan az değildir. Ve bugün bu ucubeyi kendi yaratıcıları bile kabul edemiyorlarsa eğer, işte bu nedendir. Emperyalizmin bu haşarı çocuğu kendi tecrübelerince hergün "neden söz dinlemiyorsun?" diye azarlanmaktadır. Ama o, anlamayan, dövüldüğe daha da kabada daylanan bir mahalle kabadayısına benzemektedir. Türk egemeni lumpendir; lumpen doğdu ve yine lumpen biçimde ölecektir. Onun günümüzde yaşadığı gerçeklik budur. Bugün generaller, Türk tarihini "komutanlık gelenegi"nin tüm özelliklerini sergilemeye çalışmaktadırlar. Onlar, Mete Han ve Ögüz Kağanlardan başlayarak, büyük Selçuklu ve Osmanlı sultanlarından Atatürk'e uzanan bir gelenegin temsilcisi oldukları iddiasındadırlar. Ve günümüz dünyasında "militarist toplum"un özgün bir örneğini yaşatmak, bunu geliştirmek ve yaymak çabasındadırlar. İşte esas zayıflıkları da buradadır. Ne kapitalist uygarlığın ve ne de sosyalist ve ulusal kurtuluşçu pratiğin kabul edemeyeceği bir statüye, bunun somutlaştığı TC'yi Abdülhamit'e özgü entrikacı ve dengeci yaklaşımlarla yaşatmaya çalışmaktadırlar. Kenan Paşa(!) gerçekten de paşalığın tüm hünerlerini sergilemektedir. Bir paşa, topluma ne kadar ve nasıl biçim verebilirse, yine ekonomiyi, kültürü, sporu, ahlakı ve dini nasıl ve ne biçimde yönlendirebilirse, bunların hepsini siyasetçileri, ekonomistleri, sanatçıları, futbolcuları ve imamları çatlatırcasına(!) yapmaktadır. Bu her şeyi bildiğini, her şeyin ancak kendisinden sorulacak ve icazeti alınarak yapılacağını iddia eden ucube rejim; belirtilen yapı ve tutumunu geliştirdiğe, gerçekte tükenişini de yakınlaştırmaktadır.

Bu rejimin ne kadar tehlikeli olduğunu, bugün adı başında emperyalist sistem sözcükleri ve gözlemcileri de iyi görmekteyiz. O nedenle de, bunları rejim kendi çikarlarına da aykırı düşecek bir konum, zelden bu sorunu halletmek eğilimindedirler. İşte "burjuva demokrasisi" dedikleri şey, Batı'da bunca gücün el birliği ederek, Türkiye'de işbirlikçileri vasıtasıyla geliştirmeye çalıştıkları onun ardından gerçek budur. Bu oyun günümüzde ise çok açık olarak oynanmaktadır.

Ekonomide yaşanan gelişmeler ve kitlelerin duruşuna yine ancak "Türkiye'ye has bir toplum" ile izah edilebilecek olan ve fakat dünyanın

hiçbir yerinde görülmeyen bir sömürü düzeninin boyutlarını sergilemektedir. En geri ülke halklarının bile sıradan bir zamla ayaklanmaya yönlendikleri ortada iken; zamsız bir günün bile geçmediği Türkiye'de kitlelerin suskunluğu, bugün rejim için belki bir şans sayılabilir ama, bu, ileride patlak verecek gelişmelerin evrensel çapının bir göstergesi olarak değerlendirilebilir. Sistemin bu rejimden duyduğu korku da temelde bu gerçekten ötürüdür. Bunlar, söz konusu tehlikeyi bertaraf etmek için "siyasallaşmak" ya da "sivilleşmek" bahsetmektedirler. Ama bizzat kendilerinin dahi işe ne kadar inandıkları son derece tartışmalıdır.

Kim çekecek "sivilleşmenin" başını. Bu sivilleşmenin kendisine, burjuva -demokrasi-sinin en sıradan unsurlarına bile, en büyük kötülükleri yapan Demireller ve Ecevitler mi? Yönetimi kendi elleri ile paşalara teslim edenler, ne kadar sivilleşme yaratabilirler? Yine bu sivilleşmeyi yüzde yüz Evren türedileri olan Sunalpler ya da Calpler veya bunların cıalanmış temsilcileri Söylemezoğlu ve Gürkan'lar mı yaratacak? Hiçte inandırıcı olamıyorlar.

Gerçekte askeri-faşist rejim, toplumu çürüttüğe çürütüyor. Dolayısı ile Türkiye meselesi bugün, sistemin kendi içinde bile bir sorun haline gelmiş bulunuyor. Türkiye ne haldeymiş ve ne de Tanzimat döneminde Avrupa kurumlarında bu denli tartışılmıştır. Şüphesiz ki bunun bir anlamı vardır. Türkiye toplumu yine tarihte hiç bir zaman olmadığı kadar bu rejim altında kendi gerçekliğinin uzağına düşürülmemiş; ideolojik, siyasal ve kültürel olarak kendine bu denli yabancılaştırılmıştır. Bütün bunların gerçek ifadesi şudur; TC olgusu her zamankinde, daha fazla devrimle karşı karşıya bulunmaktadır. İçten ve dıştan ne kadar payandalandırılırsa, payandalandırılırsa, ne kadar politik cambazlık geliş-

şandığı gibi, en küçük bir çivinin sökülmesinin ardından gelecek o korkunç yıkılışa, TC'nin yaşamında tanık olacaktır. Gelişmeler bu yönden hızla ilerlemektedir. Bir çok küçük-burjuva dar görüşlünün görüntüye bakarak, "rejimin sosyalist ülkelerle arası iyi, Ortadoğu'da konumu güçlüdür" biçimindeki sapıklıklarına kapılınmayacaksa, gelişmelerin bu yönünü tesbit etmekte hiçte zor değildir.

Ancak, düşüncesini, ruhunu ve onurunu satılığa çıkarmış teslimiyetçi ve uşaklar tüm bu gerçeklere rağmen TC'yi çok güçlü, modern ve gelişmeye aday bir varlık olarak göstermeye özel çaba sarfediyor. PKK'ye dayatılan ittifakçıların bu yönlü çabaları bilinmektedir. Ama elbette ki devrime bunların gözükleri ile bakılmaz.

Ne reformlarla yamama ve ne de burjuva-liberal güçlere yeniden canlılık kazandırılması bu rejimin kaderini değiştiremez. Onunla, rejimi restorasyon amacı ile dahi oynama yıkılışını çabuklaştırmak, bunun için ortamı olgunlaştırmaktan başka bir sonuç veremeyecektir. Bu nedenle de rejimin sahipleri ondan bir taş koparılması ve hatta yerinden oynatılmasını bile deşsetle karşılamaktadırlar. Yine Evren bu nedenle feryat ediyor. "Oynamayın, bu gerçeği ben yaşıyorum, dediniz gibi değil, zorla tutuyoruz, eğer biz de gidersek çöğünüz yok olursunuz, bunun sonu yoktur" diyor. O, bunu söylerken bir gerçeği dile getirmekte ve TC'nin hikayesinin sonunu anlatmaktadır.

Evet, bu aynı zamanda Türkiye devriminin gerçekliğini dile getirmektedir- ki adı Türkiye Devrimi. Devrimin gerçekleştirileceği ülke ve halk ise esas olarak temsilcisi bugün Kürdistan somutunda KUKM biçiminde ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Bu anlamda "Doğu" Anadolu tarihinin oluşumundaki rolünü bir kez daha oynamaya hazırlanmaktadır. Birçok imparatorluğun yaşam sınırı olarak gördüğü; Asurluların egemenlik sa-

sal ve ulusal egemenliğini yerle bir edecek bir mücadele ile yüz yüzedir. Bu mücadele PKK önderliğindeki KUKM'dir. İşte bu ciddi tehlikeyi bertaraf edebilmek için TC, günümüzde girmedik delik, çılmadık kapa bırakmamaktadır. Bunu başarmak için yine çılgınca bir biçimde ateşle barutu bir arada tutmaya çalışmaktadır. Sovyetlere gidip "iyi komşuluk ilişkileri" adı altında her türlü şarlatanlığı yaparken, Bulgaristan karşısında "kendi gözündeki mertekleri görmeden" "onun gözünde gördüğü çöpler" üzerine kıyamet koparabilmektedir. Batı'ya "bensiz edemezsiniz" deyip, "ele, eteğe" düşerken; onların sistemlerine bez para değer veremeyecek kadar cüretli de olabilmektedir. Çin'e uzanıp nasıl her konuda ortak düşündüklerini söylerken; aynı zamanda Japon müzesinin Türkiye için de mümkün olabileceğini ileri sürmektedir. İslam toplumları için bir model olduğunu iddia etmekte, bu iddianın sahibi için batı demokrasilerinin seçkin örneği olmaya soyunmaktadır. ABD'nin en seçkin mütefiki olduğunu sürekli vurgulamaya ve bunu temel bir ilke olarak benimsemesi ise, TC'nin vazgeçemeyeceği bir şeydir.

Karşımdaki sınıfın, ideolojiden politikaya kadar bu denli çelişkili bir durum sergilemesi, TC'nin giderek Abdülhamitçilik ve Osmanlı İmparatorluğunun kökenlerine kadar uzanır. Ama TC'nin bu sonuçta başını yiecek olan çelişkili ve çatışmalı yapıdan kurtulması mümkün değildir. Aksine bu rejim günümüzde bu yapıya rağmen tüm olanakları ile direnmektedir. TC tarihten devraldığı belirtilen özellikleri, günümüzde yetkinleştirerek sürdürmektedir. Bu anlamda TC eşittir mücadele demektir. Onun tarihi oluşumu, ulusal, sınıfsal, ideolojik, pratik ve kültürel her düzeydeki faaliyetleri, gelişim ve kurumsallaşma özellikleri; onu son derece ustalaştırılmıştır. Bu temelde ulaşım hakim klik ile temin ettiği çeşitli egemen sınıf ve tabakaları; yine ona hizmet temelinde ortaya çıkan, çeşitli asker, diplomat; kısaca sosyal, siyasal ve kültürel yaşamın önde gelen adamlarının türlü kılığa girmeleri ve inanılmaz rollere soynunmaları bundandır.

Kendi içinde ve dışında, çeşitli sınıflar ve ezilen halklara karşı; sistemli kültürel imhadan en canavarca fiziksel imhaya kadar her türlü yöntemi, hiçbir kural tanımadan uygulamaya sokan TC, varlığını ayakta tutabilmek için en zayıf azınlıklardan, kültür ve uygarlık yönünden en gelişmiş uluslara kadar, yine emperyalist-kapitalist sistemden sosyalist sisteme kadar hepsi ile baskı, imha, şantaj, tehdit, uşaklık ve ikiyüzlülüğe dayanan çekişme, çatışma yada ilişkiler içindedir. Bazen sınır tanımayan bir saldırganlık örneği sergilerken, bununla yan yana yalnız kaç uşaklık örneklerini sergilemekten geri durmamaktadır. Günümüzün Evrenli, Özalı faşist rejimi, bunun en tipik örneğini oluşturmaktadır. Dışarıda Yunanistan'a karşı açıkça sergilediği gibi göz kestirme bildiği zayıf halklarla adeta "kedinin fareyle oynadığı" gibi oynayan bu güç, içerde Evren'in sivilcere, Demirel ve Ecevitler gibi has uşaklarına bile yaptığı gibi, TC'nin bir gün daha fazla yaşamaya uğruna en olmadık yöntemlere baş vurabilmektedir.

TC bu savaşını PKK'ye de en görülmedik bir biçimde dayatmıştır. Onun oluşturdugu ve PKK'nin üzerine sürdüğü ucube insan tipleriyle parti mücadelemize karşı nasıl bir savaş içinde olduğu ve bu özgün savaşın kendisi de TC'nin nasıl bir yaşam savaşı verdiğini çok iyi açıklamaktadır.

Evet...günümüzde İsrail siyonizminden, Güney Afrika ırkçılığından; yine yakın geçmişte Hitler

İrkçi faşist sömürgecilerden ve sahte "sol" çevrelerden yöneltilen her türlü saldırı ve komploya karşılık halkımızın öncülleri doğru-devrimci hattı göstermekte ve bu yolda yürümeye kararlı olduklarını belirtmektedirler.

tırılırse geliştirilsin ve emperyalizmin burjuva demokratiçiliği, sosyalizm sahtekarlığı ile her türden sosyal-şoven oportünist eğilime ne kadar çanak tutarsa tutsun, bütün bunlar TC'yi kurtarmaya yetmeyecektir. Ne kadar allayıp-pul-lasalar da "tek dişi kalmış canavar" diye tabir edilmesi gereken bu olguyu gümbürleştirip gençleştirmeyecekleridir. Tilsim bozulmuş devrim arafesine dayanılmıştır. Her tarihsel dönemde devrimcilerin belirgin bir mantığından söz edilir; eğer iç koşullar yeterince olgun hale gelmişse, egemen düzen binlerce yıllık Roma İmparatoru ve çağımızda kadar yaşayan Osmanlı sultanlığı da olsa, bu rejimin yıkılmasını hiç bir güç engelleyemez. Bu tarihsel örneklerde çarpıcı biçimde ya-

şarlarından, Pers-Yunan, Roma-Partlar savaşlarına, Bizans-Sasaneler, İslamiyet-Hristiyanlık çatışmalarına; yakınçağ tarihinin başlangıcından Osmanlı İmparatorluğunun Doğu'ya yayılması ve ayakta kalışına, giderek TC'nin oluşumuna kadar hayatı roller oynayan "Doğu" yeniden ortaya çıkmaya; ama bu kez değişik bir toplumsal zemin üzerinde kendisini ifade etmeye ve değişik hedefler gerçekleştirilmeye çalışmaktadır. Tarihin en büyük ve yoğun çatışmalarına tanık olunan, fakat en çok unutulmuş bir diyarda Kürdistan ülkesinde, yeni bir kavga-nın tohumları yeşeriyor.

Evet Türk egemenleri günümüzde, son derece tehlikeli bir gelişme ile karşı karşıyadırlar. TC, bugün kendi tarihinde ilk defa siya-

faşizminden bahsedilir. Tüm emperyalist-kapitalist sistemin ve bu arada bu mirhalkların kendilerine has bir savaşım tarzları vardır. Ama hiç birisi kemalist TC kadar sinsî, hain ve insanlıkdışı bir tutumu sergilemeyeceği değildir. Sistemin mantığı gereği tüm bu mirhalkların gelişmelerinin bir yerde durması söz konusudur. Fakat bunlar açısından durum böyle değildir. Abartmaksızın söylenebilir ki, eğer Türk egemen sınıfları, yaşamlarının sosyalist sisteme bağlı olduğu ve bunun kendileri için tek çıkar yol olduğu kanısına varılırsa sermayedarlarının yarısını doğrama pahasına da olsa bu sisteme çağrı yapmaktan çekinmeyecek bir özelliğe sahiptirler. Yeterki biraz daha yaşayabilsinler. Onların tek ilkesi budur. Ve esasında, Orta-Asya'dan kopup gelen Türk-

lüğün hikayesi de bunu zorunlu kılmaktadır.

Fakat tarih hükmünün amansızca yürütmektedir. Kürdistan zemininde, yüzyıllardan beridir yaşanan burala tahribata rağmen ulusal kurtuluş mücadelesi, adeta kayalar çatlatıcısına kök salan bir bitki gibi yeşeriyor. Tüm bölgeyi bile daha şimdiden etkisi altına alan direniş tohumları elbetteki en çok, çürümünün de ötesinde artık kokmuş olan Türk egemenlik sistemini sarsmaktadır. Bugün atılan adımların boyu ne kadar küçük ve kendisi ne kadar zayıf olursa olsun bu kavga, gerek tarihi, gerek karşıdaki hedefin çürümüşlüğü ve gerekse bu topraklarda yaşayanların ölüm kalum durumuna gelip-dinamış olmaları nedeniyle kaçınılmazdır ve giderek büyüyecektir.

HALKIMIZIN KUTSAL DİRENME HAKKI VAZGEÇİLMEZDİR

Kürdistan'da tarih bugün önemli bir dönemeciydi. Fakat bu dönemecin nasıl dönüleceği sorunu halen ciddi bir sorun olarak ortaya duruyor. İnsanlığın en ıleri çağında bizim halen böyleleri sorunlarla karşı karşıya olmamız elbetteki cevaplanması gereken bir sorundur. Ama elbetteki bundan sorumlu tutulması gereken, bazı haklı eleştirilerimiz olsa da, çağımız değildir. Eğer bir gerçeklik, kendisini çağa dayatmaz ve onun birçok yetersiz ve haksız hükmünü bizzat kendi eliyle yırtmazsa, onu suçlamaya hakkı yoktur.

Biz de çağdan fazla bir şey talep etmeyecek, onun maddi ve manevi kazanımlarına göz dikmeyeceğiz. Kapitalizmi ve sosyalizmiyle çağımız, çağdaş halkların öz eseridir. Kapitalizmin de sosyalizmin de ürettiklerini öğreneceğiz. Kapitalizmin bize çok kötü yansıdığı, sosyalizmin ise meyvelerine henüz sahip olamadığımız bir gerçektir. Elbetteki bunun çok çeşitli nedenleri vardır. Tarihsel nedenler yanında coğrafi özellikler, parçalanmışlık ve geri toplumsal yapı iç içe geçmiş bir biçimde bugünkü durumumuz etkileyen nedenler olmuştur.

Bu nedenle bir mevcut durumdan esas olarak kendimizi sorumlu tutmamız gerektiğini söylüyoruz. Yarının sahipleri bizleriz. Çözümü de kendimiz yaratacak ve hiç kimseden bizi kurtarmalarını istemeyeceğiz. Her şeyden önce Kürdistan'ın geleceğinde işbirlikçiliğe hayat hakkı bırakmamak için, gelişmeler ne kadar kötü olursa olsun bu eğilime aramızda kalın bir sınırı daima muhafaza edeceğiz. Bağımsızlık ve özgürlük adına yürüdüğümüzde kendi dilerimiz ve yüreğimizize güveneceğiz. Ve işte bunun gerçekleştirdiğimiz anda çağdaş adil hükmünün ne olması gerektiğini söyleyeceğiz. Yine bunu yaptığımız anda kendimizi iyi savunabilecek ve dışımızdakileri iyi yargılayabileceğiz.

Çağımız her alanda derinliğine ve dolu olarak bakacağız. Günümüzde nükleer dehşet dengesi yüzünden dünya savaşları gittikçe zorlaşıyor. Bölge ve küçük çaplı savaşlar ise gittikçe geliyor. Önmümüzdeki dönem bu yönü gelişmeler giderek hızlanacaktır. Bu arada mevcut barış politikalarının çıkmazları da kendisini daha çok dışa vuracak; halk kurtuluş mücadelesiyle bu politikanın ilişkisi ve dünya devrimine katkısı meselelerinde uygulamaya ilişkin olarak yaptığımız eleştirilerin haklılığı daha da netleşecektir. Biz bu konuda doğru olanı yapmak için elimizden geleni ortaya koyacağız. Biz, dünya sosyalizmine katkımızı, kendi ülkemizin Bağımsızlık ve Özgürlüğünü sağlayarak; dünya barışına

katkımıza yine Bağımsızlık ve Özgürlük temelindeki barışı yaratarak yapacağız.

Çağdışı sömürgecilik, emperyalist-kapitalizmin de çıkarma olma-yışları ileri sürerek bu sistemi NATO içinden de zorlayacağız. Bunların kendi içindeki çelişkilerini kullanarak dayatılması gerekenleri sonuna kadar dayatacağız. İşbirlikleri ve bağımlılık temelindeki ilişkileri şiddetle reddedeceğiz.

Çağın hakkımızdaki kabul edilemez hükmüne kendi eylemimizle karşı koyarak; çağ içinde giderek artan bir etkinlikte yer alacağız. Hiç kimse bize, "aramızda yeriniz yoktur, gelemezsiniz" diyemez. İlerici insanlığın vicdanına ve bilincine mülkaka akacak, oradaki yerimizi alacağız. Bu, eylemimizin doğal bir sonucudur. İnsanlığın ıleri kültürü ve ölçüleri de buna son derece yatkındır. Öz gücümüz ve çabamızla buna ulaşmayı değışmez bir ilke olarak göreceğiz.

Hiçkimse İhanete Özgürlük İstemeyez

Olumsuz bir tarihsel gerçeklik içinde yüzyıllarca tarihte hiç bir halkın tanık olmadığı kadar, ölüme yaşam arasında adeta bir beşik gibi sallanan halkımız her şeyi rağmen bu güne ulaşabilmeyi başarabilmişse, bu her türlü çağdaş donanımdan uzaklaştırılmış olduğu halde yalnız ve yalnız direniş sayesinde mümkün olabilmıştır. Evet bu, çağdaş ölçülerle asla kıyaslanmayacak ilkel ve kendine has bir direnmedir. Fakat buna rağmen, tabiat koşullarından yabancı egemenlerin vahşî uygulamaları; yerli egemenlerin ihanetlerinden şınsal, ulusal vb. baskı ve sömürü uygulamalarına kadar, ülkemizdeki çağdışı duruma karşı halkımızın ulusal varlığını koruma temelinde bir direnme içinde olduğunu teslim etmek gerekir. Bu, gerçek olmakla birlikte halkımız yakın tarihe kadar modern anlamda bir direnmeden tamamen habersiz yaşamıştır. Çok yakın bir geçmişte kadar ne düşünebildiği ve ne de eyleme döküldüğü olgular, Partimizin kısa ama çok soylu mücadele yıllarında bir gerçek haline getirilmiş bulunmaktadır.

Partimizin öncülük ettiği gelişmeler, salt bir Parti olma ile sınırlı değil, onun çok ilerisinde, tarihin çarkını ileriye doğru çeviren soylu bir çok kurumun yaratılması sonucunu doğurmuştur. Bu nedenle gerek PKK'yi tanımlarken ve gerekse mücadelesini anlatırken düz ve alışımsız yaklaşımlara düşmemek gerekir.

"Ülkemiz, egemen despotizmin 'mezara gömdüm' dediği, döne-

min üzerinden, yüzyıllarla ifade edilebilecek bir zaman geçtikten sonra günümüzde bir başkaldırı olayını yaşamaktadır. Halkımızın, adını söylemekten bile kaçındığı, kendisine çağdaş bir ulus ve toplum olmayı yaşıtıramadığı; yabancılaşmadan kurtuluş ararken buna alabildiğine batması, zaten yeterince olumsuz olan Kürdistan zeminine bir de subjektif ortamın olumsuzluklarını eklemiştir.

Halkımızın dostları olması gerekenlerin durumunu yukarıda koyduk, varlığını bile kabule yanaşmıyorlar. Yine, düşmanın baskı ve sömürüyü amansızca uyguladığını da belirttik. Buna karşı umut, bilinç ve yürek gücü ne kadar iş yapabilir? Ama yine de, ortam ne kadar elverişsiz olursa olsun bir şeyler dayatmak zorunda olduğuna ağıttır. İşte, çağa ve halkımıza dayatılan PKK gerçeği budur. İnkarcıya, o kendini aldatan demogoga, halka, o duymayan yüreğe, çoktan yitirilmiş ama hala beyin diye taşınan organımıza dayatmak, gerçeği karşılamaya çıkarmak gerekmektedir. Halka "sen böyle bir yaşama layık değilsin, böyle kölece yaşayamazsın" sloganını haykırarak girilmesi gereken yolu göstermek zorunludur. PKK'nın bir tanımı da gerçek ifadesini burada bulmaktadır. O, sadece bir ideoloji, bir fikir hareketi olarak değil, mücadelelerin en dehşetlisi olan politik lehçeye bürünmüş bir harekettir. PKK, politik mücadele yöntemlerinin en ince-sinden en kabasına kadar hepsini uygulayan bir güçtür. İşte, tüm bunları güçsüzlüğün yaşadığı bir halk gerçekliği ortamında dayatmak gerekmektedir. Aksi takdirde, bir güç haline gelebilmek mümkün değildir. Kimden güç istenilecek? Hangisinde istenirse istensin güçsüzlükten başka bir şey vadedemedikler gibi "yerinde dur" demekten başka bir şey de yapmamaktadırlar. Böylesi bir ortamda çağa arzu edilen düzeyde girilmek isteniyorsa o muazzam güçsüzlükler, içinde bir güç haline gelincektir. Adeta, insanlığın vahşî ormanları yaşama çevirirken, buzulları aşip okyanuslara dalarken, fezaya giderken duyduğu hislere benzer hisler duyarak, cesaretle öne atılacaktır. Bu duygunun bir benzerini halkımızın vicdanına dayatmak gerekiyor. PKK gerçekliğinin kavranması gereken bir yönünün de bu olduğuna hemen belirtelim. Bu özellik birçok yönü ve daha derinlemesine açılabilir. Fakat gerçekliği kendisi budur. Her dürist vicdan sahibinin bu gerçeği teslim etmesi gereklidir.

Halkımızın yüreğine, beynine giden yolda bir kaşif olacaktıydık? Buna gerekisinin var mıydı? Biz PKK hareketinin militanları olarak, bu soruya evet diye cevap verenlerden, böyle yapılmadılar, diyenlerdeniz. Yine ne kadar güçsüz olursun olursun, koşullar ne kadar aleyhde olursa olsun, tarih ne kadar utandırıcı kör bir mantıkla işlerse işlesin, bu körolası kader kabul edilemez, buna ne pahasına olursa olsun, müdahale gereklidir diyen bir harekettir. Aynı zamanda dille, elle, silahla, yürekle, beynle kısacası her yöntemle, yani insanogünun sergileyebileceği hangi eylem, hangi direnme ürettirilsin. Onunla davanın onunla ıleri atılan bir gücüz. İnsanoglu soylu bir varlıktır. Büyük haksızlıklar, büyük tehlike ve afetler karşısında bilincini ayaklandıran, yüreğini coşturan bir özelliğe sahiptir. Ve insanoglu ancak böyle davranabildiği anda kurtuluşu gidebilir. İşte, bu özelliklerin, halkımızda da yaratılması gerekiyordu. O halde, PKK insani özellikleri halkımız içinde konuşturulması gereken erdemler olarak değerlendiren militanların hareketidir. Kürdistan'da yaşıatılması ve sahip çıkılması gereken, insani özelliklerdir. Bunun dışında hiçbir yolun ve

özelliğın kabul edilemeyeceği açıktır. PKK Kürdistan'da bu koşullarda ortaya çıkmıştır. O, içinden çıktığı zemini böylesine değışikli uğratan; tarihimizin neredeyse bir yazgısı haline gelen ihanete, işbirlikliğe kesin set çeken ve bundan sonra yasaaktir hükmünü veren bir harekettir.

İçteki hainin hesabı görülmenden dıştaki despotla karşı başarı kazanılamayacağını çok iyi bilen PKK, ihanet ve ceza ikilemini artık baş-başa koşturan bir harekettir. Nerede ihanet varsa, orda ceza da vardır, gerçekliğini yaşıtmaya, o büyük Kürt ihanetini yerli bir etmeye kararlı olanların hareketidir. Ve tüm bunları da en hayati özelliğine getirmeye, büyük bir kın ve öfkeyle ihanet üzerine boşaltmanın gereğine inanan bir güçtür. Bu aynı zamanda Kürt halkının yurtsever görevlerinin de başında gelmektedir. Halkımızın kendisini nasıl nasil megrusa, kendinin savunma hakkı da megru ve kaçınılmaz bir görevdir. Hiçkimse hangi nedene dayandırılmak istenirse istensin halkımızdan ihanete özgürlük tanımmasını istemeyez. Tarihimizde derin kökleri bulunan ve halkımızın köleleştirilmesinin baş sorumusu olan ihanetin affedilemeyeceğini, ajan ve işbirlikçiliğın üzerine acımasızca gidileceğini çok açık olarak söylüyoruz.

Günümüzde ise işbirlikçilik daha modernize edilmiş özelliklerle ortaya çıkmaktadır. Bunu tüm özellikleri ile ortaya koymak gereklidir. Sol maske ile ortaya çıkan birçok çevre, aynı zamanda ihanetin korunması ve yaşıatılmasına da kol kanat germektedirler. Dağıttıkları bildiri ve yayınlarında hainlerin ve provakatorlerin özgürlüğünü savunmakta, cesazır bırakılmalarını istemektedirler. Hatta halkımıza karşı suç işleyen birkaç provakator için "hayatlarını kurtarma" kampanyaları geliştirdiler. İhanete bu derece özgürlük isteyecek kadar alçalan bu güçler, açık ki direniş mücadelesinin önüne engel dikmek istemektedirler. Hertürlü İhanete megruluk özgürlük sloganı ile ortaya çıkan sosyal-şoven ve reformist güçlere bu sıfatlar bile çok gelmektedir. Halkımızın, tarihi boyunca en fazla gadrine uğradığı ihanet üzerine acımasızca yürütmesine karşı, etkileri tutuşmasına a vazları çıktığı kadar bağiran bu güçlerin de ılliklerine kadar bu bataga saplandıkları ve bunlarla işbirliği içinde oldukları açık bir gerçektir. Bu nedenle, ihanete sonsuz bir özgürlük istemekte, bu soysuzluğu da kabul edilmesini talep etmektedirler. Ama bunun karşısında direnmeden de aynı şekilde hızla uzaklaşmakta, ve bu yüce değere saldırmaktadırlar.

Halbuki bugün direnme olmadan 1 saniye bile yaşamak mümkün değildir. Direnmesiz en ufak bir olanağı yaratmak, en ufak bir mevzi kazanmak mümkün değildir. Açık ki, Kürdistan'da bugün elde edilecek herşey ancak direnme temelinde, ihanet ve işbirlikçilik sonuna kadar mahkum edilmek elde edilebilir. Bunun için bugün direnme saygı duyulması gereken tek yüce değerdir. Bu olmadan yüce bağımsızlık ve özgürlük tutkusunu geliştirmek, halkımızı bu yola koymak olanaklı değildir. İşte, direnmenin bu kadar önem arzettiği bir ülkede, açık ki, ihanete ve işbirlikçiliğe karşı acımasız olmanın anlamı daha derindir. Yine direnme sadece bir tutku, sıradan bir olay olarak değışendirilmemelidir. O halkımızın yeniden dirilişinin vazgeçilmez temelidir. Dolayısı ile buna hizmet eden hertürlü düşünce, eylem yüceltilmelidir. Buna karşı direnmeyle güçten düşüren veya bu amacı güden hertürlü düşünce ve eylem karşı-devrimcidir. "Direnme! Yaşamaktır!" sloganının Halkın

anlamı da burada yatmaktadır. Yine bu slogan tarihimizin bu aşamasında en canalıcı bir özelliğe sahiptir.

O halde direnme, sadece PKK'nın bir üslubu değil, o aynı zamanda tarihimizin başaşağı giden yönünü doğrultmanın tek yöntemi olduğu kadar, halkımızın yeniden dirilişinin de vazgeçilmez yoludur. Ancak bu temelde halkımız her şeyini yeniden kazanabilir. Ve bugün halkımızın biricik tutumunu karakterize eden slogan "Herşey Direniş İçindir."

PKK daha ilk günden beri sürekli olarak direniş güçselen bir harekettir. Günümüzde de bu özelliğii sonucu giderek daha geniş çevreleri etrafında kenetleyerek kitleselleşmiştir. Bugün milyonlarca insan PKK'nın direnişçiliğii ile açılan bağımsızlık yolunda ilerliyor ve hertürlü İhanete karşı acımasızca savaşıyor. Bu sadece silahlı bir direnme değil, hayatın her alanında düşmana ve uygulamalarına karşı bir direniştir.

Günümüzde ise bu direniş, Cephe biçiminde somutlaşmaktadır. Cephe olayı da ele alınırken, böyle değışendirilmek zorundadır. Cephe eğittir; kitlelerin öncü etrafında yaşamın her alanında düşmana ve uygulamalarına karşı hertürlü insani yeteneklerini geliştirerek gösterdiği bir direniştir. Bu aynı zamanda hiçbir İhanetin işbirlikçiliğın ve suçuna da cesazır bırakılmamasıdır.

PKK'nın diğer önemli bir özelliğise, daha yeni şekillenirken bile, milliyetçilik, sosyalizm maskesi ile kendisini uysultmaya çalışanların oyunlarını bozup, teşhir etmesidir. Düşünce adına, halkımıza modern kölelik yollarını açmaya çalışanlara bu imkanı tanımayan ve bunda kararlı olan PKK, hiçbir koşul altında ve hiçbir gerekçeyle bağımsızlık ve özgürlük şairinden asla taviz veremeyenlerin gönül, düşünce ve kader birliğidir. Herşey, düşünce, eylem, politika, bu şlara hizmet etmek, bunu geliştirmek durumundadır. İşte, PKK bu yolda ilerleyen ve en büyük fedakarlıklarını kendiliğinden gerçekleştirenlerin hareketidir. Tüm bunları yaparken, bu hedeflere karşı yola çıkarken kendi öz gücüne, kendi insani yeteneklerine sonuna kadar inanmanın ve "en büyük teknoloji insanıdır" şlarını yükseltenlerin ve bu uğurda büyük bir cesaretle ıleri atılanların, zaferi kazanacaklarından emin olanların birliği olan PKK, İhanetin hiçbir biçimde cesazır bırakılmayacağını bugüne kadarki pratiğile de göstermiştir. Yine, zafer pırlıtlarının bugün giderek daha fazla yolumuzu aydınlatıyor, umudumuzu tahrik ettiği bir dönemde böylesine bir yolda yürümenin gerekliliğine duyan sonsuz inançla nasıl yeni bir kişilik, yeni bir ahlak, yeni bir kimlik ve yeni bir halk yaratmayı bilenlerin ve bu uğurda iyi çaba harcayanların Partisidir. Aynı zamanda, bu tarz gelişim ile köleliğin bağlarını parçalayarak kendisini topraklarının üzerinde abdeleştirir, ancak çağa bu şekilde onurlu bakılacağını bilenlerin bir gücü olarak, nasıl bir çabaya bunların yaratılabileceğini, insanlığın nelere kadar olabileceğini gittikçe derinliğine gören, bunu kendisinde üreten, bunun için büyüdüğüne, kahramanlığa kahramanlaşan, geleceğın halkını militanında yaratan ve bu şekilde geleceğın günümüzde bütünleşenlerin gerefini, onurunu yücelten ve Kürdistan'ın kurtuluşunu esas meseleleri haline getirenlerin yüğit hareketidir.

21 Mart 1985'te Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanıyla giren bahar ve yaz ayları, mücadelede yeni atımların yaşandığı bir dönem oldu. Ulusal Kurtuluş Cephesi ve ulusal kurtuluş için mücadele bir şiar olmaktan çıkarak yaşanan ve uğruna savaşın günün bir gerçekliği haline geldi. Kürdistan bütün dağ ve ovalarıyla sarsıldı. Düşmana karşı eylem haberleri dört bir taraftan yükseldi. Bu baharda gerçek anlamıyla bir ulusal uyanış, bir ulusal kalkış yaşandı.

Başta PKK ve halkımızın silahlı güçleri HRK olmak üzere tüm Kürdistan yurtseverleri, Ulusal Kurtuluş Cephesinin ölmesi için hiç bir fedakarlık ve çabadan geri durmadılar. Hedef: Kürdistan'da her kaya ardının, her köyün, her geçidin ve her mahallenin düşmana kurulmuş bir tuzak haline getirilmesiydi. Halkın engin direnişi potansiyelini cephe platformunda örgütlemek, düşmana karşı harekete geçirmek, böyle bir cepheleşme önünde nereden ve kimden kaynaklanırsa kaynaklansın her türlü engelle karşı acımasızca durmak, atılması gereken ilk adımlar olarak belirlenmişti. Bir çok yetersizlik ve eksikliği de taşıyan yaşanan süreç bu yönde gelişmiştir.

Son Nefes ve Son Damla Kana Kadar Direnişin Yüce Örnekleri Sergilenmiş, Bu Tarihi Kalkışta Halkımız Kesin Kararlılığını Kanıtlamıştır.

21 Mart 1985'de Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanıyla birlikte giren yeni ulusal devrimci atılım sürecinde Kürdistan, tarihinin en ciddi gelişmelerini yaşadı. Parti örgüt ve militanları savaşın daha güçlü geliştirilmesi için taşınan kaygılar dışında hiç bir kaygıya yer vermedin düşmanın üzerine atılmanın soylu örneklerini sergilediler. Adıyaman'dan Kars'a, Hak-

kari'den Dersim'e, Siirt'ten Van'a, Ağrı'dan, Antep'e kadar Kürdistan'ın her şehir, kasaba, köy, mezra ve hatta dağlarındaki çobana kadar direniş çizgisinin ulaştırılmadığı ve bu konuda halkın onayının alınmadığı hiç bir yer bırakılmadı. Bu uğurda yapılması gereken her şey yapılmıştır şiarına bağlı kalınarak, Partimiz ve HRK, sürecin olağanlığı ve gelişmiş eylemlerden basit gösteri, toplantı ve hatta ziyaretlere kadar her türlü devrimci yöntemi uyguladı, uygulamaya çalıştı. Partimiz ve HRK, devrimci halk savaşımızın dökülen kanlar ve gösterilecek en yüksek fedakarlık üzerinde yükselceği bilinciyle bütün varlığını ortaya koydu. En inançlı, en cesur, en kararlı militanlar en öne atılarak bilinçlerini, emeklerini ve kanlarını halkın çıkarlarına sundular. Bu süreçte ateş ve kan içinde bulunan ülkeye bir adım dahi atma cesaretini gösteremeyenler, sahte gerçekler ardına

sığınarak korkusunu gizleyeceğini zannedenler, işi halka ve devrime olan inançlarını ve tutturmak istedikleri eylemsiz, pasif, teslimiyetçi yaşamlarını partiye dayatma cürretini göstermeye kadar çıkarılanlar, yüreklerinde ve beyinlerinde taşıdıkları paslanmış kölelik zincirlerinden ötürü şartlara kölece boyun eğenler, kararsız, ikirciklik tutumların sahipleri de çıktı. Partimiz ve halkımız yaşanan süreçte böylesi tipleri de tanıdı. Ama öte yandan sürecin dayattığı tarihsel-devrimci görevleri yerine getirmek için inancın, bağlılığın, kararlılığın, cesaret ve coşkunun en ileri örneklerini sergileyenler, söz ve eylemiyle halkı örgütlemeye ve kalkışını yaratmaya çalışan yiğit devrimci ve halk önderleri de asil kimseleriyle bu dönemde belirdi; bayrak onların elinde yükseldi. Bu tarihsel-ulusal kalkışımızın ilk saatleri bile yaşamı devrimde görenlerle görmeyenleri ayırtırmaya yetti. Bilinen tarihi-ulusal ve toplumsal nedenlerden ötürü yetersizlikleri ne olursa olsun, Partiye ve halka sahiplik duygusuyla dolu olanlar, Parti iradesi ve Cephe yeminimizde belirtilene bağlı kalarak bütün güç ve enerjilerini ortaya koydular. İçinde bulunduğumuz sürecin şehitler halkasının bu denli yoğun oluşu da bunu kanıtlamaktadır.

Devrimci ve yurtsever savaşçıların dökülen kanları, Kürdistan'ın kızıl bir şerit gibi boydan boya sardı. Her köy bir isyan kalesi olmaya hazır olduğunu ortaya koydu. Militanlar yiğitçe direndiler. Halkımızın bin yıllardır ayaklar altına alınan onurunun ve karartılma istenen geleceğinin bundan böyle kirlenme ve karartılma olanağının olmayacağını gösterdiler. Düşmanın eline kullanabileceği,

kendi sömürgeci duygularını tatmin edeceği en küçük bir şey vermemek için gözlerini kırpmadan ölüme gittiler. Özellikle son aylarda sergilenen bu soylu örneklerin gerçekten derinliğine kavranması zorunludur.

Adıyaman, Siirt, Hakkari, Van vd. bazı il, ilçe ve köylerde düşmanla doğan çatışmalarda bir çok yiğit savaşçı, düşmanın son darbeye fırsat vermeden çoğunlukla ellerindeki bombaları kullanarak düşmanı imha temeline, yani saldırı içinde şehit olma yolunu seçtiler. Bu, önünde saygı ile eğililmesi ve yüceltilmesi gereken devrimci bir tutumdur.

Böyle bir tavır neyi ifade eder: Halkımız tarih boyunca vahşeti ve barbarlığıyla tanınan bir düşmanla karşı karşıyadır. Türk hakim sınıflarının tarih boyunca yarattıkları birlik ve ustalaştıkları tek nokta işkence, zulüm, talandır. Zulüm ve baskı denilince istisnasız

her insanın aklına bu sınıf gelir. Ve yine Türk hakim sınıflarından bahsedildiğinde kaçınılmaz bir biçimde işkence ve zulüm hatırlanır. Bu, artık, bir kez daha belirtmeye gerek olmayan tüm dünyanın bildiği, aynı biçimde ele aldığı olgudur. Yüzyıllardır ve en son olarak da yarım yüzyılı aşkın bir süredir bu sınıfın sömürgeci hakimiyeti altında yaşayan halkımız, bugün de yine bu sınıfın en azgın saldırı, işkence ve

Bu yasa temeline korkak, kaypak, inancsız unsurlara seslenildi ve bu ses sınırlı da olsa yankı bulabildi. Yine 1980 sonrası evlerindeki baba yadigarı eski tüfeklerine kadar el konularak günlük olarak dayatılan şiddet temeline silahsızlandırılan halkımız, çıkarılan "köy korucuları" gibi bir yasa temeline milisler halinde örgütlendirilme, tıpkı Sultan Abdülhamid döneminde olduğu gibi kendi umuduna ve ira-

Direniş bayrağı, onu ülkemizin yüceliklerine dikenlerin ve bu uğurda her türlü fedakarlığı gösterenlerin elinde yükselmektedir.

sömürüsüne maruz kalmakta, uyanan bilinci yeniden karartılma ve içinden çıktığı mezarına yeniden gömülmeye çalışılmaktadır. Ve üstelik bugün bu sınıf, bu konuda salt kendi tarihsel birikimine dayanmaktaki, başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçler ve bölge gericiğinin desteği ile ve onlar adına hareket etmektedir. Kürdistan uluslararası karşı-devrim pratiginin dünya deneyimlerinden çıkarılan dersler temeline en üst düzeyde uygulandığı ve mutlaka sonuca ulaşmak istendiği bir zemin durumundadır. Bu sahada çarpışan kuvvetler görüşünde TC ve Kürdistan halkı olarak belirir de, gerçekten emperyalizm ve sömürgecilik tarafından insanlığa açılmış bir savaşla, Kürdistan halkının bağımsızlık, demokrasi ve barış amaçlarından somutlaşan insanlığın savunulması ve serpilmesi mücadelesi vardır. Savaşımız böyle geniş boyutludur, ulusal, emperyalist ve haklı bir öze sahiptir. Bu nedenle de karşısında savaşığımız gücün tüm bir dünya gericiği olduğuna ve halkımızın kurtuluşu için attığımız her adımın dünya halkları ve insanlığı için olduğunu bilerek hareket etmekteyiz. Daha ilk ortaya çıktığımız günden itibaren taşıdığımız ruh ve bilinç bu olmuştur. Vahşi bir düşmanla karşı karşıya olduğumuzu ve bu düşmanın ulusumuzun şahsında tüm bir insanlığı kastettiğini belirttik. Uygulamaları ise ortadadır. Daha dün, Partimizin ve halkımızın en gözde önderleri cezaevleri ve işkencehanelerde en akıllamca yöntemlerle katledildiler. Bugün de aynı uygulamalar aynı hızla sürdürülmektedir. Vahşet öyle düzeylere vardırıldı ki, onu tanımlamak için kelimeler bile yetersiz hale geldi. Öylesine alçakça yöntemler kullanıldı ki, insanlığın bu kadar ayağa düşürülüşü, katledilişi karşısında uluslararası burjuvazinin en has temsilcileri bile şaşkına döndü, kendi adlarına bile olsa ve tutumları sahtelikte koksın "pişmanlık yasası" örneğinde görüldüğü gibi itiraz seslerini yükseltmek zorunda kaldılar. Devrimciler kendi örgütlerine ihanetle zorlanırken, bununla da yetinilmediği ve mutlaka örgütün dağıtılıp-imha edilmesinde rol oynamaları dayatıldı,

desine karşı silahlandırılmaya kılınıldı. Zorla, çıplak bir işkence ve zulüm altında da olsa, halkımızın ve insanlığın düşmanı bu caniler görüşünde bu konuda da sınırlı bir ölçüde bile olsa adım attılar. İhanetin batağına saplanmış, kraldan daha kralcı alçaklar, lumpenler, işbirlikçi ve hainler yanında, yüreği ülke ve halk sevgisiyle dolu sayısız yurtsever de bir anda ellerinde bu utanç silahlarını bulabildiler. Doğrudan CIA kaynaklı ve Özel Harp Dairesince geliştirilip uygulamaya konulan özel savaş yöntemleriyle "Kürdü Kürde kırdırtma" politikası dayatıldı. Sadecede ordu değil, TRT'den basına, kültür kurumlarından ekonomik baskı uygulamalarına kadar her türlü araç ve yöntem en alçakçasına bu savaşın hizmetine sokuldu. İhanetçilerin ihanetleriyle sınırlı kalmaları kabul edilmeyecek direniş karşı örgütlenmeleri istendi. Ve bunlar sömürgeciliğin mikrofonlarından seslendirildiler. Onların ağzından halkımıza, direnişe, insanlığa ve sosyalizme küfredildi, halkımız ve insanlık adına yaratılan her türlü değer ayaklar altına alınmaya çalışıldı.

Hızından hiç bir şey kaybetmeyen bu uygulamalara hergün bir yenisi daha eklenmektedir. Sömürgeci bakan Yıldırım Akbulut, halkımız ve onun silahlı birlikleri olan HRK'ye yönelik saldırılarda ordu ile yetinmediklerini, bunun için özel eğitimli birliklerin hareket halinde olduğunu açıklan söylemektedir. Sömürgeci bakan aynen şöyle diyor: "Orada bulunan kuvvetlerimizi çoğu özel olarak yetiştirilmiş ekiplerdir. Asker, jandarma, polis gücü ve ayrıca merkezden gönderilen özel ekipler var. Özel sorgulama, özel istihbarat ekiplerimiz de ayrıca orada. Tabi bütün ekiplerimiz orada itibatlı olarak çalışıyor ve hepsinin topladığı her türlü bilgiye göre hareket ediliyor." (27 Mayıs 1985/Milliyet) Fiili olarak sömürgeci Türk ordusu tarafından, fakat gerçekte başta Pentagon olmak üzere NATO karargahlarından yürütülen bu savaşta, görüleceği üzere normal savaş yasaları değil, özellikle 1950-60'lardan itibaren Küba, Güney Vietnam vd. bir çok ülkede uygulamaya konulan özel

savaş yöntemleri geçerlidir. Düşmanın savaş konumlanması, sadece askeri güçlerin karşılıklı çarpışmasında sonuç almaya değil, halkın hayat damarlarına yöneliktir. Emperyalizm ve sömürgeci Türk burjuvazisi şunu çok iyi bilmektedirler ki, bir halkın bağımsızlığı ve özgürlüğü için ayağa kalkış sürecinde büyük ordu gücüne dayanılarak elde edilebilecek bir kaç askeri başarı, o kalkışı bastrabilmeye asla yetmemektedir. Bu nedenle ki, onlar halkın askeri kuvvetlerine saldırmak ve hatta imha etmekle yetinemediklerini bilerek, doğrudan siyasal hedeflere yönelmek, özellikle halkla öcünü arasındaki bağları koparmak, her türlü alçakça propa-

ganda yöntemi temeline halkı öncüyü karşı çıkarmak, öncüyü siyasal inkara zorlamak amaçları peşinde koşmaktadırlar. Ülkemizde şimdi en açık biçiminde yaşanan gerçeklik budur.

600 bin kişilik ordusuyla da yetinmeyerek özel savaş birlikleri kurma ve bunları faaliyete yöneltme ve silahlı güçlerine yönelik saldırıların salt fiziksel imhaya amaçlanmaktadır. Tam tersine o, buna ulaşmak için bile temeline siyasal bir inkarı yaratmak zorunda olduğunu bilmekte ve görüleceği üzere HRK güçleriyle olan çatışmalarda bile savaşçıları mümkün olduğunca sağ ele geçirmeye çalışmakta, kurdukları pusularda savaşçıları özellikle bacaklarından vurarak hareketsiz kılp ele geçirmektedir. Ama ele geçirilen bu savaşçılara da kesinlikle esir muamelesi yapılmamakta, uluslararası anlaşmalarla güvenceye bağlanmış savaş kuralları bir bütün olarak çiğnenmektedir. Ele geçirilen savaşçı, tanık olunmadık bir ihanetle zorlanmakta, çoğu kere olduğu gibi böyle bir ihaneti kabul etmemesi durumunda da sorgusuz-sualsiz kimliği ve yeri bile açıklanmadan en sadist işkenceler altında katledilmektedir. Milis olduğundan şüphelenen onlarca yurtsever, bugüne kadar bu yöntemlerle imha edilmiş ve en küçük bir açıklama yapma gereği bile duyulmamıştır. Sırnak yöresinde bir yurtseverin başına getirilen ilginçtir. Yörede etkinliği olduğu öğrenilen Mustafa ERDAL, sömürgecilerin ajanlık teklifini kabul etmediği için günler süren işkenceye maruz kalmış ve daha sonra yüksek bir dağın zirvesinden boşluğa atılmıştır. Ama bununla da yetinilerek cesedi dipçik darbeleriyle tanınmaz bir hale getirilmiş, ailesi tehdit edilerek duyulması halinde hepsinin akıbetinin bundan farklı olmayacağı açık açık söylenmiştir. Kısaca düşman son altmış yıldır uyguladığı fakat bir türlü sonuç alamadığı politikalarını bugün yoğunlaşmış bir şiddet temeline sonuçlandırmak, halkımızın siyasal ve askeri kuvvetlerini

bu temelde ezmek gayreti içindedir. Halkı öncüye karşı çıkarmak, halkı kendi içinde savaştırmak için her türlü yöntem mübah sayılmaktadır. Öyle ki bizzat kendi sömürgeci uygulamaları altında her türlü ulusal sınıfsal ve ahlaki değerden düşürülmüş, lümpenlere dayanarak bir "kelle avcılar ordusu" yaratmaya çalışılmaktadır. Her bir HRK savaşıncısının başı için milyonlarca lira konulmuştur. Eşine rastlanmadık bir biçimde bir devlet, kendi ordusu ve polis teşkilatı dışında çeşitli yollarla denetlemeyi gözardı etmeden "halkın" eline silah vermekte, onların yaşamlarını devrimcileri yakalayıp öldürmelerine bağlamaktadır.

Bu uygulamalar halkımız tarafından genel olarak nefretle karşılanırsa da, sömürgeci politikaların bir ürünü olarak para için ruhlarını bile satmış olan kesimlerden büyülesi "kelle avcılarının" yaratılabileceği de gözardı edilmemek durumundadır. Nitekim böylesi "kelle avcılar" daha şimdiden ortaya çıkmıştır. Bizzat sömürgeci yasalarla güvence altına alınan "kelle avcılığı" maaşlı bir meslek olarak meşrulaştırılmak da istenmektedir. Ordu içindeki durum ise zaten bellidir. "Bir bölücü ve komünist" yakalamak, ya da öldürmek terfi, takdir ve ikramiyelerin yegane yoludur. Ordu içinde bunun için yarışma açılmıştır. Şimdi bunları duyan hemen herkes Güney Vietnam'da Ngo Dinh Diem'in çekmecelerindeki fişlenmiş Vietkong kuklalarını hatırlamadan edemeyecektir. Evet, hatırlanacağı üzere ABD ve kuklaları Vietnam'da da Diem'ler eliyle böylesi "kelle avcılar" yaratmış, her kuklak için 5000 piastre'lik mabzük kesilmiştir. Emperyalizm, sömürgecilik ve faşizmin bu türden saldırılarına dünya halkları yabancı değildir ve yine halkımızda unutulması henüz mümkün olmayan yakın tarihteki tepsi üzerinde sömürgecilere sunulan başlara az tanık olmamıştır. Tüm bunlar düşmanın savaş taktiklerinin en önemli yanını oluşturur, düşman askeri gücünün ötesinde bu tür yöntemleri benimsetip-yaygınlaştırmaya umut bağlar. Günümüz Kürdistan'ındaki gelişmeler de düşmanın bu uygulamalara olduğundan fazla umut bağladığını ortaya koyan sayısız örnekler sunmaktadır.

PKK'nin doğuş esprisini ve hangi ruhla geliştiği artık çok iyi bilinmektedir. Toplama hakim kılınan ulusal-siyasal inkarı yirtarak doğmuştur PKK. Kendisini direniş örmüş, eğer onurlu bir yaşam seçilecekse direnmekten, düşmana karşı amansız bir savaş içinde olmaktan başka yol olmadığını göstermiş, bunun önünde durmak isteyen ister örgüt, isterse kişi düzeyinde olsun hiç bir engele yaşam hakkı tanımamayı bir varlık gereksesi olarak görmüştür. Bu dar anlamıyla salt örgütsel varlığın gereksesi değil, en geniş anlamıyla ulusal varlığın gereksesidir. PKK'nin adı tavizsiz bir direniştir. Bunun için gerektiğinde her şey göze alınmıştır. En kit olanakları içerisinde bile halkımızın meşru müdafası yerine getirilmiş, halk tarihimizin çok kısa bir sürecini kapsayan 10-15 yıl gibi bir dönem içinde uyanan-savaşan bir halk gerçekliğine ulaşılmıştır. PKK militanları gerektiği yerde son mermisine kadar çarpışan, gerektiği yerde ölümlü sevecek kuklacıların ruhunu temsilcileridir. PKK'li olmak, en başta hiç bir kişisel çıkar kaygısına düşmeden ölümden yaşamı yaratmayı bilmeyi gerektirir. Buna ulaşamayan biri, PKK'li olma sıfatını taşıma hakkına sahip değildir. Düşmanın dayattığı imhaya karşı, böylesine bir direnme savaşı yükseltilemeksizin açık ki Kürdis-

tan'da tek bir adım bile atılmazdı. Olsa olsa ya küçük-burjuvalar gibi Kürdistan adını sömürsen siyasal düzenbazlar haline gelinir, ya da ağıktan ihanetin sözcülüğü yapardı. Ama, PKK'nin tüm bunlara

tacak halk ordusudur. Görüleceği üzere ülkemizde her olgu artık gerçek anlamını bulmuştur.

PKK'nin direnişçi ruhu Kürdistan'da kök salmıştır. Düşmanın uygulamaları ne olursa olsun, bun-

mek için sevecek toprakla kucaklaşıyorlar. Yukarıda bahsedildi! Düşman, savaşıncıları sağ ele geçirmek için özel birlikleri vasıtasıyla bilhassa yaralamaya, hareketsiz kılma çalışıyor. Ama, bacakların-

Her karış toprağımız için direnecek, gerekirse onbinlerce şehit kanını akıtarak düşmanı ülkemizden kovacağız.

karşı nasıl savaş yürüttüğünü ve onun bayrağı altında direnen bir halk gerçekliğine nasıl ulaşıldığını artık anlatmaya bile gerek yoktur. Bunun için Cuma TAK'ın hatırlanması, bir Ahmet YETKİN'in unutulmaması, Diyarbakır zindanlarının daima gözönünde tutulması yeterlidir. PKK pratiğinde kanıtlanmıştır ki, doğru bir ideolojik-politik hat hangi koşullarda olursa olsun kendi gelişim ve zafer yollarını mutlaka açar. İşte zindan koşullarında yükseltileden direniş, işte savaş alanlarından son mermilerine kadar çatışarak toprakla kucaklaşan militanlar, işte halkımızın isyana kalkışı ve karşısında gün geçtikçe çaresizleşen, acizleşen ve kudurganlaşan düşman; bu, PKK ideolojik-politik çizgisinin gücünü, doğruluğunu ve bir zafer çizgisi olduğunu kanıtlayıcı en açık belgedir.

Bugüne kadar olduğu gibi, bundan böyle de PKK militanları, HRK savaşıncıları ve cephe bayrağı altında toplanan tüm bir halkımız düşmana karşı direnişin en soylu örneklerini sergilemeye devam edecektir. Gerktiğinde, sömürgeci orduları ülkemizden kovmak için tek bir karış toprağımız için bile onbinler-yüzbinlerce şehit kanı dökmekten çekinmeyeceğimiz, acılı vatanımızda yarının bağımsız ve özgür ülkesini böyle yeşerteceğimiz çok açıktır ve vazgeçilmez yeminimizdir.

Doğru! Düşman uygulamaları çok alçakçadır, vahşi ve caniyanedir. Hiç bir kurala sığmamaktadır. Ama halkımız ve öncüleride, kuralızsız vahşi savaşa karşı devrimci halk savaşıncının en görülmek biçimini dayatmakta kusur etmeyecektir. Vahşi sömürgeci şiddete karşı devrimci halk şiddetinin en görülmemiş biçimi dayatılacaktır, elinde hiç bir silahı yoksa bile halkımız, gördüğü her sömürgeci askerine elleriyle saldıracaktır, sömürgeci ordunun işlevi cenaze toplama alayı düzeyine indirgenecektir. Bu nedenledir ki, halkımız düşmanın ülkemizde attığı asker, işkencesi ve özel birliklerin sayısı 'arşısında ürkemek bir yana kendisine güveni daha da artmış olarak çıkacaktır. Bir düşman askeri bir hedef, iki düşman askeri iki hedef, bir düşman birliği çok daha iyi bir hedef, düşman orduları mutlaka bozguna uğratılması gereken en tercih edilen hedefler. Halkımız düşmana böyle bakmaktadır. Tersisi işte şöyle tanımlanabilir, Bir Kürdistanlı bir savaşıncı, iki Kürdistanlı bir direniş örgütü, daha fazlası ise düşmanı bozguna uğra-

dan yaralanan savaşıncılar, yürüyemeyen duruma geldiklerinde bu kezzelleriyle savaşa devam ediyorlar, o da mümkün olmadığında gözleriyle saldırıyorlar düşmana. Yani, bir savaşıncı olarak teslim olmayı bile asla akıllarına getirmeksizin savaşıyor ve ölümlerini bile düşmana karşı bir saldırı haline getirmesini biliyorlar. Bu, halk direnişimizin en üst biçimidir. Topraklarımızı, halkımıza ve bağımsız yaşama tutku derecesinde bağlılığın ifadesidir. Şu açık bir gerçek ki, bizler topraklarımızı, Partimizin ve Cephemizin direniş mevzilerine sökülmek üzere bağlı kılacak, bunları gerektiğinde dişimiz ve tırnağımızla savunmasını bileceğiz. Bunun dışında bir yaşam tanımıyoruz.

Son çatışmalarda bazı yoldaşlarımız, ya yaralandıklarından, ya da mermileri bittiğinden düşman tarafından tutsak alınmak istenirken ellerindeki bombaları kullanarak şehit düştüler. Bunun anlamı gerçekte yukarıdaki satırlarda izah edildi. Ama bunları bir kez daha vurgulayacak olursak; dünya ölçüsünde geçerli olan bir savaş kuralı vardır. Savaşta esir alınan taraflara işkence yapılamayacağı, inançlarında vazgeçmesi doğrultusunda baskı uygulanamayacağı ve öldürülemeyeceği, bu uluslararası yasalarda hükme bağlanmıştır. Ama bu hüküm, bizim topraklarımızda süren savaş için geçerli değildir. Düşman ele geçirdiği savaşıncılara savaşıncı muamelesi yapmamaktadır.

İkincisi, her savaşıncının başı için ölümlü komuş durumdadır. Özellikle

sağ olarak ele geçirilen ve öldürülen her militan ve yurtsever savaşıncı için ödülleri belirlenmekte, kelle avcılar ortalığa salınmaktadır.

Teslimiyetçi ve ihanetçilerin şahsında hel ve devrim için, bağımsızlık ve özgürlük için savaşıncı şehit düşmek anlamış gösterilmeye çalışılmaktadır vb.

Ama hayır! Devrimciler ve halkımız, işin en basit yönüyle izahında bile, yüreklerindeki son atış duruncaya kadar düşmana asla teslim olmayacaklardır. Düşman, devrimci-yurtsever savaşıncıları sağ olarak ele geçiremeyecektir. Mermileri tükenmiş, kullanabilecek en küçük bir silah dahi yoksa taş ve sopalarla direnecek, düşmanın üzerine böyle saldırılacaktır. Bir devrimci ve yurtsever savaşıncıyı öldürerek ödül almayı hesaplayanlara bu fırsat tanınmayacaktır. Rusya'da, Çin'de, Bulgaristan ve Vietnam'da vd. bir çok ülkede örnekleriyle görüldüğü gibi, bizim ülkemizde de ulusal kurtuluş savaşıncıları bu ada layık olarak düşmanın kendi üzerlerinde beslediği amaçlara varmasına asla izin veremeyeceklerdir. Bizler tek bir ferdimiz kalmamacasına ölebiliriz, tüm bir halkımız da en acımasız vahşi katliamlardan geçirilebilir, ancak en küçük müfrezemiz ve hatta tek bir savaşıncı bile savaş meydanlarında silahlarını teslim etmeyecek, Parti ve Cephe bayraklarımızı şehitlerimizin üzerine örtecek ama asla düşmanın ellerine verilmeyecektir.

Biz bu emri, Hacı, Mahmut, Tekin, Celal vd. yoldaşlardan aldık. Böylesine bir savaş ve yaşam bize şehitlerimizin emridir. Onlar bu emri kendi yaşamları ve mücadeleleriyle verdiler. Bizlere düşman ise, yalnız ve yalnızca bu emre itaat etmektedir.

Bu emre itaatte kesinlikle kusur etmeyeceğiz. Partili olarak, cepheleşen halk olarak onların öğrettiği

biçimde savaştığını ve yaşamasını bileceğiz. Şunu çok açık olarak görüyoruz ki, ülkemizdeki her şey, canlı-cansız her varlık düşmana karşı bir silah haline getirilebilir ve getirilmelidir. Eğer yoldaşlarımız yaralı bedenlerini bile düşmana karşı bir silah haline getirmiş, son nefes ve haykırışlarında bile onlarca düşman askerini imha etmeyi başarmışlarsa, bizler de yüreklerimizi, beyinlerimizi, dağlarımızı, taşlarımızı, iş aletlerimizi ve hatta bıçak ve çatallarımızı bile düşmana karşı bir silah haline getirmeyi, adım attığı her karış toprağımızı düşmana mezar yapmayı, tuzaklar, pusular, gizli ve açık saldırılar, toplu ve tek tek direnişlerle halk varlığını, teknik olarak en gelişmiş silahlardan daha sonuç alıcı bir silah olduğunu ortaya koymak durumundayız.

"EN SOYLU YAŞAM HALKA VE DEVRİME ADANANDIR!"

"YAŞASIN ULUSAL KURTULUŞ CEPHEMİZİ"

"HER ŞEY ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞIMIZ İÇİNİ"

nin gelişimi engellenerek boğulması amaçlanmaktadır.

Sosyal yapıda önemli bir diğer tahribat ise, muhbirlik toplum içinde en gözde ve rağbet gören "meslek" olarak lanse edilmesidir. Muhbirlik Kürdistan insanının beyine daha ilkokul sıralarında iken sırına dahi. Özellikle köy ilkokullarında okuyan her Kürt bilincini biraz yokladığında öğretmenin evde Kürtçe konuşanların ihbar edilmesini ve böylelikle muhbirliğin küçükken dimağlara egemen kılınmaya çalışıldığını hemen anımsayacaktır. Küçükçe böylelesine bir yöntemle muhbirliğe özendirilen bir insan okul yaşamında olduğu gibi, toplum içinde de yer edinebilmek için devlete muhbirlik yapmayı tercih edecektir. Böyle bir yöntemden amaç, toplumun kendi içinde dayanışmasının engellenmesidir. Muhbir ile ihbara uğrayanların arasında ezeli bir düşmanlığın doğacağı açıktır. Bir toplumun geleceğini temsil eden çocuklar arasındaki dayanışmanın hem de ulusal bir nedenle provoke edilmiş olmasının gelecekte neyle yol açabileceği bugün açıkça görülmektedir. Günümüzde muhbirlik, bir devlet memurluğu imişçesine maasa bağlanmakta, silahlandırılmak suretiyle adeta mükafatlandırılmakta ve muhbirliğe özendirme temelinde toplum ihbarcı ve ihbar edilen şeklinde bölünerek birbirine karşı kuşkuşturulmaktadır.

Halkımız bir sözünde "Kurt dumanlı havayı sever" der. İşte, sosyal yapıya yönelik "Özel Savaş" uygulamalarının yaratmak istediği ortam böyle bir ortamdır. Sosyal yapıya yönelik uygulamalarla faşist toplum modeline yatkin bir yapı oluşturulması hedeflenmektedir. Oluşturulacak bu yapının temel gücünün, ideolojik ve politik olarak tamamen devlet yanlısı, devlete muhtaç, ona muhalefet etmek şöyle dursun, onu koruyan, tepki göze kırılmış, hiçbir sınıf özelliği taşımayan ve bunun için de gerçek çıkarlarının nerede olduğunu kestiremeyen lümpen proletarya olacağı açıktır. Lümpen proletarya, üretimdeki üstlendiği role göre oluşan bir sınıf değildir. Onun durumu ile Türk egemen sınıflarının ortaya çıkış ve gelişme tarzı büyük bir benzerlik arzeder. Engels bu sınıfların konumunu şöyle açıklar: "Türkiye'de ticaret yapanlar... elbette Türkler değil, onların ticareti geliştirme yolu, kökensel göçebe yaşamını sürdürdükleri sıralarda, kervanları soyaklamak ibaretti; şimdi biraz daha uygarlaştıkları için, yaptıkları şey, her tür-lüsünden keyfi ve baskıcı el koy-madır." Bugünkü devletin yöneticileri ise, atalarının bu özelliğini sadece kendileri temsil etmekle kalmamakta, bunu topluma da örnek göstermektedirler. Bugünün örnek insanı en soyguncu olanı ve üstelik bunu toplumun gözünün içine baka baka yapandır. Turgut Özal, "Ben %100'de zam yapsam ses çıkmıyor" diye tüm topluma alay edercesine ve basın mensupları önünde dobra dobra konuşma gücünü kendisinde bulabilmektedir. Bu ve benzeri tutumlarla topluma, "iş bilenin kılıç kuşanının", "gemisini kurtaran kaptan" diye en soyguncu, en kalpazan takım örnek gösterilerek, onların da aynı yolu tutması tavsiye edilmektedir. Kısacası, her türlü ahlak, toplum ve kural dışı ilişki ve kazanç yolu serbest ama bir tek şey yasak: o da devlete muhalefet etmek. Eğer bu kurala uyulmazsa toplumun başına neler getirileceği 5 yıl boyunca adeta kafalara vura vura kavratılmıştır. "Kafanı çalıştır köşeyi dön", "hertürlü yolla zengin olabilirsiniz, ama demokrasi, insan hakları, hukuk, özgürlük gibi tehlikeli şeylerle uğraşma gazabına uğraşın" mantığıyla yürürlüğe konulan

yöntemlerle toplum soygunculuğa ve hırsızlığa teşvik edilmekte ve bizzat itilmektedir. İzlenen bu ekonomik politika, yeni toplumsal kültür, felsefe ve ahlak anlayışıyla topluma faşist bir biçim verilerek istenmektedir.

Faşist cuntanın düzeninde, insanın toplum içinde teşkil ettiği değer ve anlam "Pişmanlık Yasası" gibi hukuki baskı araçları ile yokedilmek istenmekte, kutsal içeriğinden boşaltılmaya çalışılmaktadır. Bu yasa, egemen sınıfların en faşist kesiminin sözcülerinin bile "provakasyon ve muhbirlik kokuyor" diye karşı çıktıkları, toplumun en seçkin kesimi devrimciler içinde topluma ve kendisine ihanet teşvik eden bir yasadır. Bu yasa gereğince ihanet içine girenlerin toplumda bir daha yer edinebilmelerinin olanaksızlığı gözönüne alındığında, sonunda kadar devletin yanında olmak zorunda kalacak bir düşkünler toplumunun yaratılmak istendiği anlaşılmaktadır. Toplumda dışlanmış, devlete sığınmak ve ona şakıllık etmekten başka hiçbir çıkar yolu olmayan bir "insanlar" topluluğu! İşte TC toplumun her kesiminde böyle bir yapı yaratarak ve buna dayananarak düzenini ömrünü uzatmak istemektedir.

TC, toplum içinde sosyal olarak kendi kendisine saygısını yitirmiş, kişiliği zedelediği tipi yaygınlaştırmak için üniversitelerden radyo, televizyon, basın ve sinema gibi kitle iletişim araçlarına kadar herşeyi kullanmaktadır. Basın-yayın organlarının işlediği konular, sosyal çöküntüyü olağanlaştırmaya hedefler niteliktedir. İnsanlar arası en ahlaklı ve gayri-mesru ilişkiler, aile kurumuna alay edilmesine gazetelerde renkli ve tam sayfa olarak yer almakta ve bu yaşam ölüleri adeta en gözde olanı ve rağbet edileniymiş gibi topluma tavsiye edilmektedir. Böylece yaşam ilişkilerinin egemen kılınması halinde, çürümüş ve ufkü karartılmış, dostunu düşmanını bilmeyen, kendi çıkarını temsil edemeyen, devlet vesayeti altında bir toplum yaratılmış olacaktır ki, sözde toplumun çıkarlarını temsil etme iddiasıyla kurulmuş olan parti, sendika, dernek vb. kuruluşların durumu da zaten bundan ibarettir.

KUKH'ne karşı yürütülen "Özel Savaş"ın siyasal alandaki yansımasına yön veren koyu bir inkarcılıktır. TC'nin geleneksel politikası bu halkın varlığını inkar etmek ve buradan kalkarak Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesini "bölücü-lük" olarak değerlendirmektedir. Kürdistan halkı hakkındaki yargısı böylesine çabış ve faşist olan Türk devleti uygulamaları da bu tavra uygun yöntemlerle hareket ederek "bölücülüğe karşı savaş" maskesi altında bir imha savaşı yürütmektedir.

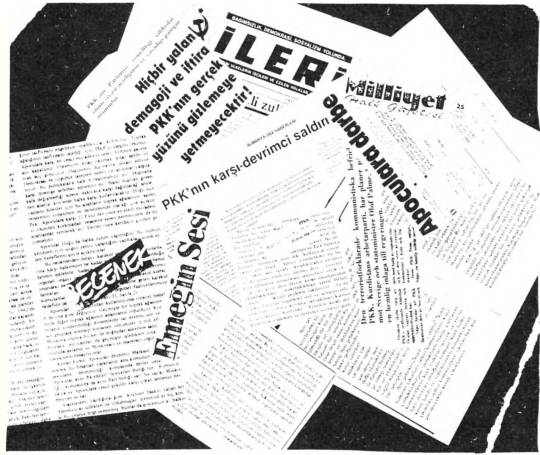
12 Eylül faşist darbecileri de kendilerinden öncekiler gibi, KUKH'ni kısa sürede ezileceklerini zannettiler. Ama süreç içinde bunun hiç de sanıldığı kadar kolay olmadığı anlaşıldı. Bunun üzerine uzun vadede, sistemli ve çok boyutlu bir "Özel Savaş" uygulanmaya başlandı. Çünkü KUKH, 1925-40'ların dünyadan, bölgeden, Kürdistan'ın diğer parçalarından, hatta bir parçanın diğer bölgelerinden tecrit edilmiş yerel insanlara benzeriyordu. Mücadele kendisini dış alay, ara açılmı ve tanıtmıştı. İşte bu nedenlerden dolayı politik alanda da TC ile KUKH arasında kıyasıya bir çekişme başladı. Bu çekişme, öyle bir noktaya geldi ki, cunta bize karşı mücadeleyi en temel görevi olarak belirlediğinden çeşitli güçlerle arasındaki ilişkileri yumaştırmaya kadar vardı. Bir yandan kendi içindeki ilişkileri yumaştırmaya başlarken diğer yandan da uluslararası alandaki ilişkilerini geliştirerek bizi kısıka

alıp boğmak istedi. Bize karşı yürütülen karşı-devrimci imha savaşı öylesi hassas bir aşamaya gelmişti ki, Ecevit'ten Demirel'e, Suriye'den Yunanistan'a kadar göstermelik de olsa uzlaşma yolları araması cuntanın nasıl bir tecrit çemberi içinde sıkıştığını göstermektedir. O, siyasal tecrit edilmişlikten şantaj da dahil, çeşitli uzlaşmalarla sınırları; bizi bir tecrit çemberi içinde boğmaya çalışmaktadı.

Bu amaçla Avrupa Konseyi'nden İsviçre, icazetli "sol"dan ilkel milliyetçi Kürt örgütlerine ve Sosyalist ülkelere kadar uzanan bir tecrit çemberi oluşturulmaya çalışılıyor. Bunun ilk halkası, içindeki ilişkilerin yumaştılması ve "sol"un kazanılmasına yönelik adımlar oldu. Ecevit ve Demirel'in yeniden siyaset sahnesinde görünmeleri, DISK ve Baş Derneği davalarında tutuklanın tahliyesi, cuntanın vesayeti altında kurulmuş, cuntanın "HP"ye mecliste "Pişmanlık Yasası" ile "Polis Vazife ve Sehalıyetleri Kanunu" üzerine görüşmeler esnasında takındıkları tavır ile Türkiye'de "Demokrasi" olduğu izlenimi yaratma çabası, "sol"un can bedeli karşılığında teslim alınması-ki bol idam talebiyle başlayan davalar bol beraat veya hafif cezalarla sonuçlanmıştır- bu adımı yolaçtığı bazı pratik gelişmelerdir. Teslim alınarak tasfiye edilen "sol"un potansiyeli ise Türkiye'de "Saçak", "Yeni Gündem" gibi güdümlü yayın organları tarafından düzen sınırları içinde icazetli bir sol'a dönüştürülerek istenmektedir. Bu yayın organları dikkatlice okunduğunda görülmektedir ki, amaçlanan yeni sol hareketin Jön Türkler veya İttihatçılardan hiçbir farkı yoktur. Onlar da bugün çeşitli kılıflar altında ortaya çıkanlar gibi, devrimciliği değil, erimciliği; yani devletin işlah edilmesini temel almaktadırlar. Zaten ortaya çıkış dönemlerine bakıldığında her ikisinin de çokşu süreçlerinde olduğu

en temel görevlerinden birisi olarak ele alınacaktır. Ve bu doğrultuda çeşitli girişimlerde bulunacaktır, bulunmaktadı. "Sol Birlik", "SODEP", "DSP", "Aydınlık Bildirisi" vb. girişimlerin özü, biri olmadı mı, diğer, o da olmazsa bir diğerinin devreye sokulması için hazırlanmış şekli "alternatifler" olmaktadır. Bununla, iki ülke devrimci potansiyelinin birleşik direniş cephesinin yaratılmasının önüne geçilerek hem KUKH önemli bir müttfeğinden yoksun bırakılmaya ve hem de Türkiye Devrimci-Demokratik hareketinin gelişimi dumura uğratılmaya çalışılmaktadır. Bu noktada, cuntanın yazarlarının ağzında düşürmediği yeni bir kimlik arayışının sol'a da dayatıldığı hatırlanmalıdır. TC'nin öz benliğine kavuşarak faşist bir kimliğe bürünmesine paralel olarak sol içinde de özellikle FKBC üyesi Devrimci Yol'a Devrimci İşçi kılığıyla bir kimlik arayışı dayatılarak özünden boşaltılmış ve aynı politika diğer sol güçlere de dayatılmıştır. Bu dayatma ile, devlete sadece onun işlah edilmesi temelinde "muhalefet" eden, ama "yıkıcılığa ve bölücülüğe" karşı devletin destekçisi olan yeni bir "sol" oluşturulması amaçlanmaktadır. Bu solculuk "HP" eski başkanı Calp'ın da itiraf ettiği gibi sadece "iyi bir muhalefet" yapıldığı görüntüsü ile Türkiye'de "Demokrasi" olduğu izlenimini hem içte ve hem de dışta yaratmak içindir, yoksa seçime bile olsa iktidara gelme sözkonusu değildir. Bu yeni "sol"culuk sadece düzenin kusurlu yanlarını "eleştirmekle" yükümlü kılınmıştır; alternatif sunmak ve program önermek bu yeni "sol"culuğun görevleri dışındadır. Böylece devrimci potansiyel, öfke yatıştıran ama çıkış yolu önerilmeyen "eleştirilerle" özünden boşaltılarak uysallaştırılmaya çalışılmaktadır. Eğer "sol" adına yayınlanan yayın organları incelenirse bu nokta hemen göze çarpacaktır.

Bu tür yöntemlerle KUKH 6-

görülmektedir. Jön Türkler çöken imparatorluğu islahat (reform)lar yoluyla yaşatmak istemektedirler. Şimdiki sol da aynı şekilde çöken TC'yi bazı reformlara gürecek yaştamak istemektedir. Bu her iki hareket de çökmekte olan ve her yönüyle gerilemiş iktidarlara koltuk değnekleri olmaya çalıştıkları içi gericidir.

TC'nin Türkiye'deki sol potansiyeli eritmek için çabaları çok boyutludur. Çünkü, cunta şunu çok iyi bilmektedir. Eğer KUKH bastırılmasa isteniyorsa Türkiye'deki sol potansiyeli uysallaştırılmak zorundadır. Hatta, KUKH'ne karşı tavır almaya zorlanmalıdır. Çok açıktır ki, Kürdistan'da yükselen mücadele Türkiye'deki potansiyeli etkileyecek ve uyandıracak, egemen sınıflar arasındaki ilişkileri ise derinleştirecektir. Nitekim bu, günümüzde açıkça yaşanan bir durumdur. O halde, TC, bu gelişmeyi engellemeyi

yenilgi nedenleri arasında, köylülüğün desteginden yoksun olması, küçük-burjuvazinin ihaneti; Seylan'daki 1971 hareketinin uluslararası müttfeğleri ile içteki tüm azınlıklı ve diğer halkları kapsayarak tek yanlı gelişmesi yenilgiye yol açan nedenlerdir. Bu hareketlerin müttfeğlerinden kendiliğinden soyutlanmadıkları, karşısında savaştıkları egemen sınıflar tarafından zaafılarından faydalanarak tecrit edildikleri unutulmamalıdır. Böylece bir amaçla ulaşmak için bugün de faşist Türk cuntası KUKH'ni uluslararası müttfeğlerinden soyutlamak için dünya çapında "terörizme karşı savaş kampanyası" çıkartkanlığını ve samiyonluğunu yapmakta, "terörizm" olarak nitelendiği KUKH'ne karşı mücadele ettiğini vurgulayarak nasıl bir anti-terorist(!) güç olduğunu göstermeye çalışmaktadır. Suriye, İran, Irak, Yunanistan, Bulgaristan, Sovyetler Birliği, Libya, Fransa, İsviçre vb. ülkelerle, şantaj ve tavizi içine kullanarak uzlaşmaya çalışmakta; bizi içte ve dışta politik tecrit çemberi içine almaya uğraşmakta; İran ve Irak KDP'leri ve Yekiti ile Kuzezy-Batı Kürdistan'daki KUK, Peşeng vb. güçlerle anlaşmalar yapmaktan çekinmemektedir. TC'nin bu güçlerle ilişkileri yeni de değildir, eskiden beri kendileriyle dolayı veya dolaysız ilişkileri içinde bulunmaktadı.

TC'nin çeşitli muhalif güçleri yanına çekmekte başvurduğu yollardan birisi "af"tır. Dersim isyanı öncesinde, 1935'de, sadece Türk siyasilerini kapsayan bir "af" çıkarılarak kendileriyle geçici bir uzlaşmaya gidilmiştir. Benzer bir durum bugün de yaşanmaktadır. "Af"ın şu gösterilmesi ve hemen hemen tüm sol bu hedefte birleştirilmiştir. Ancak "af" için temel bir şart vardı. Tüm örgütlerin tasfiye edilmesi. PKK dışındaki tüm örgütler için bu hemen hemen tamamıyla başarıya ulaşmıştır. 15 Ağustos eylemleri, PKK'nin hiçbir zaman tasfiye edilemeyeceğinin bir ilanıydı. Bu eylemler üzerine, "af tehlikeye düşüyor" diye PKK'ye karşı savaş ilan edildi. Anti-PKK cephesinin elebaşısı Aydınlik burada da boy gösterdi: "Abdullah ÖCALAN cezaevlerindeki militanların çıkmasını, idam cezasından kurtulmasını istemiyor. Bu saldırı olayları idam cezasının infazı için devleti de çabuk hareket etmeye zorlamaktadır... Bu saldırı eylemleri... Türkiye'nin demokrasi yönünde gelişme kaydetmesini ve Avrupa ile ilişkilerinin düzelmesini de engellemeyi amaçlamaktadır." (Seçenek, Sayı 8-9, 1984) İletilmek istenen mesaj çok açıktır: Cunta demokrasiye geçmek, tutukluları serbest bırakmak istiyor ama PKK bunu istemiyor! O halde, cuntaya karşı değil, "Türkiye demokrasi"nin ve "af"ın önündeki engel olan PKK'ye karşı tüm güçler savaşa! Bu savaşta çoktan hazırlanmış olan cunta güdümlü hemen tüm "sol" güçler ve diğerleri elele PKK'yi yalnızca Türkiye ve Kürdistan kamuoyundan değil, Ortadoğu, Avrupa ve hatta tüm dünya kamuoyundan tecrit etmek için harekete geçtiler. Türk ve Kürt örgütleri ile yapılan toplantılar ve yayınlanan bildiriler yeterli görülmedi, Ortadoğu ve Avrupalı örgütlerin de dahil edilmesiyi yabancı dillerde bildiriler çıkarıldı, toplantılar düzenlendi. Günlük Alman gazeteleri, İsviç televizyon ve gazeteleri PKK ile ilgili tam sayfa özel yazılar ve programlar hazırladılar.

Bunlar da yeterli görülmedi: "PKK'yi iyi tanıyalım" başlıklı Türkçe ve Arapça bir broşür hazırlandı. Uluslararası Af Örgütü'ne, İnsan Hakları Komisyonu'na, Uluslararası Hukuklar Komisyonu'na PKK şikayeti edildi. Neden? Çünkü, PKK, "barış değil, savaş istiyor",

"afla karşı", "Türkiye'de demokrasi karşı"(!) PKK böyle ise, TC barış yanlısı, af çıkarmak istiyor ve de demokratik, öyle mi? Evet, TC'nin barışçılığı, işkenceciliği, saldırganlığı, faşistliği bir anda unutuldu ve yerine PKK'nın teşhir ve tecriti görevi konuldu. Cuntaya karşı bu faaliyeti yürütenlerin şimdi PKK'yi böylesine teşhir ve tecrit etme yolundaki gayretçilikleri en iyi niyetle yorumlansa bile faşizmi temize çıkarma ve KUKH'nin ezilmesi çabalarını soldan desteklemedi.

Özetlenecek olursa; cunta, politik alanda KUKH'ni mütteliklerinden, uluslararası ilericiler, demokratik ve sosyalist dünyadan koparıp teşhir ve tecrit etmek suretiyle ezme istemektedir. Bunun için de ideolojik-politik hiç bir ayrılağa bakmaksızın klasik KP'lerden ilkel milliyetçilere, faşist iktidarlardan sosyalist ülkelerdek hemem tüm güçlerle ilişkiye geçmekte ve ne pahasına olursa olsun bu sorunu mutlaka halletmeye çalışmaktadır.

Siyasal alanda yürütülen bu faaliyet ve hazırlıkları açık ki, kendisini askeri alana da yansıtmaktadır. Bu alandaki hazırlık ve uygulamaları şöyle özetleyebiliriz:

a) Türk burjuvazisi 1972'lerden itibaren Kürdistan'daki askeri birliklerinden üçte biri gibi önemli bir bölümünü karşı-gerilla eğitime tabi tutulmuştur. Bu birliklerin eğitimi, başta Vietnam Devrimi olmak üzere, emperyalistlerin ve sömürgeci güçlerin ulusal kurtuluş hareketlerini bastırma kullandıkları yöntemler ve kazandıkları deneyimler temel alınarak yapılmaktadır. Kürdistan kentlerinde ve kırsal kesimlerinde yapılan tatbikatlar, Kürt halkının toplumsal, siyasal, psikolojik vb. yapıları gözönünde bulundurulur ve karşı-devrimin deneyimleri varolan koşullara uygulanarak gerçekleştirilmektedir.

b) Yine aynı yıllardan sonra Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini engelleme ve bastırma harekatlarına cevap verebilecek tarzda askeri yolların yapımına ağırlık verilmiştir. Askeri birliklerin yerleştirilmesi, manevra ve hareket alanları buna uygun olarak yeniden düzenlenmiştir.

c) 1976 yılından itibaren ordunun reorganizasyonuna özel bir ağırlık verilmiştir. Ordunun silah, araç ve gereçleri Kürdistan'da gelecek halk savaşını engelleyip ezilecek, gerilla birliklerine ve kimi alanlarda patlak vermesi muhtemel yerel ve bölgesel ayaklanmalara hızla müdahale edebilecek şekilde değiştirilmiştir. Bu temelde sürekli düzenlemeler yapılmaktadır.

d) 1977 yılından sonra yoğunlaştırılan askeri tatbikatlarla ağırlık kazandırılmıştır. Tatbikatlar arazi seçiminde, halkın mahalli kuvvetleri ve şüpheleli kadar bütün özelliklerine azami dikkat gösterilerek ve Kürdistan Kurtuluş Savaşı'nın maketi temel alınarak yapılmaktadır. ("Düşman"ın eline geçen köy ve kasabaların kurtarılması stratejik yollar ve köprülerin korunması, köy ve benzeri yerleşim yerlerinin tahrip edilmesi, çeşitli bölgeler arasındaki bağları tımden keserek aralarındaki ilişkilerin koparılması ve böylece tecrit edilmiş bölgelerin sırasıyla düşürülmesi vb. vb.) Tatbikatlarda kimyasal silahlar da dahil olmak üzere gerçek mermiler ve bombalarla yapılmaktadır.

e) Kürdistan'da silahlı mücadele dönemine uygun özel hava indirme birlikleri teşkil edilmiş ve güçlendirilmiştir. Bu birliklerin eylem provaları, karayollarının sömürgeci tarafından kullanılmaya hale gelmesi durumunda nakil ve ulaşım işleminin gerçekleştirilmesi hali temel alınarak yapılmaktadır.

f) İlk etapta sınır köyleri ile mücadelenin kitleselleştiği alanlar ve

bazı stratejik noktalar başta olmak üzere, Kürdistan'ın çok geniş toprakları insanlardan arındırılmaktadır. Örneğin; Siverek, Diyarbakır, Siirt, Bingöl, Elazığ ve Muş gibi ilçeler ile hemen hemen bütün sınır boylarında onbinlerce hektar tarıma elverişli toprak askeri alan içine alınmıştır. Bu alanların miktarı son zamanlarda giderek artmıştır. Yine bütün sınır alanları boyunca "emniyet bölgeleri" içine alınan çok geniş alanlarda uygulanmak istenen bazı "hayvanları, ürünlerini, mal ve eşyalarını sınırlama" kanun ve kararları da bu uygulamaları çok daha geniş boyutlu olarak gerçekleştirilmesinin ön hazırlığıdır. Türk sömürgeci iktidarından örnekleri Şemdinli ve Siverek'te görülen "stratejik köyler" oluşturmaktadır. Daha çok Vietnam'da gördüğümüz "stratejik köy" oluşturma politikası, bilindiği gibi, Vietnam'ın büyük bir bölümünün ulusal kurtuluş güçlerinin denetimine geçtiği aşamada ABD emperyalistleri tarafından gündeme getirilmiş ve uygulanmıştır. Türk sömürgecilerinin, devrimci gelişmenin bir tehlike olmanın çıktığını ilan ettikleri bir dönemde bu tedbirlerle başurmaları bile, onların vahşetini ve zayıflığını göstermek için yeterlidir.

g) Faşist Türk sömürgeci hem kendilerini, hem de bazı önemli tesislerini korumada hakimisi siper olarak kullanmaktadır. Örneğin, Kürdistan'dan geçen Irak petrol boru hattının güvenliğini sağlamak için çevre köylüleri nöbet tutmaya zorlanmaktadır. Bu uygulama yaygın olarak sınırlarda da yapılmaktadır. Ama onlar, zorla iş yaptırdıkları bu insanlara karşı da tam bir güvensizlik ve kuşku duymaktadırlar. Bu yüzden av tüfekleri de dahil, bu insanların kendilerini korumaları için de olsa silah taşımalarına izin verilmemektedir. Sömürgeci kolluk kuvvetleri çocuk, kadın ve yaşlı insanların kendilerini siper ederek savunma konumunda bulunan devrimcilerin üzerine gitmekte ve böylece onların silahlanmasını engellemeye çalışmaktadır. Kadın ve çocukların etrafında bir iki saf halinde siper kurup onların arasından ve omuzlarından üzerinden ateş ederek ilerleyen askeri timler, başta PKK partizanları olmak üzere onlarca devrimciyi imha etmiş veya ele geçirmiştir. Türk sömürgeci bu yöntemle yaygın olarak başurmaktadır.

h) Sömürgeci-faşist yönetim ekonomiden geliştirdiği alanlara ekonomik ambargo uygulamaktadır. Örneğin, daha 1979 yılında Hilvan, Siverek, Batman ve Pazarcık'a en zorunlu maddelerin girişi sömürgeci tarafından engellenmiştir. Özellikle küçük üreticilerin ürünlerini başka yerlere götürerek pazarlamaları olanaksız kılınmıştır. Ekonomik ambargo şimdiye dek "yasa dışı" olarak yapılmaktaydı, ama sömürgeci bu yöntemle yaygın olarak başurmaktadır. 13 Mart 1981 tarih ve 8/2543 sayılı, faşist yönetimin kanun hükmündeki Bakanlar Kurulu kararı da bundan başka bir şey değildir.

i) Faşist Ankara yönetimi Kürdistan'da sürdürüldüğü savaş hazırlıklarına rağmen, kendisine hiç de güvenmemektedir. Bölge halklarına karşı kullanma amacı da olsa, ağırlıklı olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı'na karşı kullanılmak üzere, ABD emperyalizminin özel saldırı gücü olan "Çevik Kuvvetler"i Kürdistan'a yerleştirmektedir. Bu amaçla Kürdistan'da haualanları, dinleme tesisleri, askeri depolar inşa edilmekte, varolanlar genişletilmektedir. Yine faşist Türk cuntası ile ABD emperyalistleri arasında varılan anlaşmaya göre, ordunun sevk ve idaresi, "Ortak Askeri Üs Komutanı" tarafından yapılacaktır. Bu anlaşma ile

sömürgeci Türk ordusunun sevk ve idaresi ABD uzmanlarının denetimine verilmektedir vb. vb." (Serxwebün, Nisan 1983, Sayı; 16, sayı; 17 "Emniyet Bölgeleri yazısı")

İki yıl önce yapılan bu değerlendirmede belirtilen bazı noktalar o dönemde henüz tasarı düzeyinde de bulunsa günümüze kadar geçen süreç içinde daha da zenginleştirilip yetkinleştirilerek hayata geçirilmiş ve Kürdistan, en ücra köşesine kadar Türk ordusunun faşist baskı denetiminin egemen kılındığı bir ülke haline getirilmiştir. Türk ordusunun 2/3'si ve en seçme özel birlikleri Kürdistan'a aktarılmış, köy karakollarına sayısı 80'e yakın askeri güç yerleştirilmiş, tabiatik ve operasyonlar yoğunluk kazanmıştır. Bunlar, gelişen KUKH'ne karşı birer önlem olarak yürütülen konum ve mücadele gelişme kaydedtikleri askeri alandaki faaliyetler de daha çok derinleştirilme yoluna gidilecektir.

Türk sömürgecilerinin karşı-devrimci askeri ve siyasi zorunun en çok yoğunlaştığı alanların başında cezaevleri ve mahkemeler gelmiştir. TC, KUKH'ne karşı yürüttüğü "özel savaş"ında başvurduğu en önemli araçları arasında cezaevleri, mahkemeler ve işkenceyi görmek ve bu alanlarda geliştirdiği insanlık dışı uygulamalarla sonuç almaya çalışmaktadır. Bu, sözkonusu alanlarda sömürgecilerin sahip oldukları olağanüstü araç ve gereçlere karşı devrimcilerin önemli oranda silahsızlandırılmış olmalarından, insan aklının alamayacağı yöntemlerle devrimcilerin üzerine yürümelerinden dolayıdır. Ayrıca, genelde geniş halk kesimlerini de içine alsa esas olarak bu araçların öncüsü karşı kullanılması hem devrimciler hem de sömürgeci açısından bu alanların önemini artırmaktadır.

Genel olarak tüm dünyada kabul edilen bir kural vardır: O da, cezaevleri, mahkemeler ve burada uygulanan işkencenin devrimciliğin denek taşı olduğudur. Gerçek devrimci öncü de, gerçek devrimcilik de burada sinanarak ortaya çıkar. Bunun bilincinde olan düşman bu alanda yürüttüğü savaşta elde edeceği başarıyı devrimci harekete karşı kazanımlı bir zafer sayar. Çünkü, cezaevleri, mahkemeler ve işkence karşısında başarılı bir savaş yürütmeyen öncüyü halk benimsemez, otoritesini kabul edip peşinden yürümez. Daha da önemlisi, bu alanlarda alınacak bir yenilgi devrimci hareketi teslimiyet ve ihaneti egemen kılmak, onun devrimci özünü boşa bırakacaktır. Bu konuda Türkiye devrimci güçlerinin cezaevlerinde sergiledikleri tutum, içine girdikleri konum ibretle izlenmektedir. Bazıları öylesine utanç verici duruma düşmüşlerdir ki, faşist bir mahkeme hakimii bile, Dev-Yol davası görüldükten, "İhanetimin davaya bağkoydum, şunları yaptım diyen bir babayığıt çıkmadı" diyebilmiştir. Bunu belirtirken Türkiye cezaevlerinde hiçbir direnişin olmadığını söylemek istemiyoruz. Görkemli direnişler de sergilenmiştir. Ancak bunlar bireysel direnişlerden örgütsel direnişlere düzeyine çıkmamıştır. Direniş teslimiyete egemen kılacak, tasfiyecilik oyunlarını cezaevlerinde boşa çıkararak dışarıdaki mücadeleyi besleyecek, onu güçlendirecek örgütsel direnişler gerçekleştirilememiştir. TC faşizmini mahkum eden bir tek örgüt savunmasına rastlanamamıştır. Tam tersine, faşizmin saldırıları karşısında savunmaya geçilmiş, devrim savunulamamıştır. Oysa, mahkemelerde izlenmesi gereken devrimci tavır çok açıktır. Dünyada bunun onlarca örneği vardır. Faşizmin mahkemelerinin faşizmin yargılandığı alanlara dönüştürüldüğü Leibiz duruşmasında G. Dimitrov'un, devrim öncesi Küba'da F.

Castro'nun ve 12 Mart faşizmi döneminde Türkiye'deki devrimci direnişçilerin; Denizlerin, Yusuf-ların, Hüseyinlerin ve diğerlerin tavırları iyi bilinmektedir. Ama bu yüce örnekler rağmen, 12 Eylül faşizminin mahkemelerinde, zindanlarında ve işkence tezgahlarında devrim savunulamamıştır. Bunun sonucunda Türkiye solu'nun vardığı nokta hazine ve ibret vericidir. Devrimden sırt çevirme ve teslimiyet yalnızca cezaevleri ve mahkeme duvarları arasında kalmamış, dışarıdaki yapıyı da egemenliği altına alarak tasfiyeciliği tüm Türkiye devrimci güçlerin saflarında yaymıştır.

Türkiye zindan ve mahkemelerinde yaşanan bu duruma karşılık bir de Kürdistan'da PKK kadro ve sempatanlarının zindanlarda, işkence altında ve mahkemelerde sergiledikleri komünist tavır vardır. Tarihte eşi görülmemiş baskı, işkence ve satılma yöntemlerine karşılık Parti çizgisi etrafında kenetlenilerek ve direnişten en küçük bir taviz vermeksizin ölüme kadar baş dik ve onurluca karşıtlan devrimci tavır, PKK militanlığı tavrı vardır. Kürdistan tarihinde ilk kez sömürgeciliğin dayattığı sahte gerçekliklere karşı Kürdistan gerçekliğini dayatıldığı dost ve düşmana da kabul ettirildiği ve devrimin geleceğinin garanti altında alındığı bir pratiktir bu. Sömürgeciliğin yargılandığı alanlar haline dönüştürülen mahkemelerde PKK önder ve kadrolarının yaptıkları savunma tutanakları ve dışarıya ilettileri mektuplarında tarihe ve kamuoynuna maledilmiş olan bu direnişlerin nasıl ve hangi koşullarda geliştirildiği bir çok yayında işlenmiştir ve bilinmektedir. Bu belgeler devrimci tavrın ne olması gerektiğini açıkça sergileyen belgeler niteliğindedir ve çok iyi özümsemesi gerekmektedir.

Egemen sömürücü sınıfların elinde cezaevleri, mahkemeler ve her türlü baskı ve işkencenin bir tek hedefi vardır; devrimi tasfiye etmek. Yukarıda devrimi tasfiye etmenin ekonomik, sosyal, siyasal ve askeri yollarını ele almıştık. Cezaevleri ve mahkemeler bu amaca ulaşmada sömürgecilerin elinde daha etkin rol oynayan ve devrimi tasfiye tehlikesinin daha da büyüdüğü alanlardır. Çünkü zemin düşmanın zemindir ve avantaj ondadır. Düşmanın her türlü olanak ve araçlarına rağmen, devrimcilerin hem kendilerini ve hem de devrimi savunabilecek ellerinde silah olarak yalnızca ideolojileri, inançları ve iradeleri vardır. Ama bu silahları iyi kullandığında en güçlü düşmanın bile altedilebildiği de Diyarbakır Zindan Direnişçileri tarafından kanıtlanmıştır.

"Gaddarlık, korkunun dikte ettiği kanunların karakteristik niteliğidir; çünkü korku, yalnız zalim olduğu zamanlar enerjiktir" der Marx, ve Engels de, "İşkence korku içinde bulunan insanların, kendi korkularını giderebilmek umudu ile yaptıkları gaddarlıklardır" diye ekler. (Düşünceler ve Aforizmalar Sayf: 165 ve 131) Cunta da KUKH'den duyduğu öldürücü korku ile geçmiş ve bugün cezaevleri ve mahkemelerinde de dizginlenmemiş bir barbarlıkla saldırısı, korkusu derinleştirerek vahşi saldırıları da boyutlanmıştır. Her türlü yıldırma çabalarına rağmen, sürekli bir direniş karşı karşıya kalması ise faşist cuntayı daha çok çileden çıkararak katliamlara girişmesi ile sonuçlanmıştır. Hareketimiz, sömürgeci barbar karakterleri ve gelişen mücadelenin onları sürükleyeceği konuma daha henüz bir parti olarak siyasal arenada olmadığımız 1978 yılının başında Haki KARER'in ölüm yıldönümü nedeniyle yazdığı bir broşürde dikkat çekmiştir: "En küçük demokratik bir hakkın dahi

bulunmadığı, en küçük bir devrimci kıpırdanışın kan ve barutla bastırıldığı sömürge bir ülkede, kitleleri, gelececek anti-sömürgeci, anti-feodal eylem için hazırlamak elbette daha da zor olacaktır. Dereler gibi aktıkları kanın, öldürdükleri, idam ettikleri, kurşuna dizdikleri, üzerlerine gaz dökerek yaktıkları, tutukladıkları ve işkenceye uğratanlar Kürdistan insanının geride kalan kullerinin hesabını verme saati yaklaşmış; bağımsızlığın, özgürlüğün ve mutlu günlerin özlemi uğruna elde silah kavraya atılanlar çıktıkça, sömürgeci kuduran hayvanlar gibi daha büyük ve iğrenç suçlar işleyeceklerdir. Geçmiştekinden daha korkunç ve daha barbar soykırımlar ve katliamlar işleyecekler; talanı, soygunu, yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin yağmalanmasını önlemek, doğal kaynakların halk için ve halk yararına işletilmesini sağlamak; bağımsız, birleşmiş ve müreffeh bir ülke yaratmak için girişilen mücadeledir çok çocuk, genç ihtiyaç demeden pençelerini ve dişlerini yüzbinlerce insanın kanına batıracaklardır." Evet, daha o yıllarda dile getirilen bu gerçek sonraki yıllarda tüm vahşetle yaşandı ve daha da yaşanmaktadır. Bunun en barbarcasına ise cezaevlerinde tanık olundu.

Bu alanlarda iki güç kıyasıya çarpıştı: Birisi, tamamen çağdışı faşist-sömürgeci, diğeri ise, ellerinde inanç ve bilincinden başka hiçbir silahları olmayan ama bir halkın umudunu ve geleceğini temsil eden PKK'li savaş esiriydi. Savaş çok acımasız ve tamamen eşitsiz koşullarda verildi. Savaşın sonucu tarafların geleceğini tayin edici nitelikteydi. Eğer TC, zindanlarda direnmeyi kırılabilecek, halkımızın umutlarını kırılması anlamına gelecekti. Çünkü denek taşı sınavını başarıyla veremeyen halkın önüne çıkacak cesareti gösteremez, halka önderlik edemezlerdi. Nitekim, PKK dışındaki Türkiye, Kürdistan örgütleri içine düşükleri konum da bundan farklı değildir. Buna karşılık PKK'li savaş esirleri yükümlülükleri sorumlulukların bilincinde idiler ve kendilerine bağlanan umutları boşa çıkarmadılar.

Faşist sömürgeciliğin içerde ve dışarda zincirlerinden boşanmışcasına azgın saldırılarının hükmü sürdüğü bir dönemde devrimin geleceğinin garanti altına almak amacıyla geri çekilme taktiğine -ki savaş esirlerinin de önerisi buydu- başvurulmuş olması nedeniyle tüm gözler iki güç arasındaki hesaplaşmanın en amansız geçeceği zindanlara çevrilmiştir. Düşman da durum çok iyi bilincindeydi. Cezaevlerinden galip çıkan her alanda galip geleceğini biliyordu. Bunun için de savaş esirlerinin üzerine tüm barbarlığı ve vahşetle yüklendi. Partimizi onların şahsında teslim almak, parti çizgimizi özünden boşalttırıp direnişi boğmak istedi. Ama sonuç, hepimizin de bildiği gibi, TC'nin yenilgisi ve PKK'nin zaferi oldu. Partimiz, direniş bayrağını ellerinden düşürmeyen ve düşmanı iradeleri karşısında diz köpmeye zorlayan tutuklu yoldaşlarımızın şahsında cezaevlerinde daha da güçlenmiş olarak çıktı. Eğer bugün PKK, her alanda alni açık ve gururla mücadeleyi yükseltebilseyorsa bu, halkının umudunu düşmanın elinde tutsakken bile temsil etmesini başarmış ve düşmanı en güçlü olduğu alanda yenilgiye uğratmış olmasındadır. Cezaevlerindeki direniş, devrimin tasfiye edilmesini ve kesintiye uğratılmasını önlemiş; parti çizgimizin, her türlü yüce insanlık değerinin ve Marksizm-Leninizm düşüncesinin emsalsiz bir temsilciliğini gerçekleştirerek düşmanı en güçlü olduğu alanlarda ideolojik ve politik olarak da yenilgiye uğratmasını bilmiştir.

Ancak kazanılan bu zafer öyle kolay gerçekleşmedi. Düşmanın direnişi ezebilmek için sarfettiği çaba, uyguladığı işkence ve vahşet, geliştirdiği kompo ve yöntemler dünyaya eşine ender rastlanılır nitelikteydi. Karşı-devrimin tüm dünya pratiğinden çıkarılmış dersleri ile Türk burjuvazisinin ezeli barbarlığı, en modern teknik araçlar ve yöntemlerle birleştirilerek, İdris-i Bitlisi'nin ihanetini aratmayacak bir ihanet eşliğinde gün gün, saat saat, dakika dakika savaş esirlerine zulüm uygulandı; fiziksel ve psikolojik işkence akıl almaz boyutlara ulaştı. İhanet egemen kılmak, direnişi ezebilmek için, satınalmaktan tutulmuş çeşitli entrika ve komplolara kadar her şey denendi. Her türlü dayatmalarının savaş esirlerine boşa çıkarılması üzerine sömürgeciler alçakça katliamlara yöneldiler; Parti liderlerini katlederek direnişi başsız bırakıp kitlesel teslim almak istediler. Ancak başta Mazlum, Hayri, Kemal yoldaşlar olmak üzere, PKK kadro ve taraftarları bu oyunları boşa çıkardılar, gerektiğinde ölümün üzerine yürümeyi bildiler. Onların direnişleriyle artık Diyarbakır, 1925 Şeyh Said İsyanında kırkın üzerinde ıdamla TC'nin zafer kazandığı bir yer olarak değil, direnişin zafer kazandığı bir yer olarak anılacaktır.

Düşman, cezaevlerindeki direnişi boğmak için yalnızca cezaevlerinde çeşitli uygulamalar geliştirmekle kalmadı. Savaş esirlerinin elleri üzerinde de oynayarak onları teslimiyetin geliştirilmesinde bir araç olarak kullanmak istedi. Önce baskı ve işkenceyle, o da olmazsa çeşitli vaatlerle onları çocuklarını, yakınlarını teslim olmaları için ikna etmeye zorladı. Onur kırıcı girişimlerle manevi baskılarla aileler çöktürmeye ve dağıtmaya çalışıldı. Maddi bakımdan zayıf aileler çeşitli vaatlerle satın alınmaya, tutuklu devrimcinin serbest bırakacağı güvencesiyle kızıkardeşler polisle evliliğe ikna edilmeye çalışıldı. Bundan amaç, hem ailelerin namusuna el atarak onları ve tutuklu devrimcileri manen tüketmek ve hem de her aileye bir polis sokarak onları denetim altına almak, aileden bazıları bu ilişki vasıtasıyla ajanlaştırmaktır. Bu yöntem sadece tutuklu devrimci ailelerine karşı değil, aktif devrimci ve şehit ailelerine karşı da yaygın olarak uygulanmaktadır. Doğrudan saldırılarla değil, zaman zaman da dolaylı yollarla ailelerin genç kızları olağan bir evlilik görüntüsü ile aldatılmakta, daha sonra ise kendi halinde bırakılarak adeta intikam alınmaktadır. Bu tür yöntem ve uygulamalar günümüzde de yaygın olarak gündemdedir.

Cezaevlerindeki önemli uygulamaların birisi de, teslim olmuş ihanetçilerden teşkil edilen "Genç Kemalistler Birliği" vasıtasıyla Hareketimiz içinde faşist Türkçülüğün yeniden hortlatılmak ve Partimizin tasfiye edilmek istenmesiydi. Bu provakasyonun boşa çıkarılması hayati önemdeydi. Çünkü TC'nin Kürdistan'da egemen kıldığı ulusal inkarçı, ihanetçi yapı, PKK'nın zorlu bir mücadelesi ve şehit kanlarının dökülmesi temelinde ancak kırılabilmiş; Kürdistan'da kırk yıl aradan sonra ulusal bilinçlenme, yurtseverlik, bağımsızlık ve özgürlük tutusuna PKK sayesinde can bulmuştu. İşte "Genç Kemalistler Birliği" diye bu gerçeklik katledilmek ve eğer başarılabilses cesedi üzerinde faşist Türk milliyetçiliğine çiçek açtırılmak isteniyordu. Ama PKK gerçekliği bu politikaya da yerle bir etmesini ve cezaevlerini Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin bir kale-si haline getirmesini bildi.

KUKH ile faşist sömürgecilik arasında en amansız mücadelelerin sürdüğü alanlardan birisi de açık ki, mahkemelerdir. Kürdistan'da mah-

kemelerin politik amaçlı olduğu ve kitleleri sindirmek için bir savaş aracı olarak kullanıldığı bilinmektedir. En sıradan davalarda bile devlet otoritesinin ezici ruhu hissettirilir. PKK davası gibi, TC tarihinin en büyük ve önemli davalarından birisinin ise iki güç arasında kıyasıya bir çatışmaya tanık olacağı açıktı. TC, PKK davasında devletin askeri ve siyasi gücünün gözler önüne sermeyi, devletin yenilmezliği fikrini beyinlere kazımayı ve böylelikle hem halkımıza ve hem de devimcilere gözdağı vermeyi hesaplıyordu. O, mahkemelerin, Kürdistan varlığını tartışına konusu yaparak çürütmeye, orada bulunanları "devlete ihanet" suçuyla mahkum edip toplum dışına itmeyi ve hatta kendi inkarcı düşüncelerini bizzat onların ağzından dile getirerek ulusal varoluş ve bağımsızlık düşüncesini bir

dan geçmektedir. Bugün zindanlarda, işkencehanelerde ve mahkemelerde düşmana karşı yükselttiğimiz savaşta daha güçlü konumdayız. Güçlü bir direniş pratiğinin mirası ile hızla gelişen halk savaşımı bu alanlarda sürdürülecek olan savaşın en büyük güç ve ilham kaynağıdır.

Yukarıda ele aldığımız TC'nin ekonomik, sosyal, siyasal ve askeri alanlarda KUKH'ne karşı yürüttüğü "Özel Savaş" a yön veren onun ideolojik savaşıdır. Ideolojik savaş, diğer tüm alanlardaki savaşın üzerinde geliştirdiği, onun tarafından yönlendirildiği ve ondan etkilendiği önemli bir savaş alanıdır. KUKH ile TC arasında en amansız savaşın denilbilir ki bu alanda verilmektedir. Her savaş belli bir ideolojik temel üzerinde gerçekleşir ve o ideolojinin gereklerini yerine getirme hedefi

tir. Köylülüğün isyancı potansiyeli gıdasını Kemalizmden alan ilkel milliyetçilik ve aydınlarınki ise, sosyal-şovenizm tarafından boşaltılmış; devrime kanalizasyon olmasının önyıllarca tıkanmıştı. Bu nedenle Kemalizme karşı savaş yalnızca faşist Türkçülükle değil, aynı zamanda, sosyal-şovenizm, reformist milliyetçilik ve ilkel-milliyetçilikle de savaşmayı kaçınılmaz kılar. Nitekim, geçmiş mücadelelerimizde olduğu gibi bugün de bu gerçeklikle sürekli yüz yüze gelmekte; sömürgecilerle karşı girilen mücadelede yalnızca onun askeri ve siyasi yapılarının saldırıları ile değil, devrim adına yola çıktıklarını iddia eden bu güçlerin saldırılarıyla da yüz yüze gelmekte; bu güçler özellikle ideolojik planda sömürgeciliğin meşrulaştırılması ve yasa-tımına hizmet eden bir faaliyet içeri-

kültürel haklar *talebiyle yetinmesinin nedeni de budur.

Faşist Türk sömürgeciliğinin ve onun her türden uzantılarının bu uygulamaları ve mantıklarından çıkarılması gereken ders; ideolojik savaşın kapsamının ve öneminin ne kadar derin olduğunun bilince çıkarılarak ona uygun bir devrimci ideolojik faaliyet yürütmek gerektiğidir. Çünkü ideolojik savaş, bağımsızlık mücadelemizin temel ögesidir. Her alanda zaferi elde etmek ideolojik savaşın başarısına bağlıdır. Ideolojik savaşın amacı ise, kitlelerin propaganda ve ajitasyon yoluyla eğitilip bilinçlendirilmesi, yabancı ve düşman ideolojilerin etkisinden kurtulması ve bu temelde kitlelerin örgütlenmesidir.

Devrimci mücadele açısından propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinin kapsamı bir hayli zengin olmasına karşılık araçları bir hayli sınırlıdır. Egemen sınıfların ise devrimci harekete karşı sürdürecekleri propaganda ve ajitasyonun kapsamı, yalan, karalama, psikolojik etki ve moral bozukluğu yaratma ya da devletin güçlü olduğu, herşeyi ezmeye kadar olduğu imajı yaratma vb. biçimlerle sınırlı olmasına karşılık; televizyon, radyo, sinema, gazete gibi etkili ve zengin iletişim araçlarına sahiptir.

Propaganda ve ajitasyonun temel hedefi kitlere olduğuna göre, onların ruhuna hitap ederek etkileyen, onları kendi etrafında toplayan bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürüten taraf savaşta üstünlüğü ele geçirecek ve zaferi garantileyecektir. O halde, devrimcilerle düşen görev, kitleleri devrim sahna çekecek güçlü ve sistemli bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütmektir. Düşmanın bu alandaki üstün araçları gözönüne alındığında, devrimcilerin çok daha zorlu, süreklili ve yılmaz bir çaba ile yürütmek zorunda oldukları anlaşılır. Bu faaliyette onlara güç verecek olan biricik şey davalarının haklılığı, düşmanın çürümeye ve yok olma mahkum olması ve pratikteki halk düşmanı uygulamalarının onun gerçek yüzünü açığa vurmasıdır. O halde, devrimcilerin propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinin merkezine, düşmanın teşhir ve tectirtili, uğruna savaşılacak devrimin niteliği ve amaçlarını koymak yanlış olmayacaktır. Bu konuda Lenin'in evrensel bir niteliği olan belirlemesi, Kürdistan toplumu ve devrimcileri açısından da rehber alınması gereken bir kılavuz niteliğindedir. Örgütlenme Üzerinde adı kitabında yeralan Lenin'in bu belirlemesini, Kürdistan devrimin hedefleri ve niteliğini de gözönüne alarak şu şekilde ortaya koyabiliriz: Devrimcilerin görevi, sömürgeciliğin, «sosyal ve ekonomik düzeni hakkında», bu sömürgecilik düzeninin «ekonomik temelleri ve gelişmesi hakkında», Kürdistan toplumunun «farklı sınıfları ve bu sınıfların birbirleriyle olan karşılıklı ilişkileri, birbirleriyle olan mücadeleleri, işçi sınıfının mücadeledeki rolü ve işçi sınıfının çöken ve yükselen sınıflara ilişkisi hakkında», sömürgeciliğin «geçmiş ve geleceği» uluslararası devrimci hareketin ve Kürdistan işçi sınıfının tarihi görevi hakkında, işçiler (ve tüm halk, bn.) arasında doğru kavramların yayılmasını sağlamaktır.» Kürdistan'ın «bugün içinde bulunduğu gelişme seviyesi, işçiler (köylüler ve tüm halk, bn.) arasında yapılacak propaganda çalışmalarına bağlı olan ajitasyon çalışmalarını ön plana çıkarmaktadır. İşçiler (köylüler ve tüm halk, bn.) arasında yapılacak ajitasyon çalışmalarının amacı devrimcilerin halka, onun kendidliğinden çıkışlarına da katılarak, sömürgecilik karşı mücadele

Direnış mücadelemize karşı silahlandırılmak istenen halkımız bu silahları gerçek düşmanına yönelmekte gecikmeyecektir.

daha doğmamak üzere gömeceği alanlar olarak görmekteydi. Eğer bunu başarabilseydi bugün devrimci hareket, bu denli güçlü olamazdı. Ama, cezaevleri ve işkence tezgahlarında galip gelenler mahkemelerde de bu üstünlüklerini sürdürerek, bu alanları, TC sömürgeciliğinin, PKK önderliğindeki halkımız; tarafından yargılandığı ve ölüme mahkum edildiği alanlara dönüştürdüler. Cezaevlerinde olduğu gibi, mahkemelerde de teslimiyeti temsil eden ve bunu tüm tutuklulara egemen kılmaya çalışan birkaç halin tavrı, PKK direnişçilerinin bilinçli ve kararlı tutumu karşısında silinerek etkisizleşti. Sömürgeci mahkemelerdeki devrimci savunmaları, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin tarihe maledildiği belgeler oldu.

Cezaevlerinde, işkencehanelerde ve mahkemelerde sürdürülen "Özel Savaş" açık ki, çok özel ve tarihsel öneme sahip bir evrede gündemleştirilmişti. Gösterilen onurlu direniş, dönemin ve dolayısıyla da devrimin kurtuluşunu sağladı. Cezaevleri, mücadelemizin belirli bir aşamasında omuzlarına binen devrimin önderliği rolünü şereflice ve başarılı bir biçimde yerine getirdi ve tarihsel rolünü gereğince oynadı. Günümüzde bu önderlik rolü yeniden dışarda faaliyet yürüten devrimcilere devredilmiş ancak, bu alanlarda da savaş henüz bitmiş değildir. En kızgın bir biçimde ve hem de yeni davalar açılarak sürdürülmektedir. Belki bugün, devrimin cezaevleri şahsında tasfiye edilmesi tehlikesi geride kalmıştır ancak, bu alanlarda direniş yükseltmenin önemli azalmış değildir. Mazlum, Hayri, Kemal ve onlarla yoldaşın kanlarını dökmeye yükselttikleri direniş bayrağı daha yükseklerde tutulmalı; zindanlar, işkencehaneler ve mahkemelerde yükseltilecek direnişler, dağlarda yükselen direnişle bütünleştirilerek ve birbirini güçlendirecek şekilde-rin anısı en güçlü biçimde temsil edilmelidir. Zaferin güvencesi bur-

taşı. Savaş başarıya götürmenin yolu ise kitleleri kazanmaktır, onlara ise kitleleri benimsetmekten, onları ideolojisiyle benimsetmekten ve bu ideoloji uğruna savaş atımlarını sağlamaktan geçer. Kısacası kitlelerin en çok etkileyen, onların ruhuna en iyi hitap eden ideoloji, zaferin yolunu açmış demektir. Bu nedenle devrimci ve karşı-devrimci ideolojiler arasında kıyasıya bir savaş, birbirini çürütmeye ve kitleleri vasıtasıyla yürütülür ve güçlenir. Çünkü ideolojik savaşta ne kadar başarılı olursanız diğer alanlardaki savaşta da o kadar başarılı olabilirsiniz. Ideolojik savaş çeşitli araçlar vasıtasıyla yürütülür ve güçlü olanaklarına göre bu araçların zenginliği azalır veya çoğalır. Bu savaşın başlıca silahı propaganda ve ajitasyon; araçları ise, televizyon, radyo, sinema, gazete, dergi vb'dir.

TC'nin Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğinin ideolojik niteliği ve temeli bilinmektedir. O'nun Kürdistan'daki karşı-devrimci savaşı ve yönetimine yön veren, Kürdistan gerçeğini inkar temelinde geliştirilen kemalist faşist ideolojidir. Türk sömürgecileri, kırk yıl boyunca Kürdistan'ı, hiçbir tepki görmeksizin bu ideoloji ile sömürmüş, yönetmiş ve halkımızı ulusal ertmeye tabi tutmuştu. Okullarda körpe beyinler bu ideoloji ile yikanmış, basın-yayın araçları vasıtasıyla bu temelide burjuva kültürü halkımıza egemen kılınmaya çalışılmış, günlük yaşamın her anına bu ideoloji yön vermiştir. Devrimci ideolojinin henüz ortaya çıkmadığı bu koşullarda halkımız Türk sömürgecilerinin karşı-devrimci ideolojisinin azgın saldırılarını, etkileri karşısında adeta eli-kolu bağli kalmış, kendi gerçekliğini adim adım uyuşturmaya başlamıştır.

Bu yoğun ideolojik saldırılar ortamında halkımız siyasi olarak da haklarına sahip çıkamaz, onları için savaşamaz hale getirilmiş; Kürdistan'da isyan ögesini teşkil eden köylülüğü ve aydınları ülkelerine sahip çıkarmaları, kemalist ideolojinin çizdiği strateji ile engellenmiş

sinde bulunmaktadır.

Faşist kemalist ideoloji hiçbir biçimde Kürdistan'ın ve Kürt halkının varlığını tanımamaktadır. Zaten Türk uluslaşması da Anadolu'daki halkların varlığını inkar edilmemesi, bu halkların katliamları ve asimilasyondan geçirilerek zoraki Türkleştirilmesi temelinde olmuştur. Bu yaklaşım, Kürt halkı açısından çok daha yıkıcı bir tarzda ortaya çıkmıştır. İster burjuva olsun ister proleter, ister sağcı olsun, ister solcu, hemen her Türk'ün bakış açısına göre Kürdistan'ı ıspatlamak amacıyla sözde "bilimsel" araştırmalar yapılmıştır. Ve bu iddialara denli ileri gidilmiştir ki, bırakalım Türkleri ve bir kısım yabancı kamuoyunu, Kürdlerin belli kesimlerini bile buna inandırmış, bu iddiaları onlara da savundurtmuşlardır. Oysa diğer sömürge ülkelerde işbirlikçi egemen çevreler bile kendi ulus gerçekliklerini inkar etmezler. Kürdistan'da ise durum o kadar vahim boyutlara ulaşmıştır ki, "aydınlar" ve "devrimciler" bile ülke ve ulus gerçekliklerini inkar etmekten geri durmazlar. Türk burjuvazisi bu konuda öylesine tutucudur ki, Kürdistan'da ulus ve ülke gerçeği üzerinde şekillenen hiçbir şeyi kabul etmemekte ve imha etmektedir. Çünkü, o KUKH'nin gelişmesini kendi varlığının tehlikesiye düşmesi olarak görmekte ve her ne pahasına olursa olsun bu yolu tıkamaya çalışmaktadır. Türkiye solu'nun bile sık sık ifade ettiğine göre, eğer TC bünyesinde KUKH'nin gelişmesini müsaade edilirse, Lazî, Arabî, Ermenisi, Rumu, Çerkezî, Azerisi, Tatari, Gürcüsü, Abazası vd. tüm halklar hak iddia edecekler ve böylelikle Türkiye parçalanacaktır! Öyleyse, uyuyan devin uyanmaması için ne gerekiyorsa yapılmalıdır! İşte, KUKH'nin gelişmesi ve hedeflerine karşı böylesine yekvücut bir halde saldırılara girişilmesinin altında yatan mantık bu. Yine, reformist burjuva milliyetçiliğinin TC'den koparak bağımsızlaşma eğilimine karşı çıkması ve hatta ottonom talebini geri çekerek, ulusal ve

leye sevketteleridir. **"Görevimiz, faaliyetlerimizi işçilerin (köylülerin ve tüm halkın, bn.) hayatının bütün günlük meseleleriyle birleştirmek, bu meselelerin üstesinden gelebilmelerinde (halka, bn.) destek olmak, onların dikkatini en ağır haksızlıklara çekmek",** sömürgecilik karşı mücadele azimlerini ve öfkelerini **"doğru bir biçimde ifade etmelerine yardımcı olmak",** halk **"arasında bir dayanışma ruhu yaratmak ve dünya proletaryası (ve ezilen halklar, bn.) ordusunun bir parçası olarak"** Kürdistan halkının da **"çıkarlarının ve davalarının bir olduğu bilincini geliştirmek."** (S: 9-10)

Devrimcilerin propaganda ve ajitasyon faaliyetlerindeki amaçları nasıl ki, halka gerçekleri göstermek, onu aydınlatmak ve bilinçlendirmekse, düşmanın amacı da bunun aksine, halk kitlelerinin bilincini bulandırmak, gerçekleri tersyüz ederek onu aldatmak ve bu temelde egemenliğini daha rahat sürdürenin koşullarını yaratmaktır. Türk sömürgecilerinin bu alandaki birtakım uygulamaları ele alırsak, karşı-devrimin, devrim karşısında başvurduğu propaganda ve ajitasyonun karakterini kavramak kolaylaşacaktır. Propaganda ve ajitasyon alandındaki sömürgeci faaliyetlerde kaynağını sömürgecilerin resmi devlet ideolojisinden alır ve onun ekonomik, siyasal, sosyal ve askeri alanlarda yürüttüğü özel savaşın önemli bir parçasını oluşturur. Türk sömürgecilerinin Kürdistan'da yürüttükleri propaganda ve ajitasyon savaşının özünü onun faşist, milliyetçi ve inkarcı karakterinin ürünü olan şu sloganlarında açıkça görmekte mümkündür: **"Türkiye'de yaşayan herkes Türktür", "Türkiye milleti ve toprağıyla bölünmez bir bütündür", "Mustafa Kemal Türklerin atasıdır, devlet ve milletin babasıdır", "Türk ordusu yenilmezdir", "Türkün Türkten başka dostu yoktur", "Bir Türk dünyaya bedeldir" vb.** Kırk yıl boyunca Türk sömürgecileri bu propagandalar ile Kürdistan'da sahte bir gerçeklik yaratmaya çalışmışlardır. Ancak, bu gaf **"gerçeklik" ilk kez PKK'nin doğuşu ile birlikte yerle bir edilerek, ulusal kurtuluşçu ideolojinin ışığında tüm gerçekler gözler önüne serilmiştir.** PKK ideolojisi karşısında aldığı bu yenilgiden dolayıdır ki, düşman bugün propaganda alanında yalan ve demogojie dayalı bir psikolojik savaş yürütmekte ve gerçekleri yeniden tersyüz etmeye çalışmaktadır. Ancak bugüne kadar yürüttüğü hiçbir yöntem, başvurduğu hiçbir yol KUKH'nin gelişmesinin önüne geçememiştir. Düşman bu yüzden bir yandan uğradığı bozgunu örtbas etmek için dikkatleri KUKH ile arasındaki savaştan başka noktalara çekmeye çalışırken, diğer yandan da sahte zafer haberleri vererek durumunu kitleler nezdinde güçlendirmeye çalışmakta, kitlelere ve devrimci harekete karşı psikolojik yıpratma savaşını yürütmektedir.

Dikkatleri Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş savaşından başka noktalara çekme politikasının bir parçası olarak ilk önce Ermeni sorunu Türk basınında televizyona kadar güçleştirildi. Hatta bu, Avrupa ve dünya kamuoyuna bile taşınarak tartışılmaya başlandı. Arkasından **"Bulgaristan Türkleri"** meselesi ortaya atıldı. Tüm tarihî halkların katliamlarıyla dolu olan bu faşist gürhür bütün dünyada özgürlük, demokrasi ve barış meleği kesildi. Bir halkı

ülkesi, dağları, şehirleri, köyleri ve insanlarıyla birlikte tarihten silmek isteyen, ismini ve varlığını inkar eden, görülmedik baskı, zulüm ve hakaretlere maruz bırakan bu insanlık düşmanları şimdi **"Bulgaristan'da Türklerin adları değiştiriliyor"** diye dünyayı ayağa kaldırmaya çalışıyorlar. İnsan hak ve özgürlüklerinden bahsedebiliyorlar. Bütün bu yaygıların altında yatan esas neden, Türkiye ve dünya kamuoyunu bu demogoji ile uğraş-

Bugün faşist subayların zoruyla ırkçı marşlar söyleyen Kürdistanlı çocuklar, yarın çekilen tüm acıların hesabını yine aynı düşmandan soracak birer HRK savaşçısı olacaklardır.

tırarak, dikkatleri Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinden uzaklaştırmak ve Kürdistan'da gözlerden uzak, alabildiğine özgür bir savaş yürütmektir. Sömürgeciler, dört elle sarıldıkları bu demogojinin içyüzü açığa çıkıp etkisi geçinceye kadar Kürdistan'da yürüttükleri savaşın kendi hedefledikleri tarzda bir sonuca ulaşmasını umud ediyorlardı. Yukarıda ele aldığımız sosyal, siyasal, ekonomik ve askeri alanlardaki savaşla bunaltıkları ve abluka altına aldıkları halka yönelik bir demoral yıkma savaşını açarak kitlelerin umudunu kırabileceklerini, devrimcilerin ise ağır mevsim ve doğa koşullarına yenilerek, çıkarılan **"Pismanlık Yasası"** ile teslim alınabileceklerini ve böylece savaş daha da boyutlanmadan sonuç alınabileceğini hesaplamaktaydılar. Elbette ki düşmanı böylece kısa sürede sonuç almaya zorlayan çeşitli etkenler vardı. Ordunun uzun vadeli bir savaş kaldıramayacağı, savaşın uzaması halinde hem ordunun ve hem de devletin Kürdistan'da zaten oldukça aşınmış bulunan dayanaklarının tümen ortadan kalkacağı ve ordu ile çatışan bir halk gerçekliğinin ortaya çıkacağı iyi bilinmekteydi. Bu düzeye ulaşmadan savaş sona erdirmeleri kendi geleceklerini bir süre için garantiye almalardı demekti. Zaten **"Özel Savaş"** in en belirgin özelliği de büyük ordu kuvvetlerini devreye sokmadan sınırlı özel birlikler eliyle yukarıda ele aldığımız diğer faaliyetler eşliğinde gerilla savaşının kitleleşmesini önlemektir.

HRK atılımı ile devreye sokulan savaş bu çerçevede yürütülmektedir. Bu süre içinde yürütülen propaganda ve ajitasyon psikolojik savaşın özünü teşkil etmektedir. Bu dönemde psikolojik savaşın bir parçası olarak canlandırılmaya çalışılan **"Ermeni sorunu"** ve **"Bulgaristan Türkleri"** demogojisi ile faşist Türkçülük ruhu kabartılmak ve kitlelerin yüzüklen tepkisi govenizm dalgası içinde boğulmak istendi. 15 Ağustos atılımı ile başlayan süreçte meydana gelen çatışmalarda şehit düşen devrimcilerin cesetleri, devletin güçlülüğü imajını yaratmak, kitlelere ve devrimcilere

gözdağı vermek amacıyla hergün sergilenirken, ölen asker ve subayların cenaze törenleri ise Türk milliyetçiliğini kabartmak ve böylelikle Türkiye halkını, KUKH'ne karşı çıkarmak amacıyla kullanıldı. Eylemler sonrasında, tüm yaşamları boyunca bir öğretmen bile görmemiş olan kuş uçmaz, kervan geçmez köyler bile Cumhurbaşkanı'ndan Başbakan'ına, Genelkurmay Başkanı'ndan Muhafelet Parti Liderlerine kadar peşpeşe gövde gös-

terilerine maruz kaldı. Bu gezilerle **"devletin halkın yanında olduğu"** imajı yaratılmak isteniyor, böylece halkın devrimcilerle kaynaşmasını önüne geçilmesi hedefleniyordu. Bunların en önemli diğer bir amacı ise, gelişmeleri yerinde inceleyerek alınacak önlemleri, yani devrimcilerle halka atılacak savaşın biçimlerini saptamaktır. Diğer taraftan gözyözü, yalan, karalama ve çarpıtma faaliyetleri günden güne hızlanarak sürmekteydi. Halkımızın can düşmanı **"kahraman mehmetçik"** gazetelerden çocuklara okuma-yazma öğretirken veya seyyar ordu hastahanelerinde halkı **"muayene ederken"** boy göstermeye başladı. Turgut Özal **"Doğu'nun makus talihinin kırılacağı"** söyledi, ortalığı bol bol renkli kalkınma projeleri kapladığı. Gazeteler, **"eskiyanın kısırlığı, ezildiği, bitirildiği, çemberin giderek darlatıldığı"** vb. üzerine ordunun hayali zafer haberleriyle doldu. Ve nihayet esas sansasyonel haber atıldı ortaya. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'ın parti içinde ortaya çıkan bir **"hiz-bi"** eylemi öldürüldüğü haberi. Habere göre, Parti Genel Sekreterimiz pasif olduğu iddiasıyla daha **"devrimci"** bir hizip tarafından öldürülmüş ve 15 Ağustos eylemlerini de bu kanat gerçekleştirmişti. Bu, psikolojik savaşın en içgüçlü yöntemleri: yalan ve demogojinin üst boyutlarına ulaşılması ile yürütülmesinden başka birşey değildir. Çünkü, dost ve düşmanca çok iyi bilinen bir gerçek vardır ki, o da PKK Önderinin her türden bozgunculuğa, teslimiyetçiliğe ve ihanete karşı direnişin, ulusal birliğin ve bağımsızlığın yılmaz bir savunucusu ve sembolü olduğudur. Ancak, bu haber çok ince bir hesap üzerine oturtulmuştu. Zira o dönemde provakasyona ve tasfiyeciliğe karşı hem içte ve hem de dışta amansız bir savaş verilmekteydi. İşte hizip iddiasının dayandırıldığı temel buydu. Saldırının esas hedefi ise, Parti Önderiydi. Bu saldırılar daha sonra da aralıksız sürdürüldü. Gazete haberlerinde, Parti Önderimizin **"ölümden duyduğu korku nedeniyle estetik ameliyatla yüzünü değiştirdi, Ermeni olduğu"** vb.

türden haberler yeraldı. Gerçi daha önce de Parti Önderliği sık sık saldırılara maruz kalmaktaydı, ama bu kez yapılan saldırılar her daha boyutluydu ve hem de önemli bir dönüm noktasına tekabül etmekteydi. Bu saldırıların düşmana karşı güçlü bir atılımın başlatıldığı ve diğer taraftan da tasfiyeciliğe ve provakasyona karşı kararlı bir mücadelenin yürütüldüğü bir dönemde yoğunlaşması rastlantı değildi. Amaç kitlelerin moralini çökerterek devrimcilerle karşı yükselen sempatinin aktif mücadeleye dönüşmesini engellemek ve son derece planlı, sistemli bir faaliyet çerçevesinde bu amaca ulaşmaya çalışılmaktaydı. Tarihi dönemlerde önderlerin gerek kitlelerin moral ve güven kaynağı olma ve gerekse devrimci hareketin kaderinde tayin edici bir role sahip olduğu düşman tarafından da çok iyi bilinmekteydi.

Yine bu dönemde psikolojik savaşın en önemli bir parçası olarak televizyonda özel programlar sunuldu; gazete, radyo vb. iletişim araçlarında, devrimci mücadelenin bozguna uğradığına, halkın devletten yana tavır aldığına, parti içinde ise çözülmenin başladığına dair bir-iki hainin açıklamalarına dayanan seri programlar yayınlandı. Bu programlardan da amaç, yine devletin güçlü olduğu, halkın umut bağladığı devrimcilerin ise devlete şübheli oldukları ve çözüldükleri, devrimci Hareket saflarında çözülme ve dağılmanın başgösterdiği imajı yaratılmayıydı. Böylece kitlelerde umutsuzluk yaratılarak pasifize edileceklerdi. Düşmanın önüne koyduğu plana göre, psikolojik savaş yöntemleri ile kitleler pasifize edilecek ve öncüyü duydukları güven sarsılacak, bu yolla kitlelerden izole edilmiş gerillalar ise sürekli bir kuşatmaya alınarak soğuk ve açık alanda fiziki olarak imha edilecek ya da **"Pismanlık Yasası"** ile teslim alınacaktı. Bu amaçla televizyon ve gazeteler aracılığıyla metni Genelkurmaylıkça hazırlanmış **"teslim ol"** çağrılarını birkaç hainin ağzından üst üste yayınlanmaya başlandı. Bu çağrılarda **"devletin işkence yaptığı iddialarının aslısız olduğu, ordunun ise teslim olmaları bir anı gibi şefkatle davrandığı"** biçiminde son derece gülmüş iddialar yeralıyor, devrimcilerin kendilerine tanınmış bu son **"şans"**tan yararlanması ve devletin **"şefkatli"** kucakına kosması isteniyordu. Demogoji ve yalan sömürücü sınıfların en belli başlı silahlarından birisidir ancak, tarihte bu silahları Türk sömürgecileri kadar bayağıca kullanmış olanlarına rastlamak herhalde pek nadir olsa gerek! Evet, yukarıda belirttiğimiz bir kaç örnek, TC'nin ulusal kurtuluş hareketimize karşı yürüttüğü psikolojik savaştan sadece birkaçıdır. Bunlara bir göz gezdiremek bile Türk sömürgecilerinin bu alanda da ne kadar yoğun, kapsamlı ve çığışlı yöntemler kullandığını anlamak için yeterli olacaktır.

Tüm mücadele alanlarında olduğu gibi, ideolojik savaş alanında da Türk sömürgecileri ile KUKH arasındaki savaş tüm şiddetle sürmektedir. Düşmanın bu alandaki saldırılarını da boş çıkarmak için, Engels'in dediği gibi, **"Darbeyle darbe ile, düşmanın her darbesine iki kez darbe ile karşılık verilmelidir. Bizim şimdiye kadar uyguladığımız taktik budur. Ve biz, kanımca, her muhalifimizin üstesinden geldik, hem de başarılı olarak."** Düşman hiçbir saldırısının karşılıksız kalmadığını bilmeli ve bu gerçek, halk

tarafından da bizzat pratikte görülmelidir. Düşmana geri adım attırmak, onun **"bitirdim, ezdim"** propagandalarının gerçek yüzünü ortaya koyarak halka güven vermek ancak böyle mümkün olabilecektir. Düşmanın bize verdiğimiz her kayıp sonrasında yine Engels'in deyişiyle, **"başarısızlığın yerini doldurmak için bir başka hedefe hücum edilmeli, fakat mutlaka hücum edilmelidir. Hiçbir zaman korku belirtisi gösterilmemelidir."** (Düşünceler ve Aforizmalar, S. 104-105) Saldırı ve son hamle üstünlüğü hiçbir zaman elden bırakılmamalıdır. Psikolojik moral üstünlüğü ancak böyle sağlanabilir ve bu üstünlüğü elde tutan taraf savaşta mutlaka kazanır. Ancak, salt saldırı üstünlüğü elde tutmak pahasına koşullar, güçler dengesini ve içinde bulunulan dönemi gözönünde bulundurmaksızın saldırı eylemlerine girişmek de doğru değildir. Eğer bir benzetme yapmak gerekirse, savaşımız, ağır siklet bir boksör ile henüz ilk defa karşılaşmaya çıkan hafif siklet bir boksör arasındaki maça benzetilebilir. Düşmanın savaş tecrübesi, gücü ve teknikleri; biz ise, henüz çok genç, tecrübesiz, zayıf ve yetersiziz. Ancak bir avantajımız var; rakibimizin özelliklerini, doğuş stili, zayıflıklarını iyi biliriz ve kararlızız. Düşman, ani ve peşpeşe ağır darbelerle savaşta tek raunda bitirmek istiyor. Biz ise, savaşın raundlarını uzatarak, raundlararası güç toparlayarak, düşmanı yorma ve moralini yıpratma taktiği ile onu yenmeyi hesaplıyoruz. Bunun için kötü bir darbe almadan savaşın süresini uzatmak gerekiyor. Saha ve sevirici üstünlüğü bizde ve maçı kazanabilmemizin yolu raundları mümkün olduğu kadar uzatmak ve ayakta kalabilmekten, yani direnmevi sürdürmekten geçiyor. Güçsüz ama, bu bize hareket esnekliği sağlıyor. Düşmanın darbelerinden sakınmak ve ona büyük tahribatlar vermede de onu yoran ve sinirlerini bozan darbeler vermek gerekiyor. Ve bu savaşta dikkat etmemiz gereken en önemli şey, düşmanın alışlagelmiş kurallarla düşünmediğidir. Evet, düşman sadece yumrukları değil, tekmeyle, kafaıyla, tirnakla dişle; yani akla gelebilecek her türlü kuraldışı yöntemle doğuşuyor. Maçın hakemleri ve juri de şekilli; düşmandan yana tavır takınıyorlar. Maçta bize destek sağlaması gereken amfolar, düşman tarafından elde edilebiliyorlar. Masör ve menecere biz bile, doğuştan çok yenilgi empoze ediyor. Yani kısacası, dost ve müttefik olması gerekenler düşmanın hizmetine girebiliyor ve düşmana vurmak istediğimiz yumruğu engellemek için elimizi, ayağımızı tutuyorlar. Bu durumda sadece güçlü bir düşmanla değil, onun üzerimize saldıran kırk çeşit görünmeyen düşmanla da savaşmak zorunda kalıyoruz. Ve karşımadaki rakip, biz bu görünmeyen düşmanlarla uğraşırken, bize habersizce darbeler indirerek istiyor. İşte, içinde yaşadığımız dönem ve bize yönelik **"Özel Savaş"** in özellikleri böyle. Bu durumda ayakta kalabilmek ve mücadeleli her türlü engele rağmen sürdürebilmek için olağanüstü dikkat ve çaba göstermek zorundayız. Mücadelemizin zaferi bütün bu oyunları ve saldırıları ustaca bertaraf etmekten ve bununla da kalmayarak sürekli düşmanın ve uşaklarının üzerine yürümekten geçiyor.

DEVAM EDECEK

Impressum

V.I.S.d.P
A. Çobanoğlu
Achenner Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi

SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi

Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Danimarka

Avusturya 6.50 dkr.
İngiltere 15.00 s.
Hollanda 0.50 £.
Belçika 2.50 hfl.
5000 bfr.

Norveç

Fransa 5.00 nkr.
İsviçre 2.00 sfr.
İsveç 5.00 skr.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi engin fedakarlıklar ve akıttan soylu kanlar pahasına da olsa gelişimini sürdürmektedir. Atılan her adım adeta yeni canlar ve kanlar istemektedir. Devrimci dinamikleri yıllardır çürütülen, yokedilmek istenen ve böylece devrimci doğuşları için alabildiğine kısırlaştırılan kurak Kürdistan zemini en basit devrimci gelişime için bile can ve can veremeyi gerektirmektedir. Parti yazılarımızda çokça işlenen bu gerçeklik bugün pratik bir olgu olarak kendisini dayatmaktadır. Karakterleri ortaya koymaktadır. Gelişen aşama bile, bizde, mücadelenin gelişebilmesinin her ülkedekinden daha fazla can, can veremeyi, daha fazla fedakarlık, cesaret ve direnç göstermeyi gerektirdiğini açıkça ortaya koymaktadır. Farklı yol ve yöntemlerle mücadelenin geliştirilmesi fazla olanaklı görünmüyor. Bu nedenle ki can bedeli bir mücadeleyle atılan devrimci kadro ve savaşçılar severek ölümüne üzerine yürümekte, hergün yeni yeni canlar Kürdistan toprağıyla kukulaşmaktadır. Bunlar aynı zamanda mücadelenin varmış olduğu aşamanın da ifadesidirler.

Düşmanın tüm zor ve imha araçlarıyla halkımızı, doğamızı, bize ait olan ne varsa onun üzerine yürüdüğü ve bu konuda kendisini hiç bir kurala bağlı görmeyip, hiçbir biçimde sınırlamadan gözü dönmüşcesine saldırdığı; bunun karşısında halkımızın da kendisine, ülkesine ait olan ne varsa onu harekete geçirerek direndiği, direnmeye çalıştığı, bunun dalga dalga tüm ülkeye yayılarak düşmanın tecrit çemberini yarıldığı ve böylece ciddi siyasal sonuçlar doğurduğu bir aşamayı yaşıyoruz. Bu, mücadelemizin en zorlu aşamalarından biridir. Karşılıklı güçler bu aşamada sonuç almak, geçeceğin yönünü kendi lehlerine çevirmek istiyorlar. Devrimci önderlik mücadeleyi tüm ülke genelinde gerçek zemine oturtmak, kalıcılaştırmak ve böylece sürekli ileri gidişi sağlamak ister ve bu yünde geri dönmeyi artık olanaksız kılan ileri mevziler kazınırken, sömürgeciler de devrimi, tüm ülke genelinde iyice oturup kalıncılaşmadan belli alanlara hapsetip boğmayı hedeflemekte ve bu amaçla var gücüyle saldırmaktadırlar. Yani, dönem her iki taraf için de geleceği belirleyecek öneme sahiptir. Bu açıdan savaş çok kıyasıya, acımasız ve tavizsizdir. Düşmanın her "teslim ol" çağrısı devrimci silah sesleri ve efsanevi direnişlerle karşılaşırsan, her "teslim ol" çağrısı kendisi açısından bir yenilgi olan düşman da bunun korkusu, paniği içinde yeni yol ve yöntemler aramaktadır.

Sömürgeciler, gelişmelerle yon vermek için Kürdistan'a yeni komando, hava ve zırhlı birlikler yanında yeni politikalar, kompolar da yollamaktadırlar. Bir çoğu biçim ve boyut olarak yeni olan bu oyunlar, ülkemizin olumsuz geçişinin yeniden tekrarıdır. Tarihimizin çirkinlikleri ve utanısları yanları yeniden dayatılıyor. Ama günün koşullarına ve modern kurtuluş mücadelesini bastırmanın gerek-

ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZE YÖNELEN YENİ KOMPLO VE OYUNLARA KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM

lerine uygun olarak, Hamidiye Alayları'nın yerine "köy korucuları" geliştiriliyor. Eskinin satın alınan aşiretleri yerine (artık asılan bu yapı yerine) örgütler satın alınıyor ve mücadelenin karşısına çıkarılıyor. Direnişler içindeki ihanetlerle yıkılmak isteniyor ve buna yasal biçimler, "güvenceler" veriliyor. Rayberlik yasaları çıkarılıyor. Yine "zaza-kurmanç", yine mezhep ve bölge çelişkileri geliştirilmek isteniyor, hem de ülkeyi birbiriyle savaşır iki bölgeye (Kuzey-Güney) dönüştürmek istiyor. Bunlar, düşmanın işe ne düzeyde elattığını, kısca ve uzun vadeli planlarını nasıl içişe ördüğünü gösterir. Mezhep farklılığı ve sömürgeci asimilasyon etkinliği dercesinden kalkarak Kuzey-Güney karşıtlığını geliştirme, ülkemizin kuzeyini mücadeleden koparıp onun karşısına dikme oyunlarının üzerinde özellikle durmak gerekiyor.

Sözkonusu düşman faaliyetlerine değinmeden önce hemen belirtelim ki, bu faaliyetler kendi başına, çevreden soyut değildir ve salt düşmanın resmi güçlerine de yürütülmesi de bu faaliyetler, UKH içinde geliştirilen provakasyon, cezavlemlerindeki ihanetçilik, dişimzdeki solun büyük oranda yaşadığı tasfiyecilik, düşmanla uzlaşmaya giren ilkel ve teslimiyetçi milliyetçilik vb. olgularla bağ içinde gelişmekte ve bunların desteğini görmektedir. Düşman kompolarının vücut bulması için seçilen merkez bölgelerin yapıları da bunun böyle olduğunu gösteriyor. Bunlar Türk-İslamın geliştirdiği, bu temelde bir yabancılaştırma ve inkarın boy verdiğini, bunun da ulusal inkarcı gelişmelere, sosyal-şoven örgütlenmelere zemin oluşturduğunu ve yapının bir de bu güçler tarafından "devrimcilik" adına tahrip edilerek sömürgeci tahribatın derinleştirildiği alanlardır. Dersim bu alanların başında gelmektedir ve bugün düşmanın yeni yönelimleri için pilot bölge seçilmiştir. Buradaki düşman faaliyetlerinin ve sol geçinen bırakım güçlerin buna karşı tavırlarının incelenmesi, sömürgecilerin Kürdistan'a yönelik oyunlarının rahatça anlaşılmasını ve birçok gücün nasıl bu oyunlara alet olduğunu görmesini oldukça kolaylaştıracaktır.

Dersim, ülkemizin -büyük bir katliamla bastırılan- en son direniş noktasıdır. 38 direnişinin bastırılmasından sonra alanda korkunç bir Kemalizm ve Türkçülük akımı geliştirilmiş, o güne kadar yabancı egemenlik tanımayan halkımızın Dersim'i bundan sonra kendisini tanımayan "Tunceli" olmuştur. Sömürgeciliğin egemen kıldığını düşünce ve değer yargılarıyla, katliamın olu açtığı olumsuz ruh şekillenmesi içişe girmiştir; ortaya çıkan yapı her türlü yozlaşma ve yabancılaştırmanın boy vermesine zemin oluşturmıştır.

Özellikle de 12 Eylül sonrasında, Türk sömürgecilerinin ülkemizde ve bu alandaki uygulamaları, Dersim'deki yapıya ne kadar güvenciklerini ortaya koymaktadır. Bu yeni dönemde geçmişte etkileri tohumların ürünlerini toplamaya ve kendilerine örnek bir bölge oluşturmaya çalıştıklarını da görmekteyiz. En çok da geçmişin katı sosyal-şoven çevrelerinde oldukça duyarlı ve apolitik bir yapı egemen kılınmaya başlanmıştır. Eskinin o bağırıp çağırın, nara atış ve günde on devrim yapıp yıkan tipleri, bu defa karışmaya bilmem hangi televizyon yıldızının taklitçisi olarak çıkmışlardır. Tüm geçmiş ve herşey bir anda inkar edilmiştir. Halk içinde de çarpık bir devrimcilik anlayışı

hakim kılınmaya çalışılmış; şiddetle bulaşmayan, daha doğrusu bu temelde devlete yönelmeyen, on kelde sun kıymayan bir "devrimcilik" empoze edilmeye başlanmıştır. Bu faaliyetler, özellikle Hareketimizin geri çekilme ve hazırılık döneminde yoğunlaştırılmıştır. Bu konuda alanda faaliyetlerini sürdüren ve esas olarak basit ihbarcılarla yönererek "gerillacılık" yapan aşına güç, devletin empoze ettiği "devrimcilik" meşruluk kazandırmak istemiştir. Onyıllar boyu kendisini komuğunu ve Dersim'i "Dersim'de bir daha bana kurşun sıkılmaz" düşüncesine inandırın sömürgecilik, bu anlayışın yıkılmaması ve giderek belirgin bir pratik gerçekliğe dönüşmesi için ne gerekirse yapmış ve yapmaya da devam etmektedir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde bir dönüm noktası olan 15 Ağustos atılımı, her tarafa olduğu gibi, Dersim'de de sömürgeci oyunların hızlanmasına, tedbirlerin artmasına neden oldu. Geçmişten beri, kurtuluş mücadelemize karşı Dersim merkez alınarak geliştirilen kompolar, taktikler giderek açıklik kazanmaya başladı. Bu süre içinde giderek hız kazanan sunnileştirme (mezhep değişikliğine zorlama) politikası, geliştirilen "Türkçülük" ve "Dersimlilik" furyasıyla bütünleştirildi. Sözkonusu faaliyetler başta valî olmak üzere en yetkili sömürgeci temsilciler vasıtasıyla geliştirilmektedir. Şiddet ve baskının, bu politikaların esas tamamlayıcısı olduğuna, alandaki ilk eylemlerden sonra bunun ağırlık kazanarak daha da öne fırladığını da belirtmek gerekiyor.

Uygulanan politikaların özünde şiddeti içerdigi açıktır. Çok az bir kesim dışında tamamen alevî olan yöre halkımız, namaz kılmaya, oruç tutmaya, cami yapmaya zorlanmakta, bunun için kendisinden zora para alınmaktadır. Sadece böyle çocukları için imam hatip kursuları açılmaktadır. Harla bu yerlere götürülen çocukların bir bölümü kaçıp geri gelirken, kalanlar ailesine, toplumuna, değerlerine tamamen yabancılaştırılıyor. Öyle ki, evlerine dönen bu çocuklar ana ve babalarını bile beğenmiyor, onlarla aynı kapta yemek dahi yemiyor ve ailelerini devlet politikalarını uygulamaya zorluyorlar. Sömürgecilerin bu dayatmaların kabullemeyen insanlar ise günlük pratiğin her anında hissedilen bir baskı altına alınıyorlar. Ama uygulamalar o kadar sinsice geliştirilmektedir ki, ulusal baskı bununla örtülüyor, halkta baskıların nedeni olarak "sünni olmamak" imajı yaratılıyor, giderek sünniciliğe ve sünnilere karşı bir tepki geliştirilmek isteniyor. Öte yandan aynı politikanın sahipleri cıltında "alevîciliği" de körüklemekte ve böylece bir yandan mezhep çelişkileri canlandırılmak istenilirken diğer yandan "alevîcilik" kurtuluş yolu olarak geliştirilmektedir.

Son zamanlarda bu politika, yoğunlaştırılan "Türkçülük" ve bizzat Hareketimizi hedefleyen "Dersimcilik" çalışmalarıyla tamamlanıyor. Yörede dokunan halı, kilim vb.'den tutulmuş, mezar taşlarına kadar, üzerlerinde belli motifler işlenen şeyler toplanıyor ve bundan hareketle "Dersimlilerin Orta Asya'dan gelen en eski Türk kavimlerinden birine mensup olduğu" ispatlanmaya çalışılıyor. Vilayet başının bahçesinde mezar taşlarıyla dolduran valî Kenan Güven, yaz ortalarında yapılan bir sempozyumun amacının tamamen bunu kanıtlamaya yönelik olduğunu bir radyo söyleşisinde bizzat açık-

lıyordu. Yine "Dersimcilik" faaliyetleri de aynı güçler tarafından özenle geliştiriliyor. Eylem yapılar, asker ölür, hemen peşinde "vurulmuş asker Dersimliyim" diye yaygın bir söylenti geliştirilir, bunun etrafında eyleme tepki örgütlenir. Bu faaliyetlerin en belirgin örneğini oluşturmasından, bir operasyon komutanının halka yönelik konuşmasından bir cümle aktarmak yararlı olur. Ovacık alanındaki operasyonları yöneten bu eli kanlı faşist bir köyde şöyle diyor; "... Burada bizim yerlerimiz var (alanda bulunan diğer güçler kastediliyor-bn.) onlar bizdenler, zararları olmaz, gelip gitsinler. Ama Apocular bırakmayın. Onlar yabancılardır. Sizin de bizim de başımıza iş açarlar." fazla izaha ve yorumla gerek yok kanısındayız. Yeterlidir delil.

Benzer tarzda geliştirilen bu politikalarla amaçlanan şey açıktır. Dersim, UKM'de bir çabanaşı yapılmak istenilmektedir. Modern UKM buradan vurulmaya çalışılmaktadır. Açık ki bular salt Dersim'le sınırlı değil böyle bir sınırlamayla zaten sonuca da ulaşmaz. Bu uygulamalar, Dersim merkez alınarak alevî mezhebine bağlı insanların bulunduğu tüm Kuzey'e yayılmak isteniliyor. Çünkü Dersim'in bu alanlar içinde özel bir konumu vardır. Adeta bu alanları en rahat etkileyecek bir merkez durumundadır. Buraya egemen olan politika, diğer alanlara egemen olmanın olanaklarını da güçlendirir. Ve bu yolla, düşman, tüm Kuzeyi, Güneyin karşısına çıkarak UKM'ni bölüp parçalamanın, insanlarımızı birbirine vurdurmanın hesabını yapmaktadır. Geçen yıl Avrupa'da, "Alevistan Devrimci" imzasıyla dağılan "Alevilerin ayrı bir ulus olduğunu; Dersim'in 'Alevistan'ın başkenti' olduğunu ve 'bu ulusun ayrı örgütlenip mücadele etmesi gerektiğini" vb. içeren ve her yönüyle MİT'e ait olduğu açık olan bir bildiride Türk sömürgecilerinin sözkonusu hesaplarını açığa vurmaktadır.

Böyle bir kompo için Dersim'in merkez seçilmesi anlamlıdır. Kürdistan'da en fazla tahrip edilen ve adeta baştan beri bu iş için hazırlanan bir alandır. Ayrıca oluşturacağı politikalara "sol"dan destek bulması fazla zor değil. Varlıkları ve yaşamları tamamen sömürgecilerin yarattığı batağa bağlı olan sosyal-şoven güçleri kendisine destekli yapabilmektedir. Yine, politikasında başanlı olabilmesi için UKH içinde destekçiler yaratması gerekiyor ve bunun için de bu alana dayanmayı temel alıyor. Yaşananlar bunları doğrulamaktadır. Tamamen Kemalizm zehiri ve kışla kültürü temelinde kemalist bir Türk olarak yetiştirilen ve çeşitli dönemlerde bu yapılarıyla devrimci hareket içine giren ve fakat bu yapıların aşamayan tipleri, genel politikaların vücut bulması için harekete geçmiştir, geçirmektedir. Bu açıdan Dersim, başlangıçtan beri UKH'ne karşı geliştirilen kompo ve provakasyonlarda (içte ve dışta) özel bir yer tutmuştur. İlk şehidimiz Aydın GÜL yoldaşın bu alanda ve bizzat bu faaliyetlerin bir sonucu olarak sosyal-şoven güçlerin saldırı sonucu şehit verilmesi gözönüne getirildiğinde durum rahatlıkla görülmüştür.

Bugün UKM için tehlike arzeden ve daha çok Dersim zeminine dayanarak geliştirilen politikalar yeni değildir. Hareketin ortaya çıkmasıyla başlayan, 80 sonrası zindanlarda ve dışarda yetkinleştirilen ve 15 Ağustos sonrası yeni boyutlar alan bir politika da bu. Farklı za-

manlarda farklı biçimler alması, bu politikaların UKH'ni tasfiye amaçlayan özünü değiştirmez. Bunun için başlangıçtan beri kendisine bir çok gücü alet edebilmişlerdir. Bir çok gücün bugün UKH'ne karşı takındıkları pratik tavır, bu güçlerin objektif olarak sömürgeci politikaların bir uzantısı, aleti durumuna geldiklerini göstermektedir. Ki bu durum tehlikenin diğer yönünü oluşturmakta ve sömürgeci kompolar kadar bunlarla da mücadele edilmesi gerekmektedir.

Sömürgeci politika ve oyunların bir kolunu oluşturan UKH içinde ihaneti, kompo ve provakasyon geliştirme çabaları, bunun "sol" güçlerle ve sömürgecilikle olan bağları daha çok 80 sonrası süreçte açığa çıkıp netlik kazanır. Bu açıdan 80 sonrası gelişmelerin iyi özümsemesi gerekir.

80 sonrasında sömürgeci planların en çok geliştirilip uygulanmak istendiği alanlar cezavlemlerdir. Çünkü bu dönemde devrimci direniş uzun süre esas olarak bu alanlarda temsil edilmektedir. Devrimle karşı-devrim, halkın davasına, dökülen kanlara, tüm devrimi ve insani değerlere bağlılıkla ihanet, direnmeyle teslimiyet; kısaca yücelmeyle çukurlaşacak kadar alçalma esas olarak buralarda vuruşmaktadır. Her çarpışmada yenilgi alan sömürgecilerce, direniş ve halkımızı PKK'de somutlaşan kurtuluş iradesini yenmek için buralarda ihanet çeteleri oluşturuldu. Düşman bunlara dayanarak planlarını hayata geçirmek istedi. Türkçülük ve Kemalizm şaka kaldırılmak ve bu, cezavlemlerinde direniş, oradan tüm Parti saflarına ve giderek dalga dalga tüm topluma egemen kılınmak, böylece halkımızın kurtuluş mücadelesini tasfiye edilmek, ezilmek istendi.

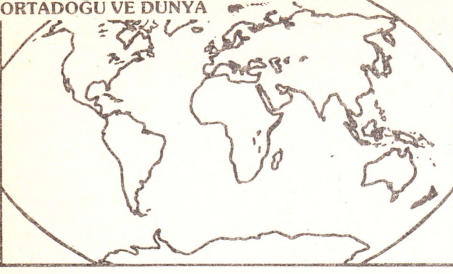
İçerde oluşan Şahin-Yıldırım ihanet çetesi, Parti saflarında Semir-Seher provakasyon çetesiyle bütünleşti. Bu çetenin elemanları Kemalizm tüm sinsiliklerini özümsemiş tarzda, Parti saflarında en sinsi ve alçakça karşı-devrimci bir zor yöntemi demek olan kompoculuğu ve provakasyonu geliştirmeye ve bu yolla mücadeleyi tasfiye etmeye çalıştılar. Tüm bu faaliyetlerin elebaşlarını yine Dersim'de ortaya çıkarmaları tesadüf değil, aksine sömürgeciliğin tarihsel ve güncel uygulamalarının bir sonucuydu.

Söz konusu oyunlar ve yıkıcı faaliyetler sadece bu çetelerle sınırlı kalmamış, Türk devleti ve Avrupa sosyal-demokrasi güçleri tarafından desteklenip yönlendirilen bir zor yöntemi demek olan kompoculuğu ve provakasyonu geliştirmeye ve bu yolla mücadeleyi tasfiye etmeye çalıştılar. Tüm bu faaliyetlerin elebaşlarını yine Dersim'de ortaya çıkarmaları tesadüf değil, aksine sömürgeciliğin tarihsel ve güncel uygulamalarının bir sonucuydu.

Sömürgeci politikaların desteklenmesi anlamına gelen bu saldırılar, kendisini beş paraya satılığa çıkararak, her türlü camura yatmaya hazır Kürt reformistleri kadar Türkiye cephesinde de katlanarak olmuştur. Yeni yetme bir Atatürk'ün "Semir'e yönelik saldırı Türkiye soluna yapılmış kabul edeceğiz" diyerek tüm Türkiye soluna provakasyona sahip çıkması tüm Türkiye solunu bu sıfatla özdeşleştirmesi çok acı bir durumdur. Kendisini bir provakatörün şahsında

Devamı Syf: 27'de

ORTADOĞU VE DÜNYA

19 Kasım günü Cenevre'de gerçekleştirilen Reagan ve Gorbachev görüşmesi, son aylarda uluslararası kamuoyunun dikkatlerini en fazla üzerine çeken bir gelişme oldu. Çeşitli güçler bu zirve görüşmesini değişik açılardan ele aldılar ve genellikle ayrıntılı değerlendirmeye ve yorumlara tabi tuttular. Zirve'nin bu denli ilgiyle karşılanması, temelde sistemler arası ilişki sorununu gündeme getirmiş olmasındandır.

Evet bu, gerçekten de günümüzün doğru kavranması gereken önemli bir sorundur. Bu noktada biz, hangi nitelikte olursa olsun görüşmeleri peşinen reddeden sol sekte ve mezhepci anlayışlara karşı olduğumuzu hemen belirtir-

lim. Yine görüşmelerin doğal sonucu olan çeşitli uzlaşmalar konusunda da düşüncelerimiz aynıdır. Ama burada dikkat edilmesi gereken temel bir ölçü; devrimci mücadele açısından vazgeçilemeyecek temel bir ilke vardır. Söz konusu görüşme ve uzlaşmalar, devrimi mi güçlendiriyor, karşı devrimi mi? Ve tabii ki bunun devrimci mücadele açısından "devrimci güçlendiriyor" diye cevaplanması; bunu sağlamış olması zorunludur.

Bu tip görüşme ve uzlaşmaların doğru kavranması için, yakın tarihteki örneklerin buna ışık tutacak bir biçimde incelenmesi, istenilen sonuca varmada en doğru yöntemdir. Kısaca değinecek olursak; en

REAGAN VE GORBAÇEV ZİRVESİNİN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

önde Brest-Litovsk anlaşması ve TC ile yapılan görüşmeler; yine Stalin döneminde Hitler Almanyası ile yapılan anlaşma ve 1960 sonrasında girilen uzlaşma süreci en önemli örnekler olarak gösterilebilir.

Bunlardan Brest-Litovsk ve Kemalist hükümetlerle yapılan görüşmelere, Sovyet devriminin başlangıcında, devrime nefes aldırarak, içerde güçlenmeyi sağlamak ve emperyalist kuşatmayı kırmak için yapılmış zorunlu uzlaşma ve görüşmeler olarak bakılabilir.

politikaların bir zirvesi olarak değerlendirilmektelerdir.

Sovyetlerin olaya daha değişik yaklaştıkları açıktır. İçte geçmiş yönetimlerden devralınan ekonomi -özellikle tarım alanında - dış politika, -Afganistan örneğinde olduğu gibi- vb. alanlarda ağır sorumluluklar altına sokulan bir mirasla uğraşmaktadır. Bu "miras" tasfiye edilmeye çalışılmaktadır. Eğer Sovyetler Birliği, iç durumdaki olumsuzlukları (Sosyalist diğer ülkelerin durumu da dahil) dış politika yönelimindeki sağ yaklaşımları

nitizinde de şartlar elverişli bir düzeyde olduğunda olabilir. Açık ki, bu tür görüşmeler mutlaka istisnai olmayacağı gibi, reddedilmez. Bunda gözetilecek temel hedefin sosyalizmi geliştirip geliştirmedir. Ama bugün sosyalizme ve dünya halklarına yararı olmayan bir yöntem olduğu çoktan ortaya çıkmış olan "barış içinde bir arada yaşam" tezinde hala ısrar edilmesi, 1960'larda içine girilen bu zaafı sürdürmek doğru karşılanamaz. Sosyalizm güçleri bu zaafıların aşip, emperyalizme karşı daha aktif bir

ŞİLİ'DE DEMOKRASİ
SAVAŞI KIZIŞIYOR

12 yıl önce Salvador Allende yönetimini devirerek iktidara el koyan Pinochet diktatörlüğüne karşı halkın savaşımlı giderek kızışıyor. 1973 yılında kanlı bir darbe ile iktidara gelen Pinochet faşizmine karşı Şili halkının demokrasi savaşımı zaman zaman şiddetle de dönüşen gösteriler, mitinglerle sürmektedir. Pinochet'in tüm engelleme çabalarına rağmen, önu alınamayan gösterilere her geçen gün katılım artmaktadır. Uyguladığı terör ortamı ile halkı sindirmeye çalışan Pinochet, karşısında artan bir muhalefeti görmektedir.

Geçtiğimiz günlerde, 6 muhalefet partisinin koalisyonundan oluşan Demokratik Birlik adlı hareket bir protesto gösterisi düzenledi. Gösteriye 400 000 dolayında katılım gerçekleşirken, göstericiler eylem

boyunca "Şili Demokrasi İstiyor" sloganını haykurdılar. Sabahın erken saatlerinde başlayan eylemle Santiago sokaklarının büyük bölümünde dolaşan göstericiler, sık sık Pinochet aleyhtarı sloganlar attılar.

Son yıllarda Şili'de kitle gösterilerinde artış olmakla birlikte sonuç alma noktasından hala uzak bulunduğu da görülmektedir. Muhalefet Partilerinin birlikte hareket etme çabalarına rağmen, kitle gösterilerine gerekli önderliğin yeterince yapılamamasından dolayı Demokrasi hareketinin başarıya ulaşması da gerçekleştirilememektedir. Yeterli bir öncülük ve savaşımın daha da geliştirilmesi sonucu, zaten koltuğu sallanan Pinochet'i hakettiği yere göndermek de kolay olacaktır.

ABD'DEN KONTRA'LARA
CIA YARDIMI

ABD Temsilciler Meclisi geçtiğimiz günlerde, CIA'nın Nikaragua hükümetine karşı savaştan karşıdevrimci Kontra'lara destek olma önerisini onayladı. Kabul edilen tasarıya göre ilk elde karşıdevrimci gerillalara 27 milyon dolarlık yardım verilecektir. Yine bu tasarıya göre, CIA ile Kontra'lar ortak çalışacak ve Nikaragua hakkındaki istihbaratı ortak değerlendireceklerdir. Kontra'ların faaliyetleri çeşitli biçimlerde destekleyecek olan CIA, aynı zamanda bir radyo istasyonunun kurulmasını da sağlayacaktır.

Daniel Ortega liderliğindeki Nikaragua hükümeti, ABD'nin bu artan karşıdevrimci saldırılarına karşı içte güvenlik önlemlerini yoğunlaştırırken, savunmayı güçlendiren tedbirler de geliştirmektedir. Zaman zaman sivil halka yönelik eylemlere girişerek, yönetimi zayıflatmaya çalışan Kontra'ların bundan sonra da faaliyetlerini yoğunlaştıracakları anlaşılmaktadır. Özellikle şimdiye kadar yöneltilen saldırılarda arzu ettiği sonuçlara ulaşmayan ABD, Kontra'ları daha fazla saldırtarak hedeflerine ulaşmak isteyecektir.

IRKÇI YÖNETİME KARŞI
PROTESTOLAR SÜRÜYOR

Güney Afrika ırkçı yönetimin siyahlara karşı uyguladığı baskı ve teröre karşı protestolar yeni boyutlar kazanarak devam ediyor. Son günlerde meydana gelen olaylarda siyah halktan 30'a yakını öldürüldükçe, yüzlerce de tutuklandı.

Çeşitli biçimlerde devam eden gösteriler Botha rejiminin sert müdahalesi ile karşılanmaktadır. Öte yandan Newsweek dergisine demec veren Zimbabve Devlet Başkanı Robert Mugabe, "Güney

Afrika'da siyah halkın çıkarlarını korumamın tek yolu silahlı mücadeledir ve biz kendi payımıza düşeni yapacağız," demiştir.

ANC lideri Nelson Mandela'nın geçtiğimiz günlerde yeniden hapishaneye götürüldüğü açıklandı. Hastalık nedeniyle uzun bir süredir, hastahane bulunan Mandela'yı tüm baskılara rağmen serbest bırakmayacağını açıklayan Botha rejimi, bu yüzden de yoğun tepkilerle karşılaşmaktadır.

Stalin'in Hitler rejimi ile II Dünya Savaşı'nın hemen öncesinde yaptığı anlaşma, emperyalistler arası çelişkilerden yararlanarak, sosyalizmi yeni uluslararası ortamın tehlikelerle dolu gelişmelerine hazırlamak için zaman kazanmak ve bu ortamdan güçlendirerek çıkmak için yapılmış bir anlaşmadır. Sosyalizmin bundan belli oranda da olsa yararlandığı daha sonraki gereklerle ispatlanmıştır.

Bu örnekler açıkça ortaya koymaktadır ki, görüşme ve uzlaşmalar yönetimi tümden reddetmek veya bundan her zaman ve her halükarda kaçınmak mümkün değildir. Ama hiçkimse bu görüşme ve uzlaşmalardan, sosyalizmin her zaman güçlü çıkabildiğini de iddia edemez.

Özellikle 1960'lardan sonra, stratejik bir yaklaşım düzeyinde ele alınan ve devrimin diğer tüm yöntemlerinin buna tabi kılındığı, "emperyalizmle barış içinde bir arada yaşama" ve "yumuşama" anlayışına dayanan "uzlaşmalar" döneminden, her ne kadar bundan sosyalizm belli yararlar sağlamsa olsa da esas olarak emperyalizm yararlanmış; bu dönemden kazançlı çıkan o olmuştur. Bu, elbetteki uzun uzun değerlendirilmesi gereken bir konudur ve başka yazılarda kısmen de olsa yapılmıştır. Ama bir kez daha açıkça belirtmek gerekir ki, bu döneme hakim olan yaklaşım, sosyalizm açısından sağ bir yaklaşımdır. Bu yaklaşımın iç nedenler yanında, emperyalist şantajın etkilerini taşıdığı açıktır. Nitekim sağ eğilim ve şantajı bir zayıf halka olarak kavrayan emperyalizm sosyalizme yüklenirken, yüklenmiştir.

Bu politikayı temel alan emperyalist blok 1980'den sonra, sistemin en azlı temsilcileri olan Reagan'dan Thatcher'e; Kohl'den Japon yöneticilerine kadar hepsi "bundan daha fazla yararlanmak için adeta атаға geçtiler. Andropov'un çok kısa yöneticilik yaşamında bunu gösteren görüşmeler son vermesi, açık ki olumlu bir adımdır. Çünkü artık, bu görüşme ve uzlaşma politikasının, emperyalist cepheyi güçlendirdiği ortadadır.

Bütün bu gerçekler ışığında "Cenevre Zirvesi"ne ihtiyatla yaklaşılmaya gerektiği kanısındayız. Herşeyden önce zirvenin ne tür uzlaşmalar tartışıp kararlaştırıldığı bilinmemektedir. Görünüşe göre, emperyalistler zirveye kendi başarıları olarak bakmakta ve hatta sosyalizme dayatıldıkları bu tür

aşmakta, zirveye bir nefes alma olanağı olarak yaklaşıyor. Bu görüşmenin olumlu bazı yönleri olduğundan bahsedilebilir. Ama eğer, yakın geçmişte uygulanan politikaların bir devamı olarak emperyalistlerle stratejik bir barış ve kapitalizme özgürlük tanınarak bu sistemle ilişkilerin ilanihayane bir tarzda gideceğini umud etmiş şüphesiz ki bu sağ bir yaklaşımdır. Geçmişte olduğu gibi gelecekte de olumsuzluklarını sık sık sergileyecektir.

Bugün saldırganlığını Reagan şahsında bulan emperyalizmin barışın güvenilir bir taraftarı olamayacağı açıktır. Sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı azgın bir yönelim içinde bulunan emperyalizmin, askeri müdahalelerden komplo-lara varana kadar çeşitli yöntemleri gündeme koyması da bunun açık bir örneğidir. Latin Amerika'da olsun, Ortadoğu'da olsun halkların en ufak bir başkaldırısı emek için bile müdahaleleri gündeme koyan Reagan yönetimi, Nikaragua'dan Salvador'a, Lübnan'dan Afganistan'a kadar geniş bir çerçevede karşıdevrimi güçlendirmek için sürekli askeri yardımları arttırmış, aynı zamanda sosyalizmin içişlerine de müdahale etmektedir.

Nikaragua'ya karşı savaştan Kontra'lara milyarlarca lira değerinde askeri yardımı yoğunlaştırması, Afgan gerillerini, İsrail siyonistlerini silahla donatması ve hem de bunları "Cenevre Zirvesi"ne gelirken yapması barışın güvenilir bir taraftarı olamayacağını açıkça koymaktadır. Bir yandan görüşmelerle sosyalizme karşı saldırılarını yoğunlaştırırken, diğer yandan da iç müdahalelerle bunu geliştirmektedir.

"Cenevre Zirvesi"nin hemen ardından Mısır'ın kaçırılan bir uçağını kurtarma amacıyla düzenlediği ve 60 kişinin ölümü ile sonuçlanan baskını "coşkuyla karşıladığını" açıklayan Reagan, devlet terörünün yaygınlaştırılmasına da öncülük etmektedir. Tüm bu olay ve yaklaşımlar değerlendirildiğinde, emperyalizm sosyalizmin 1960'lardan sonra içine girdiği zaafıtan ustaca yararlanmak istemektedir. Hala bu zaafın bir bütün olarak aşılamadığı, Andropov döneminde temelleri atılmış olmasına rağmen yeterince geliştirilemediği görülmektedir. İşte emperyalizm bu noktadan yararlanmak istemektedir.

Brest-Litovsk'tan II. Dünya Savaşı'nda görülen türden anlaşmalar sosyalizmi güçlendiren uzlaşmalar. Bu türden anlaşmalar, günün-

ücadele içine girmektedirler.

Emperyalizmin büyük bir cüret ve ustalıkla sosyalizmin mevzilerine yönelmesine musamahakar davranılmamalıdır. Bunun karşısında halkların direnmesi özelliklerine destek verilmesi gerektiği açıktır. Ancak bu çerçevede emperyalizmin dizginlenebilir ve sosyalizmin kazanımları korunup geliştirilebilir. Aksi taktirde sosyalizmin yeni mevzileri açılmayacağı gibi, varolan mevzilerin yitirilmesi tehlikesi de ortaya çıkacaktır. Bu nedenle Andropov döneminde dış politikada geliştirilen temel yönelimin sürdürülmesi, önümüzdeki dönemde sosyalizmin daha da güçlenmesine yol açacaktır. "Cenevre Zirvesi"ne de bu çerçevede yaklaşıyor ve ona göre bir yönelim içine giriliyorsa, artan emperyalist saldırganlığa daha güçlü karşı koyma ve sonuç alma gündeme girebilecektir.

Özellikle önümüzdeki dönemde de bu tip görüşmelerin devam edeceği gözönüne getirilerek durumun olumsuz yönde sürüp gideceği sonucunu peşinen ilan etmek doğru bir tutum olmasa da bunun dışında verici gelişmelerin bir belirtisi olarak konulması fazla yanlış değildir.

Bu gerçekler ışığında belirtilmesi gereken temel bir gerçek var. Devrimci savaşta olduğu kadar barışta da belirleyici olan halkların devrimci cabasıdır. Ve şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da dünya halklarının mücadelesi nükleer şantajı da boş çıkaracak esas güçtür. "İnsan bilinci ve devrimci eyleminin her zaman ilerici doğrultuda belirleyici olan hükümünün, nükleer savaş çılgınlığını da alt edeceği ve insan uygarlığının önüne daha geniş ufukların açılacağı kesindir. Yine insanı yorak ki, son özünü söylemiş olmanız henüz uzakta ve gençlik evresinde bulunan dünya sosyalist devrimi, asil gelişmesini bundan sonra gösterecek, sosyalizmin etkin yaratıcılığı bundan sonra da bitmez, tükenmez bir biçimde ürünlerini sergileyecek ve nükleer savaş tehdidi başta olmak üzere savaş denilen en tehlikeli illeti ortadan kaldırarak tüm dünya halklarını özlenen barışa kavuşturacaktır. Açık ki, bu geleceğe ait bir ütopya değil, tam tersine günümüzde adım adım gerçekleştirilen ve hergün yeni mevziler kazanan bir mücadele ile yaratılmak zorunda olan bir gelecektir."

HAİN KÜRT EGEMENLERİ, SAHTE MİLLİYETÇİLERLE ELELE TC İÇİN KELLE AVCILIĞI YAPIYOR HAMİT YOLDAŞI BU ALÇAKÇA KOMPLODA KAYBETTİK

Hamit AVCI olayı nedir? Hamit AVCI kimdir? Bu olay ve Hamit yoldaşın direnişi nasıl anlaşılmalıdır? "19 Ağustos 1985 günü, çalışma alanımızdaki son durum hakkında bilgi toplamak amacıyla, S... arkadaşla birlikte kamptan ayrıldık. Yolumuz üzerinde bulunan partiye dost ailelerden birinin evine uğradığımızda bunlardan 'Şemdinli'nin Grana köyü yakınlarında bir kısım PKK'lilerin pusuya düştüklerini, bir PKK'linin de vurularak ele geçtiği' haberini edindik. Olayı anlatan taraftarlarımızın verdiği bilgiye göre sömürgeçiler, 17 Ağustos günü, bu ailenin büyüğünü karakola çağırarak, vurulmuş bir kişinin cesedini göstermiş ve bunun kendi oğlu olup olmadığını sormuşlar. Babaları cesedi tanımamış. Vurulan kişi kısa boylu, sakallı, 20-25 yaşlarındaymış. Olay 15 Ağustos gecesi olmuş. Düşmanın eline yaralı olarak geçen arkadaş, sabaha kadar askerlerle inleye inleye konuşmuş."

PKK Şemdinli biriminin olayın pratik gelişimi hakkında edindiği ilk bilgiler bunlar. Ama grup, soruşturamaları biraz daha derinleştirdiğinde olayın bir kompo olduğunu, vurulan kişinin Partiziminde önde gelen ve en eski kadrolarından olan Hasan kod adlı Hamit AVCI olduğunu ve komponun da TC ile işbirliği içindeki yerel hain güçlerle ilkel milliyetçi gücün ortak bir girişimi sonunda gerçekleştirildiğini tesbit etmekte gecikmiyor.

Soruşturma grubu raporunda, "gittikimiz tüm köylerde özellikle yurtsever, yaşlı ve tecrübeli köylüler olaydan bir kompo kokusu aldıklarını, bu nedenle de Partinin olayı daha iyi araştırarak durumu açığa çıkarması gerektiğini söylediler" diyor.

Gerçekten de Hamit yoldaş, tarihimizin en lanetli gerçeklerinden biri olan, Kürt emgen sınıflarının sınırsız uşaklık özelliklerinin, kompolu ve hain geleneklerinin; yani kısaca halkımızın bağrında yüzyıllardır kayan bir yaranın; yerli ihanetin tuzağına düşürülmüştü.

Ağustos ayına girerken, başka bir alandan bu yöreye ERNK örgütlenmesi ilgili bazı çalışmalar yapmak üzere geçici olarak gelmişti. Şemdinli'nin "Gerdi" mntıkasında bazı görüşme ve toplantılar yapıp ve geri dönecekti. Yanında "Gerdi" aşiretine mensup yurtsever geçinen bir unsur vardı. Bu unsur, yakın tarihte askerle girdiği bir çatışmadan ötürü aranıyordu. Bağlı bulunduğu Serox kabilesi, I-KDP denetiminde bir milis güç olarak örgütlenmişti ve büyük çoğunlukta Güney Kürdistan'da bulunuyordu. Kabilenin diğer mensupları ise, aşiret ve kabile reisleri eliyle TC'ye bağlanmışlardı. Fakat bu unsur, her iki kesimde de devlete teslim edileceği korkusu ile Hareketimize sığınmış, mücadeleye katılma isteminde bulunmuştu. Ve Hamit yoldaş bu alana gelirken, yarımcı olabileceği düşüncesi ile onu da yanına getirmişti.

Ama alan son derece karışık. Yoksul köylülük, gelişen mücadeleden şiddetle etkilenmekteydi. Devrimci Ulusal Kurtuluş Mücadelemize ve onun önder gücüne inanç ve bağlılık duymaktaydı; önemli maddi ve manevi katkılarda bulunmaktaydı. Yine sınırlı da olsa bir kısım aşiret ve kabile önde gelenleri de Hareketle dostluk arayışındaydılar. Ama bu alandaki feodal aşiretçi güçler, I-KDP ile çok eskilere dayanan ilişkileri yanında, 40-50 yıldan beridir devletle işbirliğine yatkınlardı. Hem de en ileri düzeyde.

Şemdinli'nin "Gerdi" alanı, ilçenin doğu ve güneydoğusu boyunca, resmi İran ve Irak "sınır"ları üzerinde yer almaktadır. Bu nedenle stratejik bir öneme sahiptir. Kaçakçılık ve sınır ticareti, aşiretçi-feodal yapıda belli bir dönüşüme de yol açmıştır. Ama bu, söz konusu yapıyı daha dejenere edilmiş olarak pekiştirmiş ve etkinliğini genişletmiştir. Stratejik-coğrafik konumu nedeniyle burası aynı zamanda tarihte bir çok gücün üzerinde hakimiyet savaşları yürüttüğü bir alandır. Dolayısı ile emgen güçleri, ayakta kalabilmek için daima yabancı hakim güçlerle işbirliği yolunu seçtiklerinden oldukça yozlaşmışlardır.

1946'da Musul meselesinin halli sonucu Türk ve İngiliz yönetimleri arasında anlaşma sağlanıp, İngilizler Şemdinli'de süren "Seyit Teha" isyanını desteklemek için vazgeçince isyan ezilmiş ve bir kısım "Gerdi"lilerin de içinde olduğu isyancılar, artık İngiliz egemenliği altına girmiş olan Güney Kürdistan'a çekilmişlerdir. Ama ilan edilen sınırlar, bunların geride bıraktıkları aşiret ve kabile yapısı ile bağlarını hem de yoğun biçimde sürdürmelerini engelleyememiştir. Güney Kürdistan'daki Orta ve Kuzey-Batı Kürdistanlıları -ki çoğu ya isyanlar sonucu, ya da aşiret kavgaları nedeniyle mahkum olup bu alana kaçmışlardı- süreç içerisinde I-KDP kendi milisleri olarak örgütlerken, yerlerinde kalanları da TC, aynı biçimde örgütlemeye ve yönetmeye başlamıştır. Eğer TC'nin, KUKH'ne karşı örgütleyip hazırladığı bu gürh, güneyde ulusal direniş amaçları iddiası ile örgütlenen yapıya karşı çıkarılma idi, bu son derece anlaşılır bir şey olurdu. Ama yaratılan tablo bunun tam aksidir ve çok da ilginçtir. Bugün bunlar, ister TC'nin güdümünde olsun, ister I-KDP saflarında yer alsınlar, ulusal devrimci direniş karşısında adeta tek bir örgüt halinde hareket etmektedirler. Elbette ki, bu tesadüf değildir. Aksine bu, bir yandan sözkonusu alandaki ihanetçi yapının derinliğini, karmaşıklığını ve çeşitli güçlerin bu işbirlikçi yapı üzerinde nasıl oynadıklarını ortaya koyarken; öte yandan, TC ve I-KDP ilişkilerinin niteliği ve boyutlarını da gözler önüne sermektedir.

Bu gerçekler, 15 Ağustos devrimci atılımı ardından çok daha açık olarak ortaya çıkmıştır. 15 Ağustos devrimci atılımına kadar sözkonusu güçler, MİT'in yönlendirmesi ve diğer birçok istihbarat örgütünün emrinde önemli tahribatlara yol açmışlardı. Ama gerek iç ilişkileri ve gerekse objektif zemindeki gelişmeler nedeniyle dağılık bir biçimde bulundukları için henüz Hareketimize karşı güçlü biçimde piyasaya sürülmüş değildiler. 15 Ağustos atılımı ardından bunlar çıkarlarının ve varlıklarının ikincil bir darbe yediğini görünce CIA ve MİT'in ortak girişimleri ile hızla toparlan...aya ve karşı-devrimci faaliyetlerini yoğunlaştırmaya başladılar. Giderek ilkel-milliyetçilik de bu yapıya kol kanat germeye başladı. Ve TC, bu nedenle kendilerine verdiği alçakça görevler için; artık onlara fazla bir karşılık ödeme ihtiyacında duymadı. Burada hemen belirtmek gerekir ki, günümüzde bu işbirlikçi gürh, ihanette alabildiğine derinleşmenin bir ürünü olarak artık, geçmişte olduğu gibi Kürdistanlı kimliği ile değil, tamamen

inkarcı bir temelde ve TC'nin gönlüllü faşist-milisleri olarak faaliyet yürütmektedirler. Kamuran İnanlardan, Mecit Beylere kadar hepsinin durumu budur. Kürdistan'daki işbirlikçi güçler aşireti ve kabilesini bile değil, ancak aile ya da şahsi varlıklarını ayakta tutabilme savaşını vermektedirler. Ve günümüzde bunlar basit maddi ihtiyaçlarının temini, biraz "sirt sıvazlama" ve bazı basit kolaylıklar karşılığında her türlü ulusal ve hatta insani değeri çiğneyecek kadar adileşmişlerdir.

Kürt egemen sınıflarının bu özelliklerini çok iyi bilen Türk sömürgecileri, gelişen mücadeleye karşı hep bunları piyasaya sürmekte gecikmedi. Kenan Evren faşisti, dünyanın gözü önünde, KUKH'ni bastırarak için Abdülhamitçilik yapacağını açıkça ilan etti. Ve yeni "hamidiye alayları"nın şekli için çok yönlü girişimleri hızlandırdı.

Ancak Ulusal Kurtuluş Hareketimiz, Haziran ve Temmuz aylarında bu yeni milis oluşturma faaliyetlerine karşı ERNK bayrağı altında siyasi ve askeri faaliyetlerini arttırdı. Milis örgütlenme faaliyetlerine öncülük eden belli başlı hainleri teşhir ederek ibret verici biçimde cezalandırdı. Bu güçlere cesaret veren düşmanın alandaki askeri birimlerine etkili darbeler vurdu. Yurtsever kitleleri mücadeleye etrafında kenetleyip direnişi yükseltmek için propaganda atıştyson, toplantı ve örgütlenme faaliyetlerine hız verdi.

Partizimden önderlik ettiği bu aktif çabalarla, karşı-devrimci milis faaliyetleri daha başından boşa çıkarıldı. Ama ilkel-milliyetçi eğilimi bu hain faaliyeti maskeleyen gayretleri açık ki mücadelemize önemli zararlar verdi. CUD ve özellikle I-KDP'nin içine girdiği eğilim karşı-devrimci milisin; daha da ötesi MİT ve kontr-gerillanın, Hareketimize yönelik kompo faaliyetlerini kolaylaştırdı ve bunların zamanında ve yeterince farkedilmesini engelledi.

İşte bunun bir sonucu olarak Hamit AVCI yoldaş, karşı-devrimci güçlerin alçakça bir komposuyla şehit edildi.

Hamit yoldaşın, yanındaki unsurun, "Gerdi" hain aşiret reisleri eliyle, devlet tarafından satın alınması sonucu tuzağa düşürülerek katledildiği ve ilkel-milliyetçiliğin de bu komponun arkasında yer aldığı artık açıklik kazanmıştır.

Evat bu hain tuzaqlarda bir çok Kürdistan yurtseveri ve devrimcisi katledilmiştir. İhanetin kökü kazınmadıkça daha başka kayıplar vereceğimizi de biliyoruz. Ama Hamit yoldaş olayı, ihanete karşı mücadelede önemli derslerle doludur. Her şeyden önce mevcut durumun özelliklerinin iyi kavranması, bunun için de tarihimizin can alıcı özellikleri ile çok iyi özümsemesi gerekir. Kürt emgen sınıflarının ihanet özellikleri, sömürgeci egemenliğin toplumsal yapıda yarattığı tahribatları daha derinliğine anlaşılmalıdır. Partizim, ülkemizin objektif ve subjektif yapısının çok iyi bir irdelemesine dayanarak mücadele taktiklerine daha ustaca hakim olunmalı, Parti çizgimizin usta uygulayıcılığına varılmalıdır. Bu güçlerin üzerine aktif desteği kazanılan kitle güçleriyle, politik uyanıklık, aklıllı bir mücadele ve yeterli tedbirlerle yürünmelidir. Ve bunlar yapıldıkça, Kürdistan'daki işbirlikçi hain eğilim ve yapıların mardarmadığı, geçmişte olduğu gibi Kürdistanlı kimliği ile değil, tamamen

1979 yılında Lübnan'da düzenlenen ve örgütlenirilmesi Hamit AVCI yoldaşın da yer aldığı gecenin bir sahne.

Acı da olsa belirtmek zorundayız ki, kayıbımız büyüktür. Hamit AVCI yoldaş, Hareketimizin en eski, en tecrübeli, en yetenekli, en cesur ve en fedakar kadrolarından birisi ve onların en önde gelenlerindendi. Dopdolu geçen mücadele yılları boyunca Hamit yoldaş, devrimci ilkelere bağlılık yanında, ülkemizin oldukça zedelemiş manevi yaşamının tüm olumsuzluklarını kendi kişiliğinde bir yücelğe dönüştürmeyi başarmış, ülkeye, halka ve yoldaşlarına sonsuz bağlılığı şahsında adeta simgeleştirmişti. O, büyük bir yurtsever ve büyük bir inanç adamıydı. Ve bu özellikleri sayesinde O, fiziki zayıflığı da dahil tüm yetmezliklerini güce dönüştürmeyi başarmıştı. Yoldaşları için fiziki olarak en zayıflarından biri olduğundan ötürü Mazlum yoldaş kendisine "Sömürge" lakabını takmıştı ve uzun süre O, bu lakabıyla tanınıyordu. Ama Mücadelemizde bu alanda da güçlü olmayı zorunlu kıldığını, gösterdiği insan üstü çaba ile dağ koşullarına dayanıklı, en çok ve en hızlı yürüyen, yine en çok yük taşıyabilen bir özelliğe ulaşmayı başardı.

O, atikliği, cesareti, bilgisi ve fedakarlığı ile askeri alanda yetenekli bir eleman olduğuna ortaya koymasının yanında, ulus ve halk kültürümüzü de devrimci bilimin ışığında en iyi özümsemiş bir yoldaşımızdı. Şair, yazar ve hatip'ti. Tüm lehçeleri ile Kürtçeyi çok iyi konuşur ve yazar, yine çok güçlü propaganda yapardı.

Hamit yoldaş, Parti Hareketimiz ve UKM'izin seçkin bir kadro ve savaşçısı olduğu kadar Kürdistanlı yoksul köylü kökenli seçkin, devrimci-yurtsever aydınlarından biriydi.

1956 yılında Mardin'in Gercüş kasabasına bağlı bir köyde doğdu. Ailesi kır yoksulu, topraksız bir köylü ailesi idi. Bir süre sonra, iş bulma umuduyla Gercüş kaza merkezine taşındılar. Hamit yoldaş, ikisi erkek bir kız olan üç kardeşin en küçüğü idi. Babaları çalışma koşullarına ve hayatın zorluklarına daha fazla dayanamayıp hasta düşüşünde, sömürgeci sağlık kurumlarının kıyımına uğrayarak kendisine yanlış ilaç verilmesi sonucu hayatını kaybetti. Artık geriye kalanları yaşam yüklerini taşımak ağabey Avci'ya düşüyordu. İlkokula hademelik yaparak Hamit yoldaş okuttu.

1977'lerde Hamit yoldaş, Diyar-

Kurê min;
herwekî ku min got
heke canemerg bûm,
bi destê dijmin
gora min çêkin,
li ser çiyayek bilind
biçênin li ser,
gul û çîçek û rêhan
da di buharê de bibi
cîhê çuk û bilbilan
bona daxwaza min
Çavên min vekirîbî
Wana hogirîn, bila vekirîbin
daku ez meymiz, li şerê te û
hevalê te
qehremanî û lehengîya,
pêşmergekî Partiya te
bibînim xwîna geniyê dijmin
bidilpêhî rabim ji gorê
ez bêh nêrevîn, nêrevîn
iro roja şêraye,
roja lawên canemerge ya

Kurê min,
Çawa roja pîrozîyê derket,
Wê tîrêjê xweyî sor
avêşê ser gora min
wê ronike der gora min
Welatê min
Wê derkevi behna min
binivîsênin li ser gora min
bê ji bir nekir ewina,
belengazan û welat
biji şoreşgêrên Kurdistan
biji Partiya Karkeran
Van gotina ji bir neke,
ji bir neke kurê min!

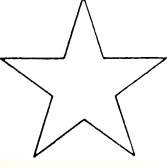
14.1.1981
HAMİT AVCI (Hasan)

bakır Eğitim Enstitüsü Türkçe bölümünü bitirdi. Ama O, bu tarihlere aynı zamanda artık, "Kürdistan Devrimcileri" grubunun alandaki önde gelen elemanlarından biriydi. Büyük şehidimiz Mazlum yoldaşla birlikte Batman ve Gercüş'te çeşitli çalışmalar yaptı.

1979 yılına dek iki yıl öğretmenlikte yaptığı Güney Lisesi ve çevresinde devrimci faaliyetlerine devam etti. Bu faaliyetlerinden ötürü kısa sürelerle iki kez gözaltına alındı. Ama O'nu, bu tür yöntemlerle yıldırma mümkün değildi. Yakın akrabası yurtsever birisiyle evlenmiş ve bir de erkek çocuğu olmuştu. Ama O'nun dünyası, ülkemizin bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna savaşmakla öylesine bütünleşmişti ki, zamanı geldiğinde onlara durumu anlatmaya bile fırsat bulamadın ayrılıp dağlara çekildi.

1979'da eğitim ve hazırlık ama-
Devamı Syf: 26'da

SAİT YOLDAŞIN ANISI HALKIMIZIN MÜCADELE GÜCÜ OLACAKTIR

Adı ve Soyadı: Saît AKSOY
Doğum yeri ve yılı: Atlı köyü-Derik,
1950

18 Ekim 1985 günü Mardin-Kızıltepe'de sömürgeci ordu güçlerine karşı Kurtuluş Birlikleri-mizce gerçekleştirilen başarılı bir saldırı eyleminde Saît AKSOY (İsam) yoldaşı şehit verdik. Sömürgeci kolluk kuvvetlerine ağır darbelerin indirildiği eylemde savaşçılarımızın büyük çoğunluğu geri çekilmeyi başarırken, Saît AKSOY yoldaş son mermisine kadar direndiği saldırı sırasında aldığı kurşun yaraları sonucu şehit düştü.

1950 yılında Derik'in Atlı köyünde doğan Saît yoldaş, ulusal kurtuluş mücadelemizin bu alana taşınmasıyla birlikte ulusal kurtuluş mücadelemizin bu alana taşınmasıyla birlikte ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferinde görmekteydi. Partimiz önderliğinde bu alanda sömürgecilerin yansıra iğbirlikçi-feodal yapıya ve onların ilkel-milliyetçi uzantılarına karşı da yükselttlen mücadele içinde yer alması nedeniyle 1981'de anarist duruma düşen Saît yoldaş, iki yıl boyunca yurtsever Kürdistan halkının bağrında kendisini korumayı ve onları mücadeleye kazanma çabalarını sürdürmeyi başardı. 1983'te yurtdışına çekilerek Partinin açmış olduğu kamplarda askeri ve

siyasi eğitim görmeye başladı. Türkçeyi iyi bilmemesi ve okuryazarlık düzeyinin geri olması nedeniyle siyasi eğitimde karşılaştığı birçok zorluğa ve Marksizm-Leninizmi kavramadaki güçlüklerle rağmen kendisini sonuna kadar zorlayarak, bilinçlenmeye çalışıyor ve özellikle askeri alanda yetkinleşmeye çaba sarfediyordu. Genelde Partinin ve özde ise kendisinin geçmiş dönemdeki faaliyetlerini gözden geçirerek yeni döneme ilişkin dersler çıkarıyor ve bu dersler ışığında kendisini gelecek mücadeleye hazırlıyordu. "Kendimi şehitlere ve Partiyeye karşı sorumlu hissediyorum. Geleceğin zor şartlarında bizzat pratik içinde borcuma ödeyeceğim. Tek düşüncem, bunu nasıl gerçekleştireceğimdir. Kürdistan için var gücümle mücadele edeceğim, şehitlere söz veriyorum. Tek amacım; tarih benden utanmaması" diyordu bir raporunda. Kendisini tarihe, ülkesine ve şehitlere karşı böylesine sorumlu hissedene bu yüce ruhla onlara layık olmaya çalışan Saît yoldaş, insanca bir yaşama kavuşmanın tek yolunun sömürgecilğe karşı mücadeleden geçtiğini çok iyi biliyordu. Bu amaçla ailesinden ve çocuklarından ayrı kalmayı göze almış, kendisini ülkesinin kurtuluşuna adanmıştı. "Ailemi, kardeşlerimi, çocuklarımı ve dostlarımı her an görmek istiyorum, ama aramızda büyük bir engel vardır, önce bu engeli ortadan kaldırmak gerekir" diyordu.

Yurtdışındaki eğitimini tamamlayarak 1984'de Kuzey-Batı Kürdistan'a dönen Saît AKSOY yoldaş, Mardin ve çevresinde faaliyet yürütmeye başladı. Bir yandan geniş köylü kesimleri ile ilişki geliştirerek onları bilinçlendirip, ülke mücadelesine seferber etmeye çalışıyor, diğer yandan ise sömürgecilere ve ajanlara karşı geliştirilen silahlı mücadelede yer alıyordu.

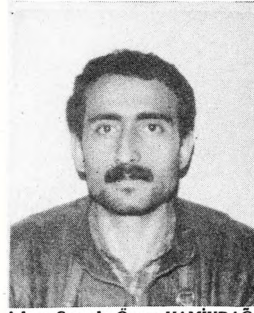
Sömürgeci askeri güçlere karşı HRK güçlerinin geliştirdiği bir eylem sırasında yine sonuna kadar cesur ve kararlı bir mücadele sergileyerek 18 Ekim günü şehit düştü. O, Yurtsever Kürdistan köylülüğü-

nün ulusal kurtuluş mücadelemizdeki en seçkin temsilcilerinden biri olarak, halkımızın örnek alacağı ve anısını mücadelesinin gücü yapacağı öncü bir savaşçı olarak ulusal kurtuluş savaşında yaşatılacaktır.

İSYAN ET

Haykır haykır bildirgin kadar
Diplerinde isen tarihlin
En ücra yerindeysen dünyanın
Haykır çatlatın sesin her yanı
Görsünler seni
Kör olmadıkları halde
Göremeyenler
İşyan et..
Edesin olana kadar
Bağımsızlığa varsa tutkun
Çatlat toprak ananın sımasını
Kayacları devlerek bir bir
Kendine hayat bulan
Fidanlar gibi
Sende yeşer korkusuzca
Bir yaşamın ösürgün geleceğini
Çiziyorsun nasırlı ellerinle
Neyin kalmış!
Sana yer vermemen bu dünyada
Neyin var!
Senin olmayan benliğinin dışında
İşyan et dağlara sığın
Asi ol ataların gibi
Kaldırıp zincirlerini
göç edecekain birgün
Cefasında bu dünyanın
Cefakarca yaşam niye
Sefalica yaşam için
Ülkende savaş varken
İşyan et geleceğin için
Kader değil bu aldanma
Sana nasihatları bir bedduadır
Bu insanlık tücarı kasapların
Bir değil on binler yüz binlerin
Bu ecel korkusu niye
Sen Özgürlük nedir bilir misin
Onu kelepçelere takılı kollara or
yıllar geçiyor
oysa titreyerek bekleyenain
Önlenr sende daha ne durursun
Sende öl layan ederek
Hergün öleceğin bu halinle
Öncesinde sen öl yağa şerefinle
C. Rewi Eylül 83

ÖZCAN HAMİKDAĞ YOLDAŞI MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ

Adı ve Soyadı: Özcan HAMİKDAĞ
Doğum yeri ve yılı: Güzelpınar
köyü-Nazimiye, 1964

Özcan HAMİKDAĞ (Rüstem) yoldaş, 1964 yılında Dersim-Nazimiye'nin Güzelpınar köyünde doğdu. Az topraklı ve yoksul olan ailesi geçim sıkıntısı nedeniyle çareyi İstanbul'a göçmekte bularak bir geçekonduya yerleşti. Babası hamallık gibi en tortu işlerde çalışarak ekmek parası kazanmaya; çocuklarına daha iyi bir gelecek sunmak için onları okutmaya çalışıyordu. Özcan yoldaş, ilkokula bu koşullarda başladı, ancak okulda Kürt olması nedeniyle sürekli horlanıyor, hakaretlere maruz kalıyordu. Bu dönemde ilgili olarak bir raporunda şunları yazıyordu: "İlkokulu İstanbul'da bitirdim, ama çevre ile uyum sağlayamıyordum. Çünkü beni horluyor, gururuma oynuyorlardı. Toplumda beni küçük düşürüyorlardı. Bazen şöyle alay ediyorlardı. "Sizler mağaradan çıkmışsınız. Siz Kuro'sunuz, hiçbir şeyden anlamazsınız" Ben bu tür tutumlardan etkilenerek köye dönüp kazada ortaokulu okumaya karar verdim. Bu karara ailem karşı çıkıyordu... Köy ile kaza arası bir saat çekiyordu. Ben bu zorluklara razıydım, ama İstanbul'da okumaya razı değildim."

Özcan yoldaş ailesinin tüm karşı çıkmalarına rağmen İstanbul'dan ayrıldı. Ortaokul ve liseyi Nazimiye'de okudu. Lise sıralarında

Hareketimizle tanışan Özcan yoldaş için, daha küçüklükten beri içinde birleşmiş olan sınıfsal ve ulusal kinini gerçek düşmanlarına yöneltmenin onanağı doğmuştur artık. Küçükük bir çocukken, maruz kaldığı baskı ve aşağılamaların gerçek sorumlularını şimdi artık tanıyor, daha önce belkide kendisi gibi ezilen, sömürülen ama ırkı, şoven düşüncelerle beyinleri doldurulmuş okul arkadaşlarına, çevresine yönelttiği kini şimdi gerçek hedefini buluyordu. Bu yıllarda Özcan yoldaş, sınıfsal ve ulusal kinini düşmana karşı bir mücadele vesilesi haline getirdi ve devrimci saflarda tüm coşkusu ile yer aldı. Ancak faşist cuntanın başa gelmesi ile devrimci Hareketle olan bağlantıları koptu. Tüm çabasına rağmen yeniden ilişkiye geçmeyi başaramayınca liseyi bitirdikten sonra İstanbul'a döndü. Burada kendisi gibi bazı arkadaşlarıyla birlikte yeniden Partiyeye ulaşmanın olanaklarını aradı, inancını ve davaya bağlılığını asla yitirmede. Özcan yoldaş, aradığı bağlantıya ancak 1984'de kavuşabildi ve kendisini gelecek mücadeleye en iyi şekilde hazırlamak için yurtdışına çıktı.

Yurtdışında Partinin sunduğu olanaklara dört elle sarılan Özcan yoldaş, Partiden uzak geçirdiği yılların kayıplarını telafi etmek için yoğun bir siyasi ve askeri eğitim geline girdi. Bu süreçte katedilen gelişmeleri özümsemeye çalıştı. Partiyi daha iyi tanıyarak gerekli militan özelliklere kavuşmanın çabasını yürüttü. Eğitimini tamamlayınca Parti tarafından ülkede mücadele yürütmekle görevlendirildi. Özcan HAMİKDAĞ yoldaş, görev alanına gittikten 16 Temmuz 1985 günü Mutki'de Kurtuluş Kuvvetlerimiz ile sömürgeci askeri birlikler arasında çıkan ve saatlerce süren çatışmada dört yoldaş ile birlikte kahramanca direnerek şehit düştü. O'nun ülke sevgisi ve mücadeleye bağlılığını kendimize örnek alacak, anısına daima bağlı kalacağız.

ŞAKİR YOLDAŞ, EŞSİZ DİRENME RUHUN KÜRDİSTAN'DA EGEMEN BİRİCİK RUH OLACAKTIR

Partimizin zindanlardaki şanlı direnme geleneği gellgen ulusal kurtuluş direniş savaşımızdan alınan güçle onurluca yaşatılmaya devam ediyor. Bu soylu geleneğimizin değerli bir temsilcisi, Şakir GÜNEŞ (Derviş) yoldaşı Siirt'in İşkence tezgahlarında şehit verdik. Şakir yoldaş ağır yaralı olarak ve iki yoldaş ile birlikte 28 Nisan 1985 günü, Bitlis'te yerli hain celerelere yakalanarak sömürgecilere teslim edilmiştir. Üç gün boyunca diğer yoldaşları ile birlikte en ağır insanlıklığı İşkencelere tabi tutuldu. Sömürgeciler, "adin ne" sorusuna sakın ve güvenli bir sesle "Şakir" cevabından başka tek kelime alamadılar yoldaşımızın ağzından; ve hatta ağır yarasına ve İşkencelere rağmen bir tek "ah" sözcüğünü bile... Sömürgeci caniler PKK'nın tavizsiz direniş ruhu önünde bir kez daha di çökerek tarihî suçlarına bir yenisini eklediler ve Şakir yoldaşın direnen bedenini kasaturlarına delik deşik ederek, onu katlettiler. Şakir yoldaşın düşmanı çıldırtan bu bükölmez iradesi ve görkemi dire-

nişinin yankıları cezaevi duvarlarını aşarak Kürdistan halkının dilinde bir destana ve intikam yeminine dönüştü. Kürdistan halkı şimdi bu yüce evladının kanını yerde bırakmama azmiyle sömürgecilere ve yerli hainlere karşı daha bir kinli ve işyan dolu...

Şakir GÜNEŞ yoldaş, 1963 yılında Halfeti'nin Ank köyünde doğdu. Yoksul bir içinin oğludur. Aile bütçesine katkı amacıyla çobanlıktan Adana'da mevsimlik işçiliğe kadar çeşitli işlerde çalıştı. Ailesinin Antep'e yerleşmesi ile birlikte kahve ve lokantada çalışmanın yanı sıra bir fabrikada işçilik de yaptı. Ulusal Kurtuluşçu düşüncelerle, 1978'de Antep'te lisede okurken tanıştı ve sorumlu kişiliği onu hiç tereddütsüz bu saflarda yer almaya götürdü. Politik ve kişilik eğitiminin faşist cuntanın zindanlarında ser verip ser vermemeyen proleter yoldaşımız Saît ŞİMŞEK'ten aldı. "Fedakar, çalışkan ve cesur" diye tanımladığı Saît yoldaş her yünden kendisine örnek aldı, tıpkı İşkence tezgah-

Adı ve Soyadı: Şakir GÜNEŞ
Doğum yeri ve yılı: Ank köyü-
Halfeti, 1963
Fahriye

larındaki boyuneğmez tavrını örnek aldığı gibi. Şakir yoldaş cunta öncesi dönemde lise gençliğinin örgütlenmesinde ve eylemlere seferber edilmesinde ön saflarda yer aldı, eylemleri yönetti. Antep'in çeşitli semtlerinde istihbaratçı ve örgütleyici

olarak faaliyet yürüttü, halkın çeşitli sorunlarını çözmekten ajan ve muhbirlerin etkisiz kılınmasına kadar çeşitli görevleri başarıyla yerine getirdi. Bu süreçte çeşitli aralıklarla üç kez gözaltına alındı ve haftalarca süren ağır İşkencelere maruz bırakıldı. Ancak her seferinde sonuna kadar kararlı bir şekilde direnerek suçlamaları reddetti ve serbest bırakılmayı başardı. Üst üste maruz kaldığı bu İşkenceleri ona İşkence tezgahlarında düşmanı nasıl dize getireceğini öğretti ve onu celikletirdi.

Faşist cuntanın iktidara gelişi ardından ortaya çıkan ağır baskı koşulları altında Hareketle ilişkileri kesilen Şakir GÜNEŞ yoldaş, aranmakta olduğu için uzun dönem kırsal alanda ve dağlarda gizlendi. Operasyonların bu alanlara kaydırılması üzerine ise, tekrar şehir merkezine döndü. Kendisi ile yeniden bağlantı kurulması üzerine bir yıl kadar sonra yurtdışına çıkarak Partinin eğitim kamplarına gitti. Bu alan-

larda Filistin halkı ile en sıcak dayanışma ruhu içinde hem kendisini siyasi ve askeri olarak eğitti ve hem de Filistin halkının mücadelesine katkıda bulundu. Omuzladığı görevlerin ve Kürdistan halkına karşı, sorumluluklarının bilincinde olarak her anını daha güçlü bir devrimci olmak için önemle değerlendirdi. Parti yaşamı ve militan kişiliğini seçkin bir örneği olarak yoldaşları arasında derin saygı ve güven uyandırdı; Parti değerlerini gözü gibi koruyarak onları daha da yiceltti. Bir devrimcinin, mücadelesinin her alanında görev alabilecek tarzda kendisini geliştirmesi gerektiğinin bilincindeydi ve propaganda alanından askeri alana kadar kendisini güçlü bir tarzda geliştirmeye önem vermektedir. Ancak esas olarak kendisini bir örgütleyici olarak yetiştiriyor ve mücadelemizin en çok ihtiyaç duyduğu bu alanda yeteneklerine güveniyordu. Yurtdışında bulunduğu sırada Kürdis-

"Ben 1964 yılında Dersim'in Çixêk nahiyesinin Arman mezarında doğdum. Köyümüz, verimsiz topraklar üzerinde inşa edilmiştir. Nüfusu, genellikle orta ve yoksul köylü tabakalardan oluşmaktadır. Biz ise, köyün en yoksul ailesini teşkil etmekteyiz. Her ne kadar belli ölçüde bir aramızız varsa da bu, bizim geçimimizi karşılayacak kadar değildir. Buna bir de eski politikacıların olan babamın ekonomik alandaki güçlüğü eklenince maddi durumumuz daha da kötüleşmekten kurtulamamaktadı. Şunu belirtmekte yarar var ki, çok iyi hatırlarım, küçükken bazen haftalarca evimizde kuru ekme dahi bulamazdık. Fakat bu durumun kaynağını en olduğunu, sorumlusunun kim olduğunu bilemiyorduk. Bu soruların cevabını ancak 70'li yıllarda Partimiz önderliğinde geliştirmeye başlanan ulusal ve sınıfsal mücadeleyle temasa geçtikten sonra bulabildik."

Yukarıdaki satırlar, yoksul Dersim köylülüğünün değerli bir evladı, tarihi Dersim isyan ruhunun ve Partimizin direnme geleneginin sadık bir temsilcisi Kazım SÜRGEÇ (Yılmaz) yoldaşa ait. 6 Temmuz 1985 günü ilk yoldaşlarıyla birlikte Erhu'nun Ebubekran mıntıkasında sömürgecilerle girdikleri çatışmada kahramanca direnerek şehit düşen Kazım yoldaş; kısacık yaşamı onlarca yıla sığacak görkemli direnişlerle dolu, baştan ayağı isyan yüklü bir yüreğin sahibi bu yüce insan, yaşamının her zerreyle sayısız deneyim ve değerler ortaya koyarak ayırdı aramızdan. Kürdistan halkına adadığı varlığı çok daha güçlü gelişmeler ortaya çıkarabileceken, zamansız kaybettğimiz yoldaşla, anısı ve geçmiş mücadelesiyle yolumuzu aydınlatarak biraz olsun bu acıyı hafifletmektedir.

Kazım yoldaş, henüz çocuk denilecek yaşta acımasız hayat kavgası içerisinde buldu kendisini. Maddi olanaksızlıkları nedeniyle ilkökulü üçüncü sınıfta öğrenimini yarıda kesmek zorunda kaldı ve şehire giderek çeşitli işlerde çırak olarak çalışmaya başladı. Daha bu yıllarda emek sömürsünü en çıplak biçiminde yaşıdı. Yanında çalıştığı bir berberin, kendisine günde yalnız 5 lira verdiğini; nedenini sorduğunda ise "meslek öğre-

Kazım Yoldaş, Kürdistan ve Filistin Halkları Seni Direnişlerin En Yücesinde Yaşatacaktır

Adı ve Soyadı: Kazım SÜRGEÇ
Doğum yeri ve yılı: Çixek nahiyesi
Arman mezarı, 1964

niyorsun da ondan" cevabını aldığını yazıyor bir raporunda. Daha sonra bir fırında çalışmaya başlayan Kazım yoldaş, bu süreçte Kürdistanlı devrimcilerle tanıştı. Küçüklüğünden beri Kürdistan ve Kürtilük gerçeklerini benliğinde duyan ve yurtsever bir öze sahip bulunan Kazım SÜRGEÇ, Kürdistan adına yazı çıkan bu kişilerin davasına katılmakta hiç tereddüt göstermedi. 1978 yılında, henüz 14 yaşında iken Partimizin sempati-zanı oldu. Bunun nedenlerini şöyle açıklıyor: "Beni, devrimci olmaya ve Partiyi katılmaya iten birinci neden, sömürgeci kemalist diktatörlüğün 1925-40 yılları arasında karşı-devrimci zorla bastırdığı isyanların sonucusunu olan 1938 Dersim isyanında iki dedem ve bir amcamın çarpışarak ölmeleridir. Sömürgeci kemalist diktatörlüğün vahşeti anlatıldığında tüylerim ürperirdi. Bu nedenle sömürgeci Türk devletine karşı küçüklükten beri kinle doluydum. Diğer taraftan, 1971-72 dönemlerinde Türkiye devrimci hareketinin yükselmesiyle birlikte özellikle MAHİR, İBO, DENİZ vd. devrimcilerin hareketi önderlik etmeleri nedeniyle öldürülmeleri, asılmaları beni de etkiledi. Büyükelimizde sordumuzu da, bu kişilerin devlete karşı geldiklerini ve bundan dolayı öldürüldüklerini söylüyorlardı. O dönemde büyükelimiz de

bilinçsiz oldukları için bu insanlara Türk devletinin dediği gibi, 'eşkiyalar' demekteydiler. O zaman bende şu duyguya gelişmeye başladı: Eğer eşkiyalar Türk devletine karşı iseler en iyisi eşkiya olmaları."

Parti Hareketimize beni katılmaya zorlayan nedenler, öncelikle Türk devletinin barbarlığına karşı savaşında ihtilalci bir öze sahip olması ve aynı zamanda halk gerçekliğini temsil etmekteydi. Bu mücadelede büyük darbeler vuracak bir hareket arıyordum ve bu özelliği de Partimizin şahsında gördüm."

Türk sömürgeciliğine karşı böylesine derin bir nefret ve mücadele azmiyle devrimci saflara katılan Kazım yoldaşın daha sonraki mücadelesinin güçlüğü, kaynağını buradan alır. Bu ruhla O, direngen, düşmana ve onun her türlü uzantısına karşı acımasız, davasına her şeyini sunacak kadar bağlı seçkin bir kişilik sergiler. Kürdistan'da sıkıyönetim ilan edildiği dönemde devrimcilerin kırsal alana çekilmesi üzerine işinden ayrılarak şehir-kır bağlantısını sağlanmasında yer almaya başlayan Kazım yoldaş, bir süre de kırsal alanda kalarak kendisine verilen çeşitli görevleri yerine getirdi. Yoldaşlarla böylesine sıcak ilişkiler kurması, O'nu sevince boğmuştu. Artık faaliyetler içinde tüm gücüyle yer almak istiyordu. Ancak yoldaşları yaşınn "küçük olması nedeniyle şehire dönerken hem alışıp, hem de şehir faaliyetlerine katkıda bulunamamıştı istedi. Bu dönem sıkıyönetimin ağır şartları altında devrimci faaliyetlerin çok ağır koşullarda sürdürülebileceği, polis ve jandarma gücünün yanı sıra, sosyal-haven bazı örgütlerin de devrimci Harekete yönelik saldırılarına hız verdikleri bir dönemdi. Bütün bu saldırıların püskürtülmesine bütün gücüyle katılan Kazım yoldaş, devrimci Hareketin kazanımlarının korunmasında önemli katkılarda bulundu.

Faşist cuntanın işbaşına gelişinden sonra şehir bir süre faaliyetlerini sürdüren Kazım yoldaş, bu dönemde özellikle geliştirmeye çalışılan ahlaksızlığa karşı savaş açtı, ancak üst üste yakalanmaların gündeme gelişini nedeniyle 1981 ortalarında kırsal alana çekildi. Partinin geri çekildiği, denetiminin zayıfladığı ve düşman baskılarının kişilerin devrimci hareketten gönül verip vermediğini sınıadığı bu koşullarda içinde yer aldığı birimin başına çökerek bazı hain ve dönek küçük-burjuvaların çeşitli olumsuzluklarına, Parti kadro ve değerlerini çarçur ettiklerine tanık oldu bu dönemde. Yaratılmaya çalışılan her türlü tahribata, koşulların ağırlığına ve düşmanın sürekli saldırılarına rağmen inancını kararlılıkla korudu, olumsuzluklara karşı bilinci ve gücü oranında mücadele etti. İyi günlerin bir çöküşü devrimcisi bu dönemde ardarda dökülür, davaya ihanet ederken O, kararlılığını ve mücadelesini amini daha da bildi. Zor koşulları bir eğitim aracına dönüştürerek beynini ve yüreğini daha da güçlendirdi. Kendini uzun soluklu bir kavgaya hazırladı.

1981 Aralık ayında Parti ile ilişkilerini yeniden kurulması üzerine Kazım yoldaş, yurtdışında eğitim görmek üzere ülkeden ayrıldı. Güney Lübnan'ın sıcak alanlarında bir yandan siyasi eğitimi, derinleştirirken diğer yandan da askeri sanatı öğrenmeye başladı. Her an İsrail saldırısı tehlikesi ile yüzyüze sürdüğü bu eğitimi sırasında her geçen gün daha da çekilmiyor, Partinin yarattığı olanakları en iyi

şekilde değerlendirmek ve kendisine verilen değere layık olmak için azami çaba harcıyordu. 1982'de İsrail siyonizminin Lübnan ve Filistin halklarına yönelttiği saldırılar sırasında Sayda ve Beyrut'ta işgalci siyonistlere karşı yoldaşlarıyla birlikte kahramanca bir direniş sergiledi. Filistin ve Lübnan halklarıyla enternasyonalist dayanışmanın en yüce örneklerini sundu. Bu mücadele sırasında siyonistlerce esir alınarak en ağır işkencelerden geçirildi ancak, sonuna kadar kararlıca direnerek MOSAD ve MIT'in ortak sorgulamalarına onların her türlü saldırı ve komplosunu boşa çıkardı. Bir buçuk yıl esir kaldığı İsrail kamplarında başta Sabri GÖZÜBÜYÜK ve Seyfettin ÖZEN olmak üzere diğer yoldaşlarıyla birlikte Partimizi en güçlü bir şekilde temsil etti. Çeşitli eylemlerde aktif olarak yer aldı. Bu alanda yalnızca kendi kişiliğini korumakla kalmadı, diğer yoldaşlarına da en büyük desteği sundu. Kişiliği, direnişi ve kararlılığı ile tüm yoldaşlarının derin saygısı ve güvenini kazandı. Esir kampını bir okul haline getirerek kendini çok yönlü geliştirme yolunda önemli adımlar attı. Partimizin diğer güçlerle enternasyonalist dayanışmasını güçlendirmek için yoldaşlarıyla birlikte çaba harcadı. Esirlik süresince ortaya koydukları komünist kişilik ve direngenlik yoldaşlarımız, Partimizin prestijini daha da yükselttiler ve tüm esir kitlesine örnek gösterilen devrimciler oldular. Bunda şehit yoldaşlar Sabri GÖZÜBÜYÜK ve Seyfettin ÖZEN kadar Kazım SÜRGEÇ yoldaşın da belirleyici rolü vardı.

1983 Kasım'ının sonunda yoldaşlarıyla birlikte serbest bırakılan Kazım yoldaş, kendilerinin Partiyi ulaşmasının önüne geçmeye çalışarak bazı güçlerin oyunlarını boşa çıkararak yoldaşlarıyla birlikte Yunistan'a iltica etti. Bir kaç ay kaldığı bu alanda Partimizin tanıtılması ve güçlendirilmesi yolunda diğer yoldaşlarıyla birlikte çaba harcadı. Daha sonra Almanya'ya geçerek bir süre buradaki örgütlenme faaliyetleri içinde yer aldı. Bütün bu faaliyetleri süresince Parti dışı yanlış anlayış ve çalışma tarzlarıyla kıyasıya bir mücadele yürüttü, onları mahkum etti. Gittiği her alanda Parti anlayışı ve kişiliğini en iyi şekilde temsil ettiği gibi, bunu çevresindekilere de egemen kılmaya çalıştı. Semir provakatorların Partiyi yıkmakla balarına kararlılıkla karşı durdu, provakasyonun her türlü belirtilerine karşı tavizsiz davrandı, çevresini bu ruhla eğitti. O, bu yönüyle de her ne koşulda olursa olsun ve yine hangi kılıfa bürünürse bürünsün, Parti düşmanı anlayışlara ve düşmanın türlü saldırılarına karşı Partiyi en iyi şekilde temsil edeceğini gösterdi.

Kazım yoldaş, 1984 yılı sonlarında yeniden Ortadoğu alanına dönerek askeri ve siyasi eğitimi derinleştirmek için yoğun bir çalışma içine girdi. Esirlik süresince ve daha sonraki pratik faaliyetlerinde edindiği deneyimler temelinde eskisinden daha güçlü bir yapıya ulaşmakta güçlük çekmedi. Artık ülkeye dönmek için kendisini yeterli hissediyor, Partiyi iletmişti bir raporunda bu istemini ve durumunu şöyle açıklıyordu: "Ülke zemininde Partimiz önderliğinde gelişip gelişen ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin pratik faaliyetlerini yürütüp yürütememe ve bu mücadelemizin zorluklarına göğüs gerip gerememe olgusuna gelince, ben kendimi her zamankinden daha güçlü hissediyordum. Gerek ideo-

lojik, politik ve örgütsel olarak ve gerekse pratik sorunların üstesinden gelme konusunda. Bu anlamda, ulusal direniş mücadelemizin pratik faaliyetlerine ülke koşullarında göğüs gerebileceğimi ve her an ülkeye gitmeye hazır olduğumu rahatlıkla söyleyebilirim.

Hazırlık süreci içinde elde ettiğimiz teorik bilgiyi pratik mücadeleyle birleştirip ürünlerini elde etmenin zamanı gelmiştir. Bu, Partimizin tüm militan, sempati ve taraftarlarının görevidir. Benim de bir parti taraftarı olarak elde ettiğim deneyim, tecrübe ve Partimizin ideolojik, politik ve örgütsel alanda algılayabildiği teorik bilgileri, Partime, devrim şehitlerimize ve halkımıza bağlılığın bir gereği olarak, pratik mücadele ile bütünleştirip bu mücadelenin tüm zorluklarına göğüs germem zorunludur.

Partimin bana harcadığı emeğe, Parti ilkelerine ve devrim şehitlerimize bağlı kalacağımı; bu uğurda tüm çabamı sonuna kadar harcamaya ve Partimize dayatılan karşı-devrimci anlayışlara (gerek içten ve gerekse dıştan kaynaklı) karşı varolan tüm çabamı harcamaya söz veriyorum...

Yine, Partimiz saflarında, ulusal direniş mücadelesi süreci içerisinde dağda, ovada, şehirde, köyde, kasabada ve çecevalerinde en dayanılmaz zorluklara karşı direnen, kanlarının son damlasına kadar hiç bir tereddüte kapılmadan ve düşmanımıza taviz vermeden savaşan şehitlerimize bağlı kalıp, ulusal kurtuluş mücadelemiz tarihinde şehitlik mertebesine erişen yoldaşlarımızın saflarında yerimi alacağımı şeref ve devrimci sözü veriyorum...

Apocu kararlılık, Apocu coşkunluk, Apocu fedakarlık, Apocu metanet, Apocu bilinc ve Apocu eyleme bağlı kalacağımı and içerim..."

Ve Kazım yoldaş, verdiği bütün bu sözlerle gerçekten de sonuna kadar bağlı kaldı. Devrimci dürtüsünü verdiği sözleri hayata geçirerek ve yeminine ölüm pahasına sahip çıkarak açıkça ortaya koydu. O'nun tüm yaşamı, daha mücadeleyle ilk atıldığı andan itibaren yukarıdaki sözlerinin ete-kemine bürünmesinden başka bir şey değildi. Hiç bir söz Kazım yoldaş devrimci yemininde dile gelen gerçeklerden daha iyi anlatamazdı. Bu yemin, Kazım yoldaşın gerçekliğinin ta kendisidir. O, bütün eylemi ve yaşamıyla daima bu yemini yaşıdı ve yine yeminine bağlı kalarak onu maddi bir gerçekliğe dönüştürdü. 1985 baharında döndüğü Kürdistan'daki mücadelesi çok kısa sürdü belki, ama O, yaşamının her zerreğini dopdolu yaşayan bir PKK militanı olarak geride kalanlara tüm bir mücadele yaşamı boyunca rehber olabilecek deneyimler ve değerler bıraktı.

Kazım yoldaş, Dersim köylülüğünün tüm direnişçi öğelerini benliğinde bütünleştirmiş; sömürgeciliğin her türlü olumsuz etkilerini bu isyan dolu kişiliğiyle eritip yoketmiş ve Aşilerin bükülmez iradesini, Mazlumların çağdaş direnme özellikleriyle kaynaştırıp kendisinde somutlaştırmış. Kürdistan'ın en soylu evlatlarından biriydi. O, sömürgecilerin Dersim üzerindeki her türlü tahribatına ve çoğu kişiyi kendi kemalist yapısı içinde eritmesine rağmen, yine de nüfuz edemedikleri, ortadan kaldıramadıkları çok değerli bir kaynağı varolduğunu ve güçlü güçlü akmak, hayat süyu dağıtmak için kendisine uzanacak hünerli bir el beklediğini ortaya koydu. Ve bu hünerli el, Partimizin şahsında bu kaynağı uzanmış ilk damlaları kucaklamıştı. Bu damlaların birliktir göl olması uzak değildir. Kazım SÜRGEÇ yoldaş gibi bir değer yaratan bu kaynağı, asla kurutulamayacaktır!

*HRK Savaşçıları Ölümsüzdür!

*Yaşasın Zindanlarda ve Dağlarda Bütünleşen

Devrimci Mücadelemiz!

YOĞUNLAŞAN DEVRİMCİ ŞAFAŞ EYLEMLERİ İFLAS EDEN İNKARCI POLİTİKALAR VE TELAŞI ARTAN YENİ İDRİS-İ BİTLİSİ'LER

Baştafı Syf: 1'de

bu alanda ortaya çıkan tüm gelişmelerinde anında çarpıtması, sapırmaları ve ardından vahşice bastırarak ezmesi konusundaki başarıları ilk kez bu atılımla birlikte büyük bir darbe yemekte; bundan da öteye, bu politikalar derin bir çıkmaz içerisine girmektedir. Yakın dönem kadar Kürdistan'daki tüm isyanları kanlı bir biçimde bastırma ve bununla da yetinmeyecek, "gericidir", "emperyalizmi iğbirlikçisidir" diye damgalayarak dış kamuoyuna da böyle yansıtmaya başlasını gösteren TC, bugün PKK önderliğinde ve sonderce başarılı taktiksel yöntemlerle geliştirilen devrimci savaşıma karşısında başını sert kayaya çarpıtığını anlamakta gecikmemiştir.

Yeni dönem ulusal kurtuluş mücadelemiz, TC bünyesinde gizli açık ne kadar zaaf, yetmezlik, gerici ve saldırganlık varsa hepsini ortaya çıkarmakta, bütün demogojilerini yerle bir ederek onun gerçek yüzünü tüm iğrençliğiyle gözler önüne sermektedir. Bu mücadelemiz, yalnızca Türkiye'nin siyasal rejiminin maskesini düşürmekle kalmayarak, özellikle de onun demokrasizmi oyununu, sahte ilerici ve solcu tutumları ve bunların gerçek niteliğini ortaya koymaktadır. Geleneksel "sol"un bu konudaki açmazlarını açığa çıkarmakta, "sol"un gelişmesinin ve sürekli güdük kalmasının nedenlerini ve bunun alternatiflerini ortaya sermektedir. Aynı şekilde, Kürdistan'daki klasik ilkel-feodal-aşiretçi güçlerin neden kolayca ezildiklerini, bunun salt askeri nedenlerden kaynaklanmadığını, aksine birçok ideolojik, politik, stratejik ve taktik boyutlarının olduğunu ve bu durumdan çıkışın nasıl sağlanabileceğini göstermektedir. Partimizin uzun süreden beri geliştirdiği teorik-siyasal perspektiflerinin ilk defa bu eylemlerle ete kemile bürünmesi ve sorunların çözümünün devrimsel dayatılması olması olgusu, üzerinde derinlikle düşünülmesi ve dersler çıkarılması gereken tarihi bir olgudur. Gerçekleri basit gösterme ve tüm çarpıtma çabalarına rağmen Türk Genelmaylığına düzenlenmiş brifingde gelişmeleri açıklamak zorunda kalmaları, bütün bu gelişmelere yolaçan Partimizin ve mücadeleye olanaklılarından başka bir şey değildir. Bu, TC tarihinde bir mücadelenin ilk kez böylesi resmi ağzardan itiraf edilmesidir ve gelişmelerin tarihi önemini ortaya koymaktadır. Devrimci mücadelenin yükselişinin Genel Kurmaylıkta bu itirafı, onu derinden düşündürmesi ve bu kadar uzun bir süredir bastırılmayacak daha da yaygınlaşması karşısında TC'nin içine düştüğü acz, gerek yerli ve gerek yabancı kamuoyunun en çok dikkatini çeken bir gelişme olmuştur.

Genel Kurmaylık brifingi, yani 15 Ağustos atılımının 1. yıldönümü ardından gelişmesini sürdüren ve bugün 15. ayını doldurmuş bulunan devrimci savaşıma, birçok yönüyle ele alınıp değerlendirilme durumundadır. Biz burada son üç ayda meydana gelen gelişmeleri bazı yönleriyle ve kısaca vermeye çalışacağız.

Partimiz açısından objektif ortam gerçekten hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar ulusal kur-

tuluş mücadelesini geliştirmesi için elverişli bir dinamik saha haline gelmiştir. Bu ortamda patlama ögeleri o kadar çoktur ki bu, gelişmelerin önemini bir kat daha artırmaktadır. Eylemlerimiz her ne kadar küçük çaplı görünse de, TC'nin ve genelde Türk hakim sınıflarının muazzam bastırma ve imha uygulamaları gözönüne getirildiğinde; yakın dönem Kürt isyanlarının nasıl ezildiği hatıra getirildiğinde ve daha da öte Türkiye solunun çok yakın bir dönemde nasıl hazin bir şekilde ezildiği ve belini doğrultamaz hale getirildiği düşünüldüğünde bu eylemlerin kümesmesi bir yana, her birinin TC ve onun Kürt uşakları için birer baskırmadan darbesi niteliğinde olduğu teslim edilecektir. Ancak bu eylemlere kendi içinde askeri niteliklerine göre değil, hangi iktidara ve hangi sınıflara karşı hangi ortam ve dönemde, hangi güç ve ne zorluklar pahasına gerçekleştirildiğine bakarak değer biçmek gereklidir.

Eylemler iddia edildiği gibi, sadece hudut boylarında mı yapıldı; sadece "Güneydoğu"da mı gerçekleştirildi; Genelmaylığın lanse ettiği gibi sadece küçük puslu eylemlerimiydiler? Elbette ki hayır. Eylemler, hemen hemen tüm Kürdistan illerinde ve en çok da Kürdistan'ın orta kesimlerinde olmak üzere; bir çok şehire baskınlar düzenlemekten gösteri ve mitinglere, sayısız köyde geniş katılımlı toplantılar düzenleyerek sözlü ve yazılı propaganda yapmakta birçok karakol baskısına; cezaevleri ve çeşitli sömürgeci kurumlara baskınlar düzenlemekten sayısız puslu eylemlerine ve çok sayıda halin cezalandırılmasına kadar birçok gelişmiş biçimde gerçekleştirilmişlerdir. Bu eylemlerin özellikle Kürdistan'ın kendine özgü tarihsel özellikleri olan alanlarında, geçmiş isyan merkezlerinde geliştirilmiş olanların ayrı bir önem ve anlamı vardır.

Bu eylemler içinde, nasıl direnilemesi gerektiğini gösteren bir şekilde ortaya çıkan Ağrı direnişi, üzerinde özellikle durulması gereken sonderce önemli direnişlerin başında gelmektedir. Evet bu şanlı direniş, Ağrı isyanının günümüz koşullarına nasıl taşırılacağına direnme ve isyan geleneğinin nasıl devam ettirileceğini açıkça ortaya koyan, gerçekten kahramanlığa özgü bir direnmedir. Özellikle Mehmet ERTÜRK yoldaşın önderliğinde ve şehitlik mertebesine kadar geliştirilen Ağustos Ağrı eylemleri, bu alanda ulusal direniş ruhunun yeniden canlanmasında hayati bir rol oynamıştır. 20 Ağustos'ta doruk noktasına çıkarılan ve daha sonra da sürdürülen bu direnişle, Ağrı isyanının bastırılması ile buraya gömüldüğü iddia edilen Kürdistan gerçektir tüm haşmetiyle gözler önüne serilmiş, isyan ruhu modern temellerde yeniden alevlendirilmiştir.

Diğer taraftan yine ülkemizin bir kuzey illi olan Dersim'in her türlü tahribata, düşmanın burayı diğer parçalardan birincil olarak izole etme ve Kürdistan'ın bütünlüğünden koparma çabalarına ve birçok sahte sol dayatmalara rağmen eylemliliğe kavuşturulması büyük bir öneme sahiptir. Bu alanda birçok karakolun basılması ve çok sayıda halin cezalandırılması, düşmana ve uşaklarına vurulan güçlü darbeler

olmuştur. Yine son dönemde Kuzey Kürdistan'da Karakoçan, Nazi-miye, Ovacık şehir merkezlerinde geliştirilen eylemlerin hemen ardından Kiği'de cezaevinin basılması ve tutukluların salıverilmesi eylemi, bu alanda mücadelenin ne kadar boyutlandırıldığını açık bir göstergesidir. Son Kiği eylemi, cezaevinin boşaltılmasının yanı sıra, şehrin geçici bir süre için devrimciler tarafından zaptedilmesini de sağlamıştır. Hiçbir kayıp verilmeksizin gerçekleştirilen bu eylem mücadelemizin boyutlarını ve Hareketimizin gücünü ortaya koyan anlamlı bir eylemdir. Bu son eylem ardından gelişmeler ve eylemler daha da boyutlanarak sürmektedir. Daha önce de tüm yaz boyunca bu alanda birçok eylem hiç bir kayıp verilmeksizin gerçekleştirilmiştir. Düşmanın çok sayıda silahına el konulmuş, birçok halin cezalandırılmış ve bu süreçte çok değerli devrimci deneyimler kazanılmıştır. Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin yattığı güçlü etkilerle çok sayıda yurtsever ve devrimci mücadele saflarında aktif olarak yerini almaya başlamıştır. Düşmanın kendisini en çok rahat hissettiği bu alanda böylesine bir gelişmenin yaşanması gerek Türkiye devrimi açısından ve gerekse Kürdistan devrimi açısından incelenip dersler çıkarılması gereken ve halkın direniş muhafetinin ne kadar olacağını açıkça ortaya koyan ciddi bir gelişmedir. Hele hele 5 yıldan beri bu alanda özel harbin en gelişmiş yöntemlerinin uygulandığı, her türlü komando baskınlarına başvurulduğu ve köylerin didik didik aranarak askersiz köyün bırakılmadığı bir ortamda bu gelişmelere yolaçılması, devrime ve halkın direnişine birazık saygısı olanların çoğu ile karşılayacakları, karşısında selama duracakları, doğru devrimci taktik ve doğru devrimci militanlığın ne olduğu ortaya koyan bir olaydır.

Dersim başta olmak üzere Elazığ ve Bingöl yöresinde gerçekleştirilen bu eylemler, halkımızın 1938 isyan geleneğinin yeni koşullarda ve yeni sınıfın önderliği tarafından nasıl devam ettirileceğini ortaya koymuş ve buraya dayatılan ihanetin özellikle de Rayberciliğin ve o çok güçlü bir biçimde geliştirilmiş olan kışla kültürü temsilcilerinin yüzlerce insanın ezilmesi şahidına bu berrakça yaşanmıştır. Rayberciliğin yeniden hortlatılması için devrimci şiddet bu alanda adeta yeniden doğuşun ebesi rolünü en üstün bir biçimde oynamıştır. Sömürgecilik en çok medet üdüğü bu kışla kültürü temsilcilerine indirilen darbeler sadece bu alanda da sınırlı kalmamıştır. Bunun cezaevlerindeki temsilcileri Şahin ve Yıldırım halinlerini temsil ettiği "Genç Kemalistler Birliği" yerle bir edilmiş, yurtdışındaki temsilcilerine de çok başarılı ve güçlü darbeler indirilerek, ihanetin ve Rayberciliğin artık kesinlikle affedilmeyeceği; bir daha yeğemesine asla izin verilmeyeceği; buna yeltenenlerin tüm emperyalist güçlerin koruması altında bile olsalar, her türlü reformist, oportünist ve sosyal-şoven çevrelerin kanadı altına da girelerek cezasız kalmayacakları; halkın haklı direnişinin satılmayacağı; halkın ve devrimci örgütün kanla kazandıkları değerlerin peşkeş çekilemeyeceği ve bu değerlere el uzatanların sonunun hazin

olacağı beyinlere kazılmıştır.

Ülkemizin Kuzeyinde olduğu gibi orta kesimlerinde de mücadelemiz son aylarda gelişmesini sürdürmüş ve Diyarbakır, Bitlis, Siirt sahasında Lice, Genç ve Sason eylemleri gerçekleştirilmiştir. Bu alanlar da 1925 isyanının ardından derin tahribatlar yaşamış olan, bu isyanların anılarını canlı olarak bilincinde tutan ve sömürgecilik her türlü bastırma ve uşaklaştırma yöntemlerine maruz kalan alanlardır. Daha yakın dönemlerde Sason'da 8 yoldaşımızın alçakça katledildiği, Ali Ozansoy ve Hıdayet Bozyiğit gibi alçak hainlerin bildikleri en küçük şeyleri bile itiraf ederek yüzlerce insanı ele verdikleri, düşmana her türlü malzemeyi sundukları ve artık devrimciler için yaşanmaz hale getirdiklerini sandıkları bu zeminde bu güçlü eylemler gerçekleştirilmiştir. Bu hainlerin ihanetinden hemen sonra alana yeniden ve daha güçlü bir şekilde yüklenen devrimciler, gerçekleştirdikleri eylemlerle TC'ye değeri çok büyük olan darbeler indirdikleri gibi, teslimiyeti de mahkum ederek bu alanda bir kez daha boğuşmuşlardır. Gerek Sason şehitlerinin ve

nizca eylemlerin hazırlanması, kitle temelinin yaratılması, bu eylemlere gidilinceye kadar yapılan eğitim ve örgütlenme faaliyetleri göz önüne getirildiğinde ve sadece birkaç devrimci grubun faaliyeti ile sınırlı olmadığı, halkın yüzlerce sempattan ve taraftarın katılmasıyla yapıldığı düşünüldüğünde etkilerinin ne kadar derin olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Bu alanlarda şöyle bir dolaşır gözlemlerde bulunan yabancı bazı gazetecilerin ve yurda izine giden birçok emekçinin yazdıkları ve söylediklerinden bunu çok iyi çıkarmak mümkündür.

Eylemlerimizin en çok yoğunlaştığı ve mücadelemizin yüksek boyutlarına çıktığı alan, düşmanın "Güneydoğu Anadolu" diye tanımladığı, ülkemizin orta kesiminde bulunan Dersim, Siirt'in güneyi, Van ve Hakkâri kesimidir. Buralarda çok sayıda silahlı mücadele birimi kırsal alanın önemli bir bölümünü adeta yarı kurtarılmış bir konuma döndürmüştür. Köylük üzerinde büyük bir etkinlik ve denetim gerçekleştirmiş bulunmaktadırlar. Bu gerçek, İçişleri Bakanlığının son açıklamalarından da açıkça anla-

HRK güçlerinin silahlı direniş mücadelesi ihanet ve teslimiyete geçit vermiyor.

gerekse Mutki şehitlerinin intikamının böylesine kısa sürede ve misliyle alınması, halkta derin bir rahatlama ve Partiyeye güven yaratmıştır. PKK'nin şehitlerinin kanını yerde bırakmayacağı ve düşmana anında cevap vereceği bu alanda ilk defa böylesi bir örnek ortaya konmuş ve tarihimizde ilk kez gerçekleştirilen bu boyuttaki eylemler, tarihi açıdan büyük bir değer kazanmıştır. Gerçekleştirilen eylemlerde ölenler, düşmanın iddia ettiği gibi sadece 5-6 asker değildir. Her eylemde 20'nin üstünde asker imha edilmiş, silahlarına el konulmuş ve araçları tahrip edilmiştir. Üstelik eylemler devrimcilerden hiçbir kayıp verilmeksizin başarıyla gerçekleştirilmiş ve devrimci taktik doğrultusunda ne kadar güçlü gelişmeye yol açılabileceği görülmüştür. Üstelik Ağustos'tan itibaren TC'nin 2. ve 3. orduları önemli oranda bu alanda konumlandırılmış ve görülmemiş askeri yığınakları gerçekleştirilmiştir. Buna rağmen eylemler bu denli başarılı bir şekilde gerçekleştirilebilmiştir. Bundan hem yurdumuzun bu yöreleri ve hem de bir bütün olarak diğer alanlar büyük bir ferahlık duymuşlardır. Mücadelemiz özel harbin ve ihanetin yaratmak istediği tahribatları göğüslemekle kalmamış, bir çok önemli gelişmenin de yolunu açmıştır. Yalnızca bu niteliğiyle bile olsa, bu eylemlerin ulusal direniş tarihimizdeki yerleri sonderce anlamlıdır ve açtığı çığır artık öni hiç bir biçimde alınamayacak bir özelliğe sahiptir. Eylemleri yalnızca askeri birer saldırı olarak da değerlendirmek gerekir. Bunların kapsamları çok daha derindir. Yal-

şılmaktadır. Bu eylemler, bu alana özellikle dayatılan millî önemli oranda geriletirken, sömürgeci ve Partiyeye güven yaratmıştır. PKK'nin şehitlerinin kanını yerde bırakmayacağı ve düşmana anında cevap vereceği bu alanda ilk defa böylesi bir örnek ortaya konmuş ve tarihimizde ilk kez gerçekleştirilen bu boyuttaki eylemler, tarihi açıdan büyük bir değer kazanmıştır. Gerçekleştirilen eylemlerde ölenler, düşmanın iddia ettiği gibi sadece 5-6 asker değildir. Her eylemde 20'nin üstünde asker imha edilmiş, silahlarına el konulmuş ve araçları tahrip edilmiştir. Üstelik eylemler devrimcilerden hiçbir kayıp verilmeksizin başarıyla gerçekleştirilmiş ve devrimci taktik doğrultusunda ne kadar güçlü gelişmeye yol açılabileceği görülmüştür. Üstelik Ağustos'tan itibaren TC'nin 2. ve 3. orduları önemli oranda bu alanda konumlandırılmış ve görülmemiş askeri yığınakları gerçekleştirilmiştir. Buna rağmen eylemler bu denli başarılı bir şekilde gerçekleştirilebilmiştir. Bundan hem yurdumuzun bu yöreleri ve hem de bir bütün olarak diğer alanlar büyük bir ferahlık duymuşlardır. Mücadelemiz özel harbin ve ihanetin yaratmak istediği tahribatları göğüslemekle kalmamış, bir çok önemli gelişmenin de yolunu açmıştır. Yalnızca bu niteliğiyle bile olsa, bu eylemlerin ulusal direniş tarihimizdeki yerleri sonderce anlamlıdır ve açtığı çığır artık öni hiç bir biçimde alınamayacak bir özelliğe sahiptir. Eylemleri yalnızca askeri birer saldırı olarak da değerlendirmek gerekir. Bunların kapsamları çok daha derindir. Yal-

katliamla sonuçlandırılmış yöre halkımızın, Partimizin muazzam gücünü ve dirençliliğini bizzat pratikte yaşayarak ayağa kalkmasında önemli bir itici güç olmuşlardır. Bu eylemlerle doğruluğu kanıtlanan ve İçişleri Bakanının açıklamalarında "nereden, ne zaman ortaya çıkacakları belli olmayan eşkıyalar, eylemleri" tarzındaki sözlerinde itiraf edilen gerçek, Partimizin taktiklerinin yenilmezliği ve sonuç alıcı niteliğinden başka bir şey değildir. Düşman bu gerçek karşısında acz içine düşerken, halkımız ise doğru savaşım yöntemini nasıl olduğunu ve nasıl yenilmez kılınarak gelişme sağladığını pratikte görmüştür.

Gerçekleştirilen bu eylemler içinde, Ekim ayının sonlarında geliştirilen Çukurca eylemi, üzerinde önemle durulması gereken tarihi nitelikte bir eylemdir. Bu eylemin önemini arttıran salt yüzlerce kişilik ordu birimine karşı başarıyla gerçekleştirilmesi değil, Çukurca'nın taşıdığı özel önemdir. Çukurca, Kürdistan Atılus Kurtuluş Mücadelesinde geçmişte olduğu gibi, bugün de büyük öneme sahip bir alandır. Yurtsever yapısı, coğrafyasının çok elverişli olması ve iki sömürgeci devletin sınırları üzerinde bulunması onun önemini daha da arttırmaktadır. Bu konumundan dolayı gerek sömürgecilerin ve gerekse ilkel-milliyetçi yapılanmaların üzerinde özellikle durdukları, mücadelemizin alanda gelişmesini engellemeye çalıştıkları ve "beyaz bir tampon bölge" haline getirmek istedikleri bir yöredir. İşte, böylesine stratejik bir alanda düşmanın en seçme 200 komandosunun bulunduğu hududa çok yakın bir karargah 7 Kim ayı sonlarında düzenlenen bir saldırıda düşmanın açıklamalarına göre 9 faşist komando öldürülmüş, diğerleri de devrimci tarafından rehin alınarak tüm araç ve gereçleri el konulmuştur. Eylemin ulusal ve uluslararası alanda büyük yankıları olmuştur. 15 Ağustos atılımından sonra mücadelemizin zirvesini teşkil eden bu eylem, Partimizin mücadele kararlılığını, ulusal direniş yükseltme kararlılığını, halkımızın ilerici doğrultudaki birlik ve dayanışmasının önemine duyduğu inancı ve bu konuda hiçbir gerici dayatmayı kabul etmeyerek halkımızın mücadeleye birliği mutlaka sürdüreceğini

Son aylarda yükselme kaydeden mücadelemiz düşman cephesinde de yankısını bularak onu derinden sarstı ve yeni uygulamaları içine itti. Gelişen Mücadelemin ciddiyetini daha da derinden hissedince sömürgeci, karşı-devrimci uygulamalarına hız verildi. Mücadelemiz aynı zamanda uluslararası platformlarda da daha çok ele alınmaya başlandı ve emperyalist güçler gelişmeler üzerinde görüşler belirleyerek mücadelemize yönelik düşmanca propagandalara giriştiler. Son dönemlerde ortaya çıkan bu yeni gelişmeler ana hatlarıyla şöyle ele alınabilir:

DEVİRCİ KURTULUŞ EYLEMLERİMİZ VE TC CEPHESİNDE HIZLANAN KARŞI-DEVİRCİ GELİŞMELER

Sömürgeci Türk devleti her şeyin başında Kürdistan'daki mücadeleyi ezmeye yönelik askeri hazırlıklara ve ihaneti örgütlemeye hedefleyen faaliyetlerine derinlikle kazandı. Bu amaçla yeni uygulamalara yönelmenin yanı sıra eski uygulamalarına da hız verdi. 30 Ağustos'ta Kürdistan'da icra edilen "Semih Sancairanevaları" aslında manevradan da öteye geniş askeri operasyonların bir provası niteliğindedir ve halkımıza yöneltilen kurtuluşun bir hazırlığıdır. Bir yandan bu manevralarla halkımıza ve öncülerine gözdağı verilirken, diğer yandan "Pişmanlık Yasası" diye adlandırılan ihanete çağırının süresi iki yıla çıkarılarak basın-yayın organlarından mücadeleye içindeki devrimcilerle teslim olmaları çağrısında bulunuldu. Haftalarca süren bu çağrılarda devrimciler, suçları ne kadar olursa olsunlar teslim olup silahlarını getirir ve örgütlerine darbe indirilirse affedilecekleri yolunda bol bol propaganda yapıldı. "Köy Korucuları Yasası" denilen karşı-devrimci yasa gereğince milislere binlerce silah dağıtıldı. Başta mücadelemizin en çok yoğunlaştığı alanlar olmak üzere 13 Kürdistan ilinde yaygın bir milisleştirme hareketine girişildi. Hemen hemen tüm köylere silah dağıtıldı. Bununla da yetinilmedi. Her köye 50-100 civarında askeri ihtiva eden birlikler yerleştirildi. Birlikler ve köy sakinleri ortak yaşama zorlandı. Güvenlik gereğiyle günün her saatinde her köy-

larak devrimciler bu pusularda imha edilmek istendi. Ordu birliklerinin önemli bir kesimi özel gerilla timlerine dönüştürülerek tüm Kürdistan sathına serpiştirilmeye başlandı. Peşpeşe verdikleri darbeler nedeniyle özellikle dağılık kesimler ve ıçra kırsal alanlar boşaltılarak askerler belli merkezlerde yoğunlaştırıldı. Bugün bu askeri tedbirlere ek olarak siyasi alanda da bazı önlemler alınmaya başlandı.

Askeri-faşist yönetimin tüm maskelerinin bir bir düşmesi zaman zaman kurtarmak için ortaya bir siyasal canlılık getirme ve askeri-faşist rejimin üzerini bir sivil kılıkla gizleme gereği ortaya çıktı. Bu amaçla, daha önceleri kızığa çekilmiş bulunan eski burjuva politikacıları; Demireller, Ecevitler adeta küremiş aslanlar misali yeniden birer birer piyasaya çıkarıldılar. Tamamen dansıklı bir döğüş başlatıldı; karşılıklı söz düellosunda bulunuldu. Sözde yasak ve anayasa aykırılığı halde bunlara tekrar siyaset yapma izni verildi. Daha doğrusu siyaset yaptırıldı. Diğer taraftan yaygın burjuva partileri birleştirilerek güçlendirilme ve yine yipranmış, ılığlı pazara çıkış liderleri değiştirilerek sözümüne partiler daha da demokratikleştirilmeye çalışıldı. Giderek artan muhalefeti sol bir maskeleye devletin hizmetine koşma amacıyla gerekli düzenlemeler edildi ve bu, nihayet DSP'nin kuruluşu ile zirveye varıldı. Böylece "demokrasi" sözde daha da geliştirilerek sivil alternatifler oluşturuldu. Bütün bu uygulamalarla hem kitlelerin devrimci hareketi yöneldirilmesi, hem de "demokrasinin" gelişmesinde, sivilleşmede hızlanma var" demogojisiyle dış kamuoyu aldatılarak bir taşla iki kuş vurulmak istendi.

Ekonomik alanda da özellikle hudut boylarında geniş olarak ruşvetçiliği geliştirme, hudut ticaretini serbest bırakma ve Kürt hakim sınıfları sahte bir biçimde besleme taktiğine başvuruldu. "Doğru" halkındır" demogojisi alabildiğine işlenmeye devam edildi. Ancak bugüne kadarki pratiğin de ortaya çıkardığı gibi, bu sadece sözde kalmaya mahkum olan ve nihayet de ötesinde objektif yapının işlemez kıldığı bir demogojiden ileriye gidememektedir. Çünkü sömürgeci kapitalizm tıkanmıştır ve kendi kendisini, birakılmı Kürdistan'da, Türkiye'de bile yeniden üretmemektedir. Sömürgeci kapitalizmin bu karakterinden dolayı Kürdistan'da bir türlü yatırımlara yönelinememek; yerli ve yabancı sermaye-yeterince karlı ve güvenli hissetmediği bu alanda- yatırımlara teşvik edilememektedir. Bu nedenle, Kürdistan sömürgecileri ekonomik açıdan hiçbir şey vaat edememek, KUKM'ni bu yolla engelleme çabası daha başından fiyaskoyla sonuçlanmaktadır. Umurtlar yalnızca GAP (Güneydoğu Anadolu Projesi) ve barajlarla başlanmış bulunmaktadı. "Ki, bunların finansmanını da devlet yapmaktadır. Bunlar dışında Kürdistan'a yatırım adına verilebilecek tek şey şiddet ve asimilasyon politikasının araçları olan hapishaneler ve okullardır ki, bunlar da yaygın olarak inşa edilmektedir.

Son dönemlerde TC bünyesinde hızlanan bir diğer gelişme de çeşitli ülkelerle diplomatik görüşmelerini yoğunlaştırması oldu. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini dünyadan tecrit ederek kendi cenderesi içinde boğma politikalarının bir gereği olarak sömürgeci çalınmadık kapı bırakmadılar. Libya'dan Suriye'ye kadar çeşitli devletleri kapsayan bu diplomatik temallerinde tehditler savurmaktan ta-

vizler vermeye kadar her yola başvurarak KUKH'ne karşı bu güçlerin desteğini talep ettiler.

Yine bu dönemde gerçekleştirilen dikkat çekici bir diğer gelişme de Türk Genelkurmay Başkanı Orgeneral Necdet Üruğ'un Sovyetler Birliği'ne yaptığı ziyaretti. Ziyaret özellikle gerçekleştirildiği dönem açısından dikkatleri üzerinde topladı. Bu dönemde TC, bir yandan Avrupa emperyalistlerinin tepkileri ile yüz yüze geliyor -Avrupa Parlamentosunda Türkiye aleyhine karar alınmış- diğer yandan da Savunma İşbirliği Anlaşması çerçevesinde ve ayrıca ABD'den talep ettiği maddi ve askeri yardımlar konusunda aradığını bulamıyordu. Bu nedenle TC Genelkurmay Başkanının, SSCB gezisini Avrupa'nın tepkilerine ve ABD'nin temkinliliğine karşı bir tehdit olarak yorumlamak yanlış olmayacaktır. Bu tepki ve temkinliliğin odak noktası Kürdistan'da gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesidir. Avrupa emperyalistlerinin, TC'nin, Kürdistan konusundaki inkarcı politikasını tehlikeli bularak bu politikayı sistem lehine yumuşatmak istedikleri bilinmektedir. ABD ise, Vietnam vb. ülkelerde içine düştüğü durumdan dolayı temkinli davranmakta, TC'nin daha aktif destek sunması yolundaki taleplerine, doğacak olumsuz sonuçlara ortak olamak istemediği için, şimdilik sınırlı yaklaşma gereğini duymakta ve daha çok onu askeri ve maddi olarak güçlendirmenin yanı sıra politikalar sunarak yön göstermektedir. Bu durum ise TC'yi yeterince doyuramamaktadır. İşte bu noktada TC, Atatürk döneminin dış ilişkiler politikasını yeniden canlandırma çabası içine girmiştir. Amacı, Sovyetler Birliği'ne yaklaşığı imajını yaratarak emperyalistlere istediklerini kabıl ettirmek ve daha aktif desteklerini kazanmaktır. Bundan sonraki gelişmeler ise, TC'nin sistem içindeki yerini daha da belirginleştirecektir.

Bu ziyaretin ardından bir diğer temel nedenin Kürdistan'da gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olduğunu anlamak zor olmasa gerek.

TC, bu ziyarette Sovyetler Birliği'ni, KUKM'ne herhangi bir olası desteği konusunda uyarımay ve Sovyetler Birliği'nin Türkiye konusundaki bazı endişelerini -ülser sorunu vb.- bir ölçüde de olsa gidererek, ya da daha doğru bir deyişle, "sen bana karşı mücadele edenlere destek sunma, ben de sana karşı daha ehven-i şer davranayım" pazarlığında bulunarak bu desteğin kapılarını kapamayı amaçlamıştır.

YÜKSELEN DEVİRCİ KURTULUŞ EYLEMLERİMİZ, TELAŞI ARTAN İŞBİRLİKÇİ-TASFİYECİ GÜÇLER VE UÇ VEREN YENİ KOMPOLAR

Kürdistan'daki mücadelemin sürekli gelişiminden tedirginliğe kapılanlar yalnızca sömürgeci değil elbette. İşbirlikçi Kürt feodal kompradorları belki de efendilerinden daha fazla korkuya kapıldılar ve kraldan daha kralcı bir tavırla mücadelenin ezilmesi için çabalarını yoğunlaştırmaları talep etmeye başladılar. Ulusal Kurtuluş Savaşımızın kök salması ile birlikte ayakları altındaki toprağın hızla kaydığını gören işbirlikçi hailer, kendi ülkelerindeki devrimci muhalefeti ezmeye başaran Türk burjuvazisine sitemde bulunarak onu Kürdistan'da da aynı sonucu elde etmek doğrultusunda çabalarını yoğunlaştırmaya zorladılar.

Türk burjuvazisi, Kürt feodal kompradorlarının yükselen sikkayelerini bastırarak iç kenderine krediler akıtma yoluna gitti. Böylelikle bu kesimlerin TC'den bütünüyle kopmalarını, uzaklaşmalarını engellemek; hiç değilse gündemine

koyduğu 1988 seçimlerine kadar kendilerine nefes aldırma; kenderlerinde rejim ayakta kaldığı sürece çıkarlarının sağlama bağlanması olduğu ve ceplerini şişirebileceği intibahı uyandırmak istedi. Ancak, Kürt işbirlikçileri için bu politika pek yararlı olmadı ve yükselen mücadeleye karşısında korkularının derinleşmesini engelleyemedi. Özellikle Kürt işbirlikçilerinin gelecekte temsilcisi olan Kâmuran İnan'ın şahsında bu endişeler açıkça dile getirildi. Kendi sınıfının sözcülüğü yapan Kâmuran İnan, kraldan daha kralcı bir tutumla gerek parlamentoda ve gerekse dış kamuoyunda azgın bir mücadele düşmanı ve faşizmin yarıdacağı rolüne girdi. Türk burjuvazisinden daha da alçakça bir çaba göstererek bir yandan Bulgaristan elçiliklerine üst üste siyah çelenkler bırakırken, Türkleri desteklemiyor diye Fransa'ya çağırarak -ki, geçmişten beri bu ülkenin usaklığına soyunmaktadır- diğer yandan da en seçme devletlerinden biri olduğu CIA ve Amerika'ya yakınmakta, "niye hızlı tedbir almıyor, devrimci mücadeleyi bastırıyorsunuz" diye feryat etmektedir. Diğer taraftan içte hem devleti daha saldırgan bir politika hayata geçirmeye çağırmakta ve hem de MDP'yi daha fazla önem alan bir konuma getirmek istemektedir.

Parlamentoda yaptığı konuşmalarla sürekli mevcut yöntemlerin yetersizliğini ve daha sert önlemler alınması gereğini dile getiren Kâmuran İnan, yine bir konuşmasında şunları söylemektedir: "ABD, Mısır uçucuları kaçırır, İsrail Tunus'u bombalar. Ben ise Güneydoğu'daki olayların kaynağını bilirim ama oturmam." Bu sözlerdeki alçakça mesaj çok açıktır: TC, kendisine İsrail ve ABD'yi örnek almalı ve Parti önderliğinin imhası için her türlü yöntemi hayata geçirmelidir. Yine Kürdistan'daki gelişmeler üzerine parlamentoda yapılan özel oturumda söz alan Ağır milletvekili, "Terciri tedbirlere başvurulmalı" derken, Bitirilemeltiler de: "Tehlike çok büyüktür, mutlaka önlem alınmalı" sözleriyle bunlara eşlik etmektedir. İhanet, bu halk düşmanı usakların kanına öylesine işlemiştir ki, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı zaten çok alçakça olan saldırıların daha da yoğunlaştırması ve yöntemlerini daha da sertleştirilmesi için TC'yi kışkırtarak, halkımızın üzerine daha da azgınca salmak için yoğun çaba harcamaktadır. Bu, Kürt işbirlikçi hain sınıflarının devrimci eylemler karşısında içine düştükleri derin ürküntünün açık bir itirafıdır.

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı yükselen hain işbirlikçi sesler, bunlarla da sınırlı değil. Güney Kürdistan'da da benzer sesler duyuluyor. Kürdistan Kurtuluş Mücadelesine, bugüne kadar çok büyük zararlar vermiş olan buradaki klasik önderlikler, şimdi de Kuzey-Batı Kürdistan'da mücadele veren Partimize ve onun önderlik ettiği mücadeleye dil uzatmakta ve şöyle demektedirler: "Türkiye'deki adamlarımıza zarar veriyorsunuz, mücadelemizi onları sarıyıyor. Türkiye ile ilişkilerimizi bozuyor. Bu eylemler durdurulmalı veya en azından bize zarar vermemelidir." Bununla da yetinilmemekte, mücadelemizin bastırılması için TC ile sürekli görüşme halinde bulunulmaktadır. Gerek Kürt hakim sınıfların, feodal komprador aşiret güçlerinin kendi aralarında ve gerekse Van, Hakkari gibi alanlarda Türk generali ve Ferit Melen, Cihangir Ağa, Macit Ağa gibi hainlerin de katılması ile bizzat sömürgeci güçlerle aralarında sürekli toplantılar düzenlenmekte; milisin nasıl oluşturalacağı, PKK'nın bu alanda nasıl tasfiye edileceği üzerinde görüş-als-verişinde bulunulmaktadır. Kürt hakim sınıflarının en usak kesimlerinin önderli-

Engel tanımayan bu direniş halkımızın gurur kaynağı ve zaferin güvencesidir.

ortaya koymuştur. Bu eylem, aynı zamanda düşmanın bu alanı "beyaz tampon bölge" haline getirme faaliyetlerinin reddi, bu alanda dökülen kanların hesabının sorulduğu ve bu zemini suni sınırlarla birbirinden ayırılmış, halkımızın birlik ve dayanışmasının egemen olduğu bir alana çevirme yolunda güçlü bir adımdır. Bu alanda yakılan mücadele ateşi, mücadelemizi üst bir evede yoğun bir tarzda sürdürenin yolunu açmıştır. Ulusal direniş savaşımız bu temelde daha üstün başarılar katederek sürecektir.

lünün başına bir asker dikildi. Küçük karakollar kaldırılarak yerlerine "aha büyük karakollar" kuruldu. Karakolların etrafı kum torbaları ve hendeklerle çevrildiği gibi, köylülere nöbet tutturularak da güvenlikleri sağlanmaya çalışıldı. Daha gelişmiş silahlarla silahlandı ve yaygın operasyonlardan pusus yöntemine geçildi. Yaygın olarak kontr-gerilla yöntemleri hayata geçirilmeye başlandı. Özellikle mücadelenin gelişmiş olduğu bölgelerde hemen hemen tüm köylerin çevrelerine sayısız pusular kuru-

katliamla sonuçlandırılmış yöre halkımızın, Partimizin muazzam gücünü ve dirençliliğini bizzat pratikte yaşayarak ayağa kalkmasında önemli bir itici güç olmuşlardır. Bu eylemlerle doğruluğu kanıtlanan ve İçişleri Bakanının açıklamalarında "nereden, ne zaman ortaya çıkacakları belli olmayan eşkiyaların, eylemleri" tarzındaki sözlerinde itiraf edilen gerçek, Partimizin taktiklerinin yenilmezliği ve sonuç alıcı niteliğinden başka bir şey değildir. Düşman bu gerçek karşısında acz içine düşerken, halkımız ise doğru savaşım yöntemini nasıl olduğunu ve nasıl yenilmez kılınarak gelişme sağladığını pratikte görmüştür.

Gerçekleştirilen bu eylemler içinde, Ekim ayının sonlarında geliştirilen Çukurca eylemi, üzerinde önemle durulması gereken tarihi nitelikte bir eylemdir. Bu eylemin önemini arttıran salt yüzlerce kişilik ordu birimine karşı başarıyla gerçekleştirilmesi değil, Çukurca'nın taşıdığı özel önemdir. Çukurca, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde geçmişte olduğu gibi, bugün de büyük öneme sahip bir alandır. Yurtsever yapısı, coğrafyasının çok elverişli olması ve iki sömürgeci devletin sınırları üzerinde bulunması onun önemini daha da arttırmaktadır. Bu konumundan dolayı gerek sömürgecilerin ve gerekse ilkel-milliyetçi yapılanmaların üzerinde özellikle durdukları, mücadelemizin alanda gelişmesini engellemeye çalıştıkları ve "beyaz bir tampon bölge" haline getirmek istedikleri bir yöredir. İşte, böylesine stratejik bir alanda düşmanın en seçme 200 komandosunun bulunduğu hududa çok yakın bir karargah 7'kim ayı sonlarında düzenlenen bir saldırıda düşmanın açıklamalarına göre 9 faşist komando öldürülmüş, diğerleri de devrimci tarafından rehin alınarak tüm araç ve gereçlerine el konulmuştur. Eylemin ulusal ve uluslararası alanda büyük yankıları olmuştur. 15 Ağustos atılımından sonra mücadelemizin zirvesini teşkil eden bu eylem, Partimizin mücadele kararlılığını, ulusal direniş yükseltme kararlılığını, halkımızın ilerici doğrultudaki birlik ve dayanışmasının önemine duyduğu inancı ve bu konuda hiçbir gerici dayatmayı kabul etmeyerek halkımızın mücadeleye birliğin mutlaka sürdüreceğini

Son aylarda yükselme kaydeden mücadelemiz düşman cephesinde de yankısını bularak onu derinden sarstı ve yeni uygulamaları içine itti. Gelişen Mücadelemin ciddiyetini daha da derinden hissedilen sömürgeciler, karşı-devrimci uygulamalarına hız verdiler. Mücadelemiz aynı zamanda uluslararası platformlarda da daha çok ele alınmaya başlandı ve emperyalist güçler gelişmeler üzerinde görüşler belirleyerek mücadelemize yönelik düşmanca propagandalara giriştiler. Son dönemlerde ortaya çıkan bu yeni gelişmeler ana hatlarıyla şöyle ele alınabilir:

DEVİRCİ KURTULUŞ EYLEMLERİMİZ VE TC CEPHESİNDE HIZLANAN KARŞI-DEVİRCİ GELİŞMELER

Sömürgeci Türk devleti her şeyin başında Kürdistan'daki mücadeleyi ezmeye yönelik askeri hazırlıklarına ve ihaneti örgütlemeye hedefleyen faaliyetlerine derinlik kazandı. Bu amaçla yeni uygulamalara yönelmenin yanı sıra eski uygulamalarına da hız verdi. 30 Ağustos'ta Kürdistan'da icra edilen "Semih Sancaz manevraları" aslında manevradan da öteye geniş askeri operasyonların bir provası niteliğindedir ve halkımıza yöneltilen saldırıların bir hazırlığıdır. Bir yandan bu manevralarla halkımıza ve öncülerine gözdağı verilirken, diğer yandan "Pişmanlık Yasası" diye adlandırılan ihanete çağırının süresi iki yıla çıkarılarak basın-yayın organlarından mücadeleye içindeki devrimciler teslim olmaları çağrısında bulunuldu. Haftalarca süren bu çağrılarda devrimci, suçları ne kadar olursa olsunlar teslim olup silahlarını getirir ve örgütlerine darbe indirilirse affedilecekleri yolunda bol bol propaganda yapıldı. "Köy Korucuları Yasası" denilen karşı-devrimci yasa gereğince milislere binlerce silah dağıtıldı. Başta mücadelemizin en çok yoğunlaştığı alanlar olmak üzere 13 Kürdistan ilinde yaygın bir milisleştirme hareketine girişildi. Hemen hemen tüm köylere silah dağıtıldı. Bununla da yetinilmedi. Her köye 50-100 civarında askeri ihtiva eden birlikler yerleştirildi. Birlikler ve köy sakinleri ortak yaşama zorlandı. Güvenlik gereğiyle günün her saatinde her köy-

larak devrimciler bu pusularda imha edilmek istendi. Ordu birliklerinin önemli bir kesimi özel gerilla timlerine dönüştürülerek tüm Kürdistan sathına serpiştirilmeye başlandı. Peşpeşe verdikleri darbeler nedeniyle özellikle dağılık kesimler ve ıçra kırsal alanlar boşaltılarak askerler belli merkezlerde yoğunlaştırıldı. Bugün bu askeri tedbirlere ek olarak siyasi alanda da bazı önlemler alınmaya başlandı.

Askeri-faşist yönetimin tüm maskelerini bir bir düşmesi üzerine, sistemi kurtarmak için ortaya bir siyasal canlılık getirme ve askeri-faşist rejimin üzerini bir sivil kılıf giçmeye gereği ortaya çıktı. Bu amaçla, daha önceleri kızığa çekilmiş bulunan eski burjuva politikacıları; Demireller, Ecevitler adeta küremiş aslanlar misali yeniden birer birer piyasaya çıkarıldılar. Tamamen dansıklı bir döğüş başlatıldı; karşılıklı söz düellosunda bulunuldu. Sözde yasak ve anayasa aykırılığı olduğu halde bunlara tekrar yasit yapma izni verildi. Daha doğrusu siyasit yaptırdılar. Diğer taraftan zayıf burjuva partileri birleştirilerek güçlendirilmeye ve yine yıpranmış, ılığı piyasaya çıkış liderleri değiştirilerek sözümona partiler daha da demokratikleştirilmeye çalışıldı. Giderek artan muhalefeti sol bir maskeleye devletin hizmetine koşma amacıyla gerekli düzenlemeler gidildi ve bu, nihayet DSP'nin kuruluşu ile zirveye varıldı. Böylece "demokrasi" sözde daha da geliştirilerek sivil alternatifler oluşturuldu. Bütün bu uygulamalarla hem kitlelerin devrimci hareketi yөнemlesini engellemek amacıyla sahte sağ-sol tartışmaları yeniden alevlendirilerek kitlelerin ilgi merkezi dağıtılmak ve toplumsal kabarışları bastırılmak ve hem de "demokrasinin gelişmesinde, sivilleşmede hızlanma var" demogojisile dış kamuoyu aldatılarak bir taşla iki kuş vurulmak istendi.

Ekonomik alanda da özellikle hudut boylarında geniş olarak rüşvetçiliği geliştirme, hudut ticaretini serbest bırakma ve Kürt hakim sınıflarını sahte bir biçimde besleme taktiğine başvuruldu. "Doğru" halkındırma" demogojisi alabildiğine işlenmeye devam edildi. Ancak bugüne kadarki pratiğinden ortaya çıkardığı gibi, bu sadece sözde kalmaya mahkum olan ve niyetin de ötesinde objektif yapının işlemez kıldığı bir demogojiden ilerleye gidememektedir. Çünkü sömürgeci kapitalizm tıkanmıştır ve kendi kendisini, birakalım Kürdistan'da, Türkiye'de bile yeniden üretmemektedir. Sömürgeci kapitalizmin bu karakterinden dolayı Kürdistan'da bir türlü yatırımlara yönelinememekte; yerli ve yabancı sermaye-yeterince karlı ve güvenli hissetmediği bu alanda- yatırımlara teşvik edilememektedir. Bu nedenle, Kürdistan sömürgecileri ekonomik açıdan hiçbir şey vaat edememekte, KUKM'ni bu yolla engelleme çabası daha başından fiyaskoyla sonuçlanmaktadır. Umurtlar yalnızca GAP (Güneydoğu Anadolu Projesi) ve barajlarla başlanmış bulunmamaktadır. "Ki, bunların finansmanını da devlet yapmaktadır. Bunlar dışında Kürdistan'a yatırım adına verilebilecek tek şey şiddet ve asimilasyon politikasının araçları olan hapishaneler ve okullardır ki, bunlar da yaygın olarak inşa edilmektedir.

Son dönemlerde TC bünyesinde hızlanan bir diğer gelişme de çizilen ülkelerle diplomatik görüşmelerini yoğunlaştırması oldu. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini dünyadan tecrit ederek kendi cenderesi içinde boğma politikalarının bir gereği olarak sömürgeciler çımadık kapı bırakmadılar. Libya'dan Suriye'ye kadar çeşitli devletleri kapsayan bu diplomatik temaslarda tehditler savurmaktan ta-

vizler vermeye kadar her yola başvurarak KUKM'ne karşı bu güçlerin desteğini talep ettiler.

Yine bu dönemde gerçekleştirilen dikkat çekici bir diğer gelişme de Türk Genelkurmay Başkanı Orgeneral Necdet Üruğ'un Sovyetler Birliği'ne yaptığı ziyaretti. Ziyaret özellikle gerçekleştirildiği dönem açısından dikkatleri üzerinde topladı. Bu dönemde TC, bir yandan Avrupa emperyalistlerinin tepkileri ile yüz yüze geliyor. -Avrupa Parlamentosunda Türkiye aleyhine karar alınmış- diğer yandan da Savunma İşbirliği Anlaşması çerçevesinde ve ayrıca ABD'den talep ettiği maddi ve askeri yardımlar konusunda aradığını bulamıyordu. Bu nedenle TC Genelkurmay Başkanının, SSCB gezisini Avrupa'nın tepkilerine ve ABD'nin temkinliliğine karşı bir tehdit olarak yorumlamak yanlış olmayacaktır. Bu tepki ve temkinliliğin odak noktası Kürdistan'da gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesidir. Avrupa emperyalistlerinin, TC'nin, Kürdistan konusundaki inkarcı politikasını tehlikeli bularak bu politikayı sistem lehine yumsatmak istedikleri bilinmektedir. ABD ise, Vietnam vb. ülkelerde içine düştüğü durumdan dolayı temkinli davranmakta, TC'nin daha aktif destek sunması yolundaki taleplerine, doğacak olumsuz sonuçlara ortak olmak istemediği için, şimdilik sınırlı yaklaşma gereğini duymakta ve daha çok onu askeri ve maddi olarak güçlendirmenin yanı sıra politikalar sunarak yön göstermektedir. Bu durum ise TC'yi yeterince doyuramamaktadır. İşte bu noktada TC, Atatürk döneminin dış ilişkiler politikasını yeniden canlandırma çabası içine girmiştir. Amacı, Sovyetler Birliği'ne yaklaşığı imajını yaratarak emperyalistlere istediklerini kabul ettirmek ve daha aktif desteklerini kazanmaktır. Bundan sonraki gelişmeler ise, TC'nin sistem içindeki yerini daha da belirginleştirecektir.

Bu ziyaretin ardından bir diğer temel nedenin Kürdistan'da gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olduğuna anlamak zor olmasa gerek.

TC, bu ziyarette Sovyetler Birliği'ni, KUKM'ne herhangi bir olası desteği konusunda uyarmayı ve Sovyetler Birliği'nin Türkiye konusundaki bazı endişelerini -ülser sorunu vb.- bir ölçüde de olsa gidererek, ya da daha doğru bir deyişle, "sen bana karşı mücadele edenlere destek sunma, ben de sana karşı daha ehven-i şer davranayım" pazarlığında bulunarak bu desteğin kapılarını kapamayı amaçlamıştır.

YÜKSELEN DEVİRCİ KURTULUŞ EYLEMLERİMİZ, TELAŞI ARTAN İŞBİRLİKÇİ-TASFİYECİ GÜÇLER VE UÇ VEREN YENİ KÖMPLÖLAR

Kürdistan'daki mücadelemin sürekli gelişiminden tedirginliğe kapılanlar yalnızca sömürgeciler değil elbette. İşbirlikçi Kürt feodal kompradorları belki de efendilerinden daha fazla korkuya kapıldılar ve kraldan daha kralcı bir tavırla mücadelenin ezilmesi için çabalarını yoğunlaştırmaları talep etmeye başladılar. Ulusal Kurtuluş Savaşımızın kök salması ile birlikte ayakları altındaki toprağın hızla kaydığını gören işbirlikçi hailer, kendi ülkelerindeki devrimci muhalefeti ezmeye başaran Türk burjuvazisine sitemde bulunarak onu Kürdistan'da da aynı sonucu elde etmek doğrultusunda çabalarını yoğunlaştırmaya zorladılar.

Türk burjuvazisi, Kürt feodal kompradorlarının yükselen şikayetlerini bastırarak iç kenderine krediler akıtma yoluna gitti. Böylelikle bu kesimlerin TC'den bütünüyle kopmalarını, uzaklaşmalarını engellemek; hiç değilse gündemine

koyduğu 1988 seçimlerine kadar kendilerine nefes aldırarak; kenderlerinde rejim ayakta kaldığı sürece çıkarlarının sağlama bağlanmış olduğu ve ceplerini şişirebileceği intibamı uyandırmak istedi. Ancak, Kürt işbirlikçileri için bu politika pek yararlı olmadı ve yükselen mücadeleye karşısında korkularının derinleşmesini engelleyemedi. Özellikle Kürt işbirlikçilerinin gelecekte temsilcisi olan Kâmuran İnan'ın şahsında bu endişeler açıkça dile getirildi. Kendi sınıfının sözcü-lükünü yapan Kâmuran İnan, kraldan daha kralcı bir tutumla gerek parlamentoda ve gerekse dış kamuoyunda azgın bir mücadele düşmanı ve faşizmin yarıdacağı rolüne girdi. Türk burjuvazisinden daha da alçakça bir çaba göstererek bir yandan Bulgaristan elçiliklerine üst üste siyah çelenkler bırakırken, Türkleri desteklemiyor diye Fransa'ya çataırken -ki, geçmişten beri bu ülkenin usaklığına soyunmaktadır- diğer yandan da en seçme devletlerinden biri olduğu CIA ve Amerika'ya yakınmakta, "niye hızlı tedbir almıyor, devrimci mücadeleyi bastırıyorsunuz" diye feryat etmektedir. Diğer taraftan içte hem devleti daha saldırgan bir politika hayata geçirmeye çağırmakta ve hem de MDP'yi daha fazla önem alan bir konuma getirmek istemektedir.

Parlamentoda yaptığı konuşmalarla sürekli mevcut yöntemlerin yetersizliğini ve daha sert önlemler alınması gereğini dile getiren Kâmuran İnan, yine bir konuşmasında şunları söylemektedir: "ABD, Mısır uçucuları kaçırır, İsrail Tunus'u bombalar. Ben ise Güneydoğu'daki olayların kaynağını bilirim ama oturmam. Bu sözlerdeki alçakça mesaj çok açıktır: TC, kendisine İsrail ve ABD'yi örnek almalı ve Parti önderliğinin imhası için her türlü yöntemi hayata geçirebilir. Yine Kürdistan'daki gelişmeler üzerine parlamentoda yapılan özel oturumda söz alan Ağır milletvekili, "Tecrübi tedbirlere başvurulmalı" derken, Bitirilemez milletvekili de: "Tehlike çok büyüktür, mutlaka önlem alınmalı" sözleriyle bunlara eşlik etmektedir. İhanet, bu halk düşmanı usakların kanna öylesine işlemiştir ki, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı zaten çok alçakça olan saldırıların daha da yoğunlaştırması ve yöntemlerini daha da sertleştirilmesi için TC'yi kışkırtmak, halkımızın üzerine daha da azgınca salmak için yoğun çaba harcamaktadır. Bu, Kürt işbirlikçi hain sınıfların devrimci eylemler karşısında içine düştükleri derin ürküntünün açık bir itirafıdır.

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı yükselen hain işbirlikçi sesler, bunlarla da sınırlı değil. Güney Kürdistan'da da benzer sesler duyuluyor. Kürdistan Kurtuluş Mücadelesine, bugüne kadar çok büyük zararlar vermiş olan buradaki klasik önderlikler, şimdi de Kuzey-Batı Kürdistan'da mücadele veren Partimize ve onun önderlik ettiği mücadeleye dil uzatmakta ve şöyle demektedirler: "Türkiye'deki adamlarımıza zarar veriyorsunuz, mücadelemizi onları sarıyıyor. Türkiye ile ilişkilerimizi bozuyor. Bu eylemler durdurulmalı veya en azından bize zarar vermemelidir." Bununla da yetinilmemekte, mücadelemizin bastırılması için TC ile sürekli görüşme halinde bulunulmaktadır. Gerek Kürt hakim sınıfların, feodal komprador aşiret güçlerinin kendi aralarında ve gerekse Van, Hakkari gibi alanlarda Türk generali ve Ferit Melen, Cihangir Ağa, Macit Ağa gibi hainlerin de katılması ile bizzat sömürgeci güçlerle aralarında sürekli toplantılar düzenlenmekte; milisin nasıl oluşturalacağı, PKK'nın bu alanda nasıl tasfiye edileceği üzerinde görüş-als-verişinde bulunulmaktadır. Kürt hakim sınıflarının en usak kesimlerinin önderli-

Engel tanımayan bu direniş halkımızın gurur kaynağı ve zaferin güvencesidir.

ortaya koymuştur. Bu eylem, aynı zamanda düşmanın bu alanı "beyaz tampon bölge" haline getirme faaliyetlerinin reddi, bu alanda döken kanların hesabının sorulduğu ve bu zemini suni sınırlarla birbirinden ayırılmış, halkımızın birlik ve dayanışmasının egemen olduğu bir alana çevirme yolunda güçlü bir adımdır. Bu alanda yakılan mücadele ateşi, mücadelemizi üst bir evede yoğun bir tarzda sürdürenin yolunu açmıştır. Ulusal direniş savaşımız bu temelde daha üstün başarılar katederek sürecektir.

lünün başına bir asker dikildi. Küçük karakollar kaldırılarak yerlerine "aha büyük karakollar" kuruldu. Halkın büyük karakollar kuruldu ve hendeklerle çevrildiği gibi, köylülere nöbet tutturularak da güvenlikleri sağlanmaya çalışıldı. Daha gelişmiş silahlarla silahlandırıldı ve yaygın operasyonlardan puslu yöntemine geçildi. Yaygın olarak kontr-gerilla yöntemleri hayata geçirilmeye başlandı. Özellikle mücadelenin gelişmiş olduğu bölgelerde hemen hemen tüm köylerin çevrelerine sayısız pusular kuru-

Paul Henze'nin "Türkiye ve Kürtler" Makalesi...

Baştarafı Syf: 3'te

desteklendiklerine dair bilgiler verildi. Türkiye çevrelerinde, donanın ve teavik için Sovyetler'in Suriye'ye mali desteke bulunduğunu; bu hareketlerin Sovyetlerce dolaylı biçimde desteklendiği kanısı hakim..."

Evet böyle diyor ABD'nin bu namli ve gedikli danışmanı. Bu yazıyı okuduğunda insanın kafası derhal bir çok soru işaretleri ile doluyor ve çelişkili yaklaşımlar ile gerçekleri çarpıtma çabası kendisini hemen ele veriyor.

Eğer Türkiye'deki rejimin işleri çok iyi gidiyorsa ve yine eğer Kürdistan sahasında yeni gelişmeler yoksa, Paul Henze, Kürdistan'da ne arıyor? Yine iddia ettiği gibi, hareketle kitle desteği yoksa, veya kendisinin de böyle bir endişesi yoksa, Paul Henze kahvehdiki adamlarla konuşma gereğini neden duydu?

Paul Henze Türkiye'de ve Kürdistan'da halk kitlelerinin yüzürlarca, padişahların, halkı kendin adaletlerine inandırmak için "tedbiri-i kıyafet yaparlar" halkın içinde dolaylı ve gerçekçi bizzat görüp, öğrendikleri hikayeleriyle aldatıldıklarını biliyor elbette.

Ne diyor buşay, kimi aldatıldığını zannediyor ve gerçekçi ne kadar gizleyebileceğini umuyor?

Kürdistan'daki mevcut durumu ve Kürdistan yurtsever halkının içkenceli, katliamlı yaşamını bilen herkes çok iyi bilir ki, ne Paul Henze halk kahvelerine gidebilmiş ve ne de halktan bir kişi onunla konuşmuşdur. Ama Paul Henze'nin Kürdistan'da bazıları ile konuştuğu ve yine ifade ettiğine benzer görüşler dinle-

diği muhakkaktır.

Biz söyleyelim. Bunlar en önce Güney Kürdistan'daki ilkel milliyetçiliğin temsilcileri, bazı eski dostları, Türkiye'de üslenmiş ve İran karşı-devrimci güçleri ile birlikte (Şah ve SAVAK güçleriyle) Kürdistan tacirliği yapan feodal ve aşiretçi güçler ve nihayet Kuzey-Batı Kürdistan'daki işbirlikçi hainlerdir. Yani daha açıkçası Kamuran İnan'ın örgütleyip bir araya getirdiği Kürt işbirlikçi güruhu. Paul Henze'nin başkanlığında Kuzey-Batı Kürdistan'da toplanarak PKK önderliğinde gelişen KUKH'nin halli meselesini görüşmüş ve uygulamak üzere çeşitli kararlar almışlardır. Bu kararlardan en önemli olan iki sorun şunlardır.

Birincisi; Hükümetin, "Güneydoğu'ya" yatırımı ve kalkındırma programını derhal uygulamaya sokmasını, Paul Henze'nin generaleri, bu talimatı alırmaz Kenan Evren başkanlığında kolları sıvamış; Milli Güvenlik Konseyi ve hükümet, meseleyi ciddiye ele alacaklarını peşpeşe açıklamışlardır.

İkincisi; Ulusal Kurtuluş Hareketinin Güney'de bir tampon bölge olarak, beyaz bir kuşakla Kürdistan'ın diğer parçaları ve dışardan tecrit edilip kuşatma altına alınması; ilkel milliyetçilerin ve aşiretçi feodal güçlerin Türk ordusunun millî geliştime faaliyetlerine destek olması; sol maskeli güçlerin PKK önderliğindeki harekete olan düşmanlıklarından yararlanılarak, aşiretçi feodal güçlerin bu hareket-

lere sağladıkları destek temelinde, faşist Türk sömürgeciliğine karşı savaşa dönüştürülmesi ve devrimci hareketin tasfiyesinin bu temelde sağlanması.

Bu ikinci karar da daha önce zaten mevcut olan bu yönlü faaliyetlerin hızlandırılması biçiminde hemen yürürlüğe konulmuştur. Bu amaçla TC. başkanlık temsilcisi iki müsteşar, Çukurova Belediye Başkanı ile birlikte I-KDP başkanı Mesut Berzani'yi Kasım ayı başında ziyaret ederek, kendisi ile bazı maddi ihtiyaçlarının temini karşılığında TC'nin PKK önderliğindeki devrimci yurtsever hareketi ezme çabalarına destek olmalarını görüşmüşlerdir. TC'nin bu konudaki çabalarını esas olarak ilk noktada açıklayabiliriz: I. Güney sınırlarında "Tampon bölge" oluşturulması; II. ise karşı-devrimci bir milis teşkilatının, en geniş ve etkin bir biçimde yaratılmasıdır. "Önem için I-KDP başta olmak üzere, CUD güçlerinin birtazat" aktif katılımı gerektiği ortadardır. Yani açık olarak bu güçlere TC adına sınır koruma bekliliği yaptırılmak istenmektedir. Tarihte Yavuz Sultanların, Şeyh İdrisler eliyile Kürtlere oynattıkları bu bekçilik rolü, şimdi de bu baylar ve ağalar eliyile, hem de KUKH'ne karşı yaptırılmaya çalışılmaktadır.

Milis hareketinin oluşturulmasında da yine düşman özellikle I-KDP'nin K-Batı Kürdistan'daki dayanaklarına güvenmekte, Kürdistan'ın yeni faşist-milislerini esas olarak bunlardan derlemektedir. Bu konuda düşmanın I-KDP'den beklediği şey ise, bu hareketin Irak

örneğinde olduğu gibi, etkin bir biçimde yararlanılması için adeta bir ebe rolü üstlenmesi, bunun organizatörlüğünü ve de liderliğini yapmasıdır. Evet, utanç verici gerçekçi iç yüzü budur ve ne yazık ki, bu güçlerle, halkımızın en kanlı düşmanları olan TC'ye böylesi oyunlar oynama cesareti vermişlerdir. Bu kanlı hain plan üzerinde bir çok görüşme yapılmakta ve çeşitli çabalar sürdürülmektedir. Yeni milis şebekesinin geçmişin dersleri ışığında devletin yanında açtıkları yer alma biçiminden çok, yurtsever ve hatta sol maskeli olmasına özen gösterileceği anlaşılmaktadır. I-KDP bu temelde yeniden canlandırılmakta, KUK, Peşeng, ve TKSP benzeri güçler, bu faşist milis hareketi soldan cılayacak güçler olarak hazırlanmaktadır.

Özellikle mücadelenin, aşiretçi-feodal güçlerin denetimindeki orta Kürdistan'da güçlü atılım kaydettiği son aylarda bunlar TC'nin yönlendiriciliğinde soldan hesaplarını açık olarak yoğunlaştırmışlardır.

Evet biz, her şeyi rağmen, I-KDP'nin geçmişteki acı ve utanç verici tecrübelerinden dersler çıkararak ABD'nin kuklası olan TC elinde kendi halkına karşı bir "alet" olarak kullanılmak gibi lanetli bir duruma düşmeyeceğini umuyoruz. Ama eğer bu güçler böylesi roller oynamaya cesaret ederlerse, açık ki halkımızın bu alçakça çabalara vereceği cevap da en kahredici bir biçimde olacaktır. Bunlar, eğer UKM'ne destek olamayacaklarsa düşmanlıkta yapmamalıdır. Buna mecbur değiller. Ama düşmanlığı seçerlerse doğacak sonuçlardan herkesten çok kendileri pişman olacaklardır.

Evet bu hainane çabalar, halkımız mücadelesine ve Devrimci

kurtuluş hareketimize elbetteki çeşitli zararlar verecektir; ve daha şimdiden katliam dahil bir çok kayıplara yolacaktır.

Ama bütün bunlara rağmen halkımız ve Partimizin mücadele tarihi açıkça ortaya koymaktadır ki, bu çabalar nafiledir. TC bile gelişen devrimci ulusal direniş karşısında acze düşmüştür. Beş para değer vermediği bu güçlerin kapısını çalması ve bunlardan medet umması da bundandır. O halde devrimci-yurtsever güçler ne yapacak; bu şantaşı yutup geri adım mı atacaktırlar?

PKK ve önderlik ettiği hareket, dün olduğu gibi bugün ve yarın da halkımızın geleceğini karartmak, onu köleliğe mahkum etmek ve köleliğini çeşitli kılıflarla kalınlaştırıp meşrulaştırmak isteyen tüm güçlere karşı tavizsiz mücadelesini sürdürecektir ve bu güçlerin hiç bir dayatma, baskı ve imha uygulamaları karşısında boyun eğmeyecektir. Elbette ki, Hareketimiz akıllı, iyi niyetli ve ilkel; halkımızın Bağım-sızlık ve Özgürlük davasına hizmet eden ilişkili ve ıttifaklara açık olmayı sürdürecektir. Ama o dün olduğu gibi, bugün de mücadelesinde esas olarak halkın öz gücüne dayanacak; kendisine dayatılan tüm teslimiyet dayatmalarını ve tasfiye çabalarını bu temelde aşacaktır. Ve, Kürdistan'ın aydınlık geleceğine tüm bu gerici güçlerle amansız bir hesaplaşma temelinde verilecektir.

Evet, Paul Henze korkusuna haklıdır. PKK önderliğindeki KUKH, sadece TC'nin de değil, onun iç ve dış dayanaklarının "ufkunu" karartmakta; tüm engellemelere rağmen zafer yolunda emin adımlarla yürümektedir. Hiç bir gücün çabası bu yürüyüşü engelleyemeyecektir!

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize Yönelen...

Baştarafı Syf: 19'da

somutlaştıracak kadar zavallı konuma düşürülen, Kemalizm yedeğine takılan bir "sol" demektir bu. Biz, Türkiye solu -ama gerçek solu- bu tarzda itham etmek istemedik ama, yazık ki bugün bu yelpazede yeralan bir çok gücün somut durumu budur. Belki küçük Atatürk böyle bir belirleme yaparken fazla düşünmedi ama, bu sözler 60 yıldan beri Kürdistan sorununa Kemalizm bakış açısını aşamayan bir yaklaşım gösteren bugün de aynı bakış açısını aşamadığının itirafı olmuştur.

Sözkonuşucular bu tavırlarını, faaliyetlerini ülkeye de yansıtmak istedikler ve bunun için onlar da sömürgecilerle aynı zemini-Dersim'i seçtiler. Sömürgecilerin bu yönlü oyunlarına da bitirici bir darbe olan 15 Ağustos devrimci atılımına karşı takınılan düşmanca tavır ve temelde yürütülen anti-PKK'ci faaliyet, Dersim'de bazı güçlerin "Semircilik" propagandası ile birleştirilmiş, 15 Ağustos'un yaratıcısına Semir alternatif gösterilmiştir. Bu güçler 15 Ağustos eylemliliğini "karşı-devrimci hizmet eden..." biçiminde değerdendirirken "Semir ve Seher yoldaş"larını öve öve göklere çıkarıyorlar. İlginç olanı resmi sömürgeci güçlerin de açtıkları Semir ve Seher'in propagandaşını yapmalarındır. Onlar da (özellikle şehir merkezinde) "Semir PKK'den ayrıldı, PKK'yi eleştiriyor, PKK bölündü, AHK da onu destekliyor" vb. biçimlerde propaganda başlatıyorlar. Aralarında organik değil var, Semir ve Seher'in "bir yoldaşları" polise olan doğrudan ilişkisini kendisi itiraf ediyor. Zıt kutuplarda yer alanların, ya da öyle olması gerekenlerin bir olay karşısında böylesine benzer tavır göstermeleri düşündürücüdür. Burası ya bir müşterekli oluşturuş, ya da bir taraf diğerine anlayışını egemen kil-

miş. Kimin kime egemen olduğuna okuyucu ve ilgililenler karar versin.

Sorun bu kadarla da kalmıyor. PKK'ye karşı tavır sadece Semir'in desteklenmesiyle sınırlı değil. En az 12 yıldır "ordu" kurduklarını, bu "ordunun şanlı bir gerilla mücadelesini yürüttüğünü"nü iddia eden, her fırsatta gerillacılığıyla övünen (ama kendilerinden başka hiç bir allah'ın kulunun kendilerini gerillacı demediği), bildirirlerine altına bile, "...gerilla bölgesi komutanlığı..." gibi ahım şahım imzalar atan bu güç, PKK önderliğinde gelişen ve tüm dünyanın "gerilla savaşı", "Kürt gerillalarının eylemleri" vb. biçimde değerdendirdiği Kürdistan'daki silahlı mücadeleyi "karşı-devrimci hizmet eden ..." kitlelerden kopuk ... fokocu ... halkın ulusal zulme daha fazla maruz kalmasına yolaçan ve onları mücadeleden uzaklaştıran (dolayısıyla provakasyon-bn...) ...sosyal-empiryalizm tarafından güdümlendirilen" bir olay olarak değerdendirme keyfiyetine ve sorumsuzluğuna düşüyor. Hatta daha da ileri gidilerek "burada (Dersim'de) eylem gerçekleştirenizi siz teşhir ederiz..." tavrı alırız" diyerek halka "buraların da Eruh ve Şemdinli'ye dönüşmesini, işkence görmeyi istemiyorsanız PKK'nin eylem yapmasını önleyin" vb. telkinlerde bulunacak kadar küçüldü ve "gerillacıların" unutuluyor. Bunun kimin dilyle konuşmak olduğu ve kime hizmet ettiği, hiç bir yoruma yer bırakmayacak kadar açık. Bu tespit ve tavırların sahiplerine, Uğur Mumcu'dan Hürriyet muhabirine, "TKP'den ÖY'ne ve "sosyal-faşist" TKP ve İKP'ye kadar birçok gücün de aynı değerdendirmeleri yaptığını ve bu ortaklıkların kaynağını kendilerinden öğrenmek istediğimizi hatırlatalım. Şimdiye kadar "can düşmanı" olanlar, PKK eylemciliği

karşısında nasıl da yapışık kardeşler oluyorlar!

Evet, Hareketimizin ülke içindeki pratik faaliyetlerinin büyük oranda durdurulduğu geri çekilme ve hazırlık döneminde, kitlelere, "sevgili Kürdistan'larını terk edip yurtdışına kaçınlar, teslimiyeti seçtiler" vb. biçimde kendilerince küçük düşürücü, ama özünde politik sığılma ifade eden propagandalar yapan daha sonra da alanda öncü birim faaliyetleri yürüten ilk arkadaşlarımız "ne oldu kirvem (kirvelikte nereden gelyorsa-bn.) sesiniz duyulmuyor, galiba şaka kaydı" diyerek alay etmeye kalkışın bu "kerameti kendilerinde menkul gerillacılar"ımız 15 Ağustos sonrası "eylem yaparsanız sizi teşhir ederiz, tavrı alırız" diyerek kardeş pata-vatsızlaşıyorlar. Bugün devlette Dersim'den aynen bu politikayı uyguluyor. Alandaki Kurtuluş Güçleri tarafından gerçekleştirilen bir karakol baskını sonrası halk üzerinde adeta terör estiren sömürgeciler, bu yolla halkı eylemlerimiz karşısına dikmeyi ve bizi eylemsizliğe zorlamayı hedefliyorlar. Bunu açık açık da söylüyorlar; "eylem yapmazlarsa biz de size baskı yapmayız" diye. Yine 15 Ağustos sonrası Tunceli valisi de "Buraların Eruh ve Şemdinli'ye dönüşmesini, oradakilere başına getirdiklerimizi sizin de başınıza getirmeyi istemiyorsanız bunlara destek olmayın, faaliyetlerini engelleyin" diyor. Biz gerillacılarımızın bu paralele düşmesini ve bunun sonucu olarak faşist bir yüzbaşının kendilerini "bizimkiler" diye tanımlamasını istemeyiz. Belki de valiyi ve yüzbaşını kullanıyorlardı(!) bilmiyoruz ama, düşündükçe kuşularımız artıyor; yoksa gerillacılarımız Elyese Sarayı'nın yolunu tutmaya, yeni bir Debraycılık örneği sergilemeye

mi heveslendiler?... Uzun süre gerilla savaşıyla lafazanlığı yapan Debray da Latin Amerika halklarının, Che Gueveraların muzafer olmuş mücadeleyi biçimlerini-gerillacılığı "fokoculuk" olarak değerdendirmiş ve sonunda Elyese Sarayı'nın yolunu tutmuştu.

Bu güçlerin anlayış ve tavırlarını -fırsat bulursak- daha geniş ele alıp değerdendireceğimizi belirtirken, şimdilik bu kadıyla yetinip yazımızı sonuçlandırmaya çalışacağız.

Düşmanın, izah etmeye çalıştığımız yeni oyunları mücadeleden daha da zorlu biçimler alacağını ve karşılıklı güçlerin savaşı daha ileri boyutlara çıkaracağını gösteriyor. Bu sömürgeciler açısından daha fazla baskı, katliam, daha çok askeri gücü harekete geçirme, daha sinisi ve büyük komploplara yönelme ve bunlara soldan destek oluşturma çabalarını yoğunlaştırma demek, devrim açısından da, daha çok fedakarlık, azim, kararlılık, cesaret ve bilinçli mücadele, kitlelerle daha çok bütünleşmek, onları eğitip örgütlemek, düşman politikalarını daha etkin açığa çıkarmak, hangi biçimde olursa olsun, ulusal eğilimleri, düşmana destek olan tavır ve davranışları daha kararlıca teşhir edip ezmek ve tüm bunlara dayanarak ulusal kurtuluşçu direniş daha ileri düzeye çıkarmak demektir.

Dersim bu mücadelenin en kızgın alanlarından biri olmaktadır, olmak durumundadır. Düşmanın daha çok bu alana dayanarak geliştirme istediği oyunlar, yine daha çok bu alandaki kararlı mücadele ve direnişlerle boşa çıkarılacak, böylece UKM içinde önemli bir yer alacaktır. Karşı-devrim kardeş devrimci de yüklenecektir. Dayatılan ihanet ve teslimiyete karşı daha büyük kararlılıkla direnişçilik, ulusal kurtuluşçuluk ve ulusal bütünlük ruhu dayatılacaktır. Eğer devrimciler, devrimci mücadelenin temsilcileri daha uyanık, bilinçli ve atak davra-

nır, daha fazla fedakarlık gösterir, düşmanın, uzlaşma, teslimiyet ve ihanetin üzerine daha kararlı yürür, halkı bu doğrultuda eğitip örgütlemeye daha da yetkinleşir, Parti taktiklerini hayata geçirir ve tüm pratik faaliyetlerde daha usta davranır, ciddi hatalar yapmayıp doğru anlayışı egemen kılabilirlerse kazanın direnişçiliği ve halkımız olaçağı kesindir.

Alanda teslimiyet ve ihanete karşı, direniş gelişiminin zemini daha güçlüdür. Düşmanın onca baskısı ve özel yaklaşımları bu gerçeklikten kaynaklanmaktadır. Özellikle nüfusun bel kemliğini oluşturan yoksul köylülüğümüz tercihinin mücadeleden yana yapmaktadır. Zulmün, sömürünün, baskının ve hangi biçimde olursa olsun yoketme faaliyetlerinin yoğun olduğu alanlarda, buna karşı mücadele ve direnişin de güçlü gelişme olanaklarına sahip olduğu bilinmektedir. Dersim bunun en fazla geçtiği olduğu alanlardan biridir ve olmalıdır. Ayrıca geçmişte varolan engelleyici bir çok öze bugün etkisizleşmiştir. Ulusal bilinci karartan, ulusal bağımsızlık ve birlik ruhunu körelten sosyal-şoven, inkarcı güçlerin gerçek yüzleri, düşmana destek olan tavır ve davranışları daha kararlıca teşhir edip ezmek ve tüm bunlara dayanarak ulusal kurtuluşçu direniş daha ileri düzeye çıkarmak demektir.

Dersim bu mücadelenin en kızgın alanlarından biri olmaktadır, olmak durumundadır. Düşmanın daha çok bu alana dayanarak geliştirme istediği oyunlar, yine daha çok bu alandaki kararlı mücadele ve direnişlerle boşa çıkarılacak, böylece UKM içinde önemli bir yer alacaktır. Karşı-devrim kardeş devrimci de yüklenecektir. Dayatılan ihanet ve teslimiyete karşı daha büyük kararlılıkla direnişçilik, ulusal kurtuluşçuluk ve ulusal bütünlük ruhu dayatılacaktır. Eğer devrimciler, devrimci mücadelenin temsilcileri daha uyanık, bilinçli ve atak davra-

Bu görevlere sahip çıkılmalıdır!

24 Temmuz 1985

Ş. Zerevan

BİR YILDÖNÜMÜNDE DAHA ŞANLI ÖNDERİMİZ PKK'YI SELAMLAMANIN DERİN COŞKUSUNU YAŞIYORUZ

Yoğun mücadele ile geçen yıllar arasında Partimizin 8. Kuruluş yılına kavuştuk. Bu 8 yıl öyle sıradan yıllar değil, zaferlerle dolu yıllar. Özellikle de son iki yıl tarihimizi derinden etkileyen gelişmelerin ortaya çıktığı bir dönemdi. Bir güneş gibi halkımızın üzerine açan 15 Ağustos Bahar atılımı ve bunların ayrılmaz parçaları olan HRK ve ERNK'nin ilanı... Tüm bunlar başta direniş şehitlerimiz, Parti önderliğimiz olmak üzere, tüm Parti varlığımızın yoğun çaba, cesaret ve fedakarlıklarının ürünüdür. 8. Zafer yılına girdiğimizde tüm bu atılımların haklı gururunu duymamak, sevincini yaşamamak olanaksız. Belki çok küçük parçalar da olabilir, bir araya gelebilme olanğı bulan her Kürdistanlının yüzünde bu haklı gururu görmemek mümkün değildir.

Salon önceden mücadelemizi temsil eden ve dile getiren bayrak, flama ve pankartlarla süslenmişti. İçeriye adımı atan herkesin yüzünde bir sevinç, kalbinde derin bir coşku vardı. Günlendir adeta, ipe çekilen anın yaklaştığı ve artık ayların günlerin değil dakikaların sayıldığı görüyorduk. Herkeste bir bayram sevinci var. İster tanısın ister tanımasın herkes bir bayrak altında birleşmenin sevinci ile selamlaşmak, konuşmak istiyor. Ama sayı binleri bulunca, bu hiçte mümkün olamıyor; yine de bir çoğu "tarihimizin bu şanlı sayfası hepimize kutlu olsun" demeden kendini alamıyordu.

Dakikalar yaklaştıkça, içeri dolmaya, hareketlilik artmaya başladı. Herkes hızlı hızlı yürüyor, bir an önce yerine ulaşmak istiyor. Bu hareketliliğe çocuklarda karışmış, bir kısmı daha ne olacağına bile farketmeyecek yaşta ama büyüklüğün dikkatliliği onları da etkilemiş, onlar da aynı heyecanı yaşarcasına yerlerine koşuyorlar. İçeri göz gezdirildiğinde her yaştan insanı görmek mümkün. Evet, savaş gerekliliği bir kez daha yaşıyor. 7'den 70'e çocuk, kadın, genç ve ihtiyar, Partilerinin 8. Zafer Yılında savaş sloganlarını haykırarak O'nun yanında yer aldığını gösteriyorlar. Kitleleşen bir hareket yurtdışındaki bir eylemde de olsa hemen bu özelliğini yansıtır. Daha dün düzenlenen komplolara inat, yine çocuğundan kadınına her yaş ve cinsten yurtseverler, mücadele saflarına katılıp ve adeta yıldırmalayacaklarını bir kez daha haykırıyorlardı.

Almanya'nın Köln şehrinin Sporthalle salonunda düzenlenen Kürdistan Ulusal Direniş Gecesinde binlerce emekçiyle, aynı sevinç ve gururu yaşıdık. Bu haklı bir gururdur. Tarihimizde en uzun direnişin bile 1 yıl içinde ezildiği bir süreç karşısında Partinin kuruluşunun 8. silahlı direnişimizin ise 9. yılına

giriyoruz. Bu tarihimize rastlanmayan bir başarıdır. Bu nedenle, bu yıl bir başkaydı. Yoğun direniş ve atılımlarla dolu olmasının yanısıra, tarihimizin tüm deneylerinin ve sonuçlarının da toparlandığı bir yıldır.

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da çeşitli güçler, yine eylemin etkisini zayıflatmak, katılımı düşürmek için yoğun bir karşı faaliyete giriştiler. Ama sonuç, yine bu güçlerin hüsraniyle kapandı. Onlar halkımıza ve mücadelemize düşmanlıkta varıştıkları müddette hep hüsrarla karşılaşılabileceklerdir. Sanırız onlar da gelişen direniş karşısında çabalarının batakçılığına çirpanın adımı andırıldığını anlamışlardır. Herşeye rağmen, yine de çirpanmak istiyorlarsa halkımızı buraya çekemeyeceklerini belirtelim.

HUNERKOM; koro, folklor, müzik ve tiyatro gruplarının hazırladığı ve gecede sundukları kültür programı ise beğeni ile karşılanırken, değişik yönleriyle de olsa mücadeleyi ve sonuçlarını dile getirmiştir.

PKK Genel Sekreteri ve Ulusal Önder A. ÖCALAN yoldaşın PKK'nin kuruluş yıldönümü vesilesi ile Kürdistan halkına ilettiği mesajın gecede Videodan sunulacağının açıklanması üzerine yoğun alkışlar arasında "Biji SEROK APO" sloganı yükselmeye başladı. Mesajında mücadelemizin geldiği düzey, artan düşman saldırıları, işbirlikçi ve uşak çevrelerin komploları ve önderliğe karşı yürütülen ve adeta bir kampanya gibi geliştirilen faaliyetlere değinen A. ÖCALAN yoldaş, Parti militanları, sempatanları, ve halka çağın yaparak, direnişin daha da geliştirilmesi ve mücadeleye daha aktif katılmasını istemiş-

tir. Konuşmasında düşmanın "yok ettik, bitirdik" iddialarına da değinen ÖCALAN yoldaş, "Yaprakların hırsırtısından korkan bir askerin savaşı çoktan kaybettığını" ifade ederek, yükselen devrimci-direniş eylemlerimizin görkemliliğine ve düşmanda yarattığı büyük korku ve paniğe parmak basarak düşmanın bugün savunma içinde bulunduğunu belirtmiştir.

HRK savaşçılarının eğitimleri esnasında çekilen ve her biri usta savaşçılığın görüntüleri olan sahneler birbirini arkasına geçerken, slogan ve alkışlarda adeta ona yetmişik için yarışa tutuşmuştu. "Biji Hêzên Rîzgariya Kurdistan" sloganı her atılışında, halkımızın kendi öz ordusuna kavuşmasına duyduğu sevinç dile geliyordu. Yıllardır, uğrunda nice yiğitlerin kanının döküldüğü halk ordusu bir gerçek olarak, daha çekirdek halinde de olsa ama yarının milyonluk gücünü temsilen karışlarında duruyor ve düşmana daha iyi vurmanın hazırlığını yürütüyor. Buna nasıl sevinilmez, nasıl alkış tutulmaz, insan aklının alamayacağı bir şeydir o. Perdeleri son görüntüler geçerken, mermilerini hedefte patlatan sa-

vasçı bir çağrı da yolluyordu: "Eli silah tutan ve savaşma gücü olan her Kürdistanlı, artık sömürgecilik karşı patlayan bir mermi gibi her an savaşa atılmaya hazır olmalıdır."

Günün anlam ve önemini değerlendiren Kürtçe, Türkçe ve Almanca konuşmaların yanısıra, çeşitli dost güçlerden gelen mesajlar da gecede okundu.

Ulusal bayrağımızı temsil eden yeşil-kırmızı-sarı renkte flamlalarla 50 kişilik bir grupla devrimci marşlarını sunan koro ve diğer müzik programları beğenileyle izlendi. Ozanların ve Koma Berxwedan'ın sunduğu devrimci direnişçi ve halk türkülleri coşkuyu daha da yükseltti. Koma Berxwedan'ın çeşitli folklor gösterileri ile birlikte sunulan programına, zaman zaman salonda da kalabalık gruplar halinde eşlik edildi.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile dayanışma amacıyla sürdürülen bağış kampanyasının ilk ele ulaşan sonuçlarının gecede açıklanması bir yandan halkın desteğini gösterirken, diğer yandan bu yoğun ilgi karşısında mücadeleye daha aktif katılmanın gereğini

bir kez daha ortaya çıkardı. Madem halkımız maddi ve manevi alanda mücadeleyi daha fazla desteklemek istiyor, o halde bunun karşılığı da verilmeli ve daha aktif, yoğun bir mücadele geliştirilmelidir. İlk ele ulaşan toplam sonucun 1.517.329 DM olarak açıklanması yoğun alkışlarla karşılanırken, aynı zamanda daha ulaşılabilen bir çok yurtsever emekçinin varlığı da düşünüldükçe bunun yeterli olmadığı devrim için daha çok çalışmak gerektiği bilinci de bir o kadar netlik kazanıyordu.

Türk sömürgecilerinin zulmü, "Pişmanlık Yasası", "Köy korucuları kanunu" gibi uygulamalarını, bunların sonuçlarını ve bunlara karşı devrimcilerin, halkın direnişini işleyen, tiyatro büyük bir dikkatle izlenirken, kimi zaman güldüren, kimi zaman düşündürdüren, kimi zaman coşturan ve kimi zaman da kin ve öfke geliştiren sahneleriyle, kısa da olsa Kürdistan'da bugün yaşanan gerçekliği gözler önüne getirdi. 3 perde halinde sunulan tiyatro ile birlikte programın ve gecenin sonuna da gelindi.

Ama emekçiler bir türlü ayrılmak istemiyorlar. Coşkuyu, sevinci, 10.000 dolayında yurtseverin bir araya gelişini daha fazla yaşamak arzusundaydılar. Partide, şehitlere karşı bir yönüyle olsa görevlerini yerine getirmenin huzuru içinde bulunan yurtseverler, yeni bir eylemde bir araya gelmek için ayrılmadan atılan "Biji Partiya Karêrên Kurdistan" sloganı ile her yer adeta inliyordu.

Evet, Partimizin bir zafer yılını daha böylece geride bırakırken, geleceğe olan umudumuz daha da berraklaşmış, zafere olan inancımız daha da kesinleşmiş olarak yeni bir yıla doğru ilerliyoruz.

8 yılı zaferlerle taçlandırılan bir gücün bundan sonra da zaferden zaferle koşacağı gerçeği çok açıktır ve bu inkar edilemez. Binlerce yurtsever emekçinin aynı duyguyla dolu olduğu böylece günler, tarihimizin bu döneminde ortaya çıkmaktadır. Yarın aynı vesileyle ama daha ileri zaferler kazanılmış bir ortamda milyonlar bir araya gelebilecektir. Bunun temelleri bugünden atılmış ve gelecek artık bu temel üstünde yükselmektedir.

Partimizin 8. Kuruluş Yılı Lübnan Alanındaki Kürdistanlılar Tarafından da Coşkuyla Kutlandı

Gerçek kurtuluşunu ulusal bağimsızlık mücadelemizin zaferinde gören halkımız, yüzyıllardır özlemini çektiği ve zaferinin de garantisi olarak kabul ettiği önder gücüne kavuşmuş olmanın mutluluğunu bir kez daha en üst boyutlarda yaşamaktadır. Birlik ve mücadele örgütü ERNK'nin açtığı bayrak altında birleşen ve savaş gücümüz HRK saflarında en yiğit evlatlarını savaş katan Kürdistan halkı, ülke toprakları dışında da olsa mücadelemizin anlam ve önemini derinliğine kavrayarak, elinden gelen her türlü desteği sunmaktadır. Bunun somut örneklerini sayısız eylem ve girişimde görmekteyiz. İster Avrupa alanında olsun, isterse Ortadoğu sahasında olsun umutlarını bağimsız ve özgür bir Kürdistan geleceğine bağlayan halk kitleleri, çekilen her türlü acının ve zorluğun hesabını soran ve soracak olan öcüsüne dört elle sarılmakta, O'nun aydınlatığı yolda kararlılıkla ilerlemektedir.

Özellikle de 1985 yılı ile gerçekleştirilen atılımlarla inanç ve güveni pekiştiren halkımız, Partimiz PKK'nin mücadelemiz açısından taşıdığı önemi daha iyi kavramış ve

bu yıl her zamankinden farklı olarak haklı davamıza daha sıkı sarılmaya başlamıştır. Bu destek bir çok alanda görülmüş ve en son olarak Öncü gücün 8. kuruluş yıldönümünde güçlü tarzda kanıtlanmıştır.

Partimizin kuruluş yıldönümünü kutlamak amacıyla Lübnan'ın Barlias şehrinde düzenlenen gece eylemi, kitlese bir özellik taşıması ve oldukça militan bir hava içerisinde gerçekleştirilmiş olması açısından önem taşımaktadır. 16-17 Kasım günlerinde iki gün üst üste gerçekleştirilen geceye toplam 1500 civarında Kürdistanlı yurtsever katılmıştır. Ülke topraklarından uzakta ve kızgın savaş alanında bulunan bu yurtsever kitlenin, böylece bir eylemde bir araya gelmesi ve öncüye sahip çıktığını her fırsatta belirtmesi büyük anlam taşımaktadır. Ayrıca gece esnasında toplanan 20 bin Lübnan lirası olan maddi yardım da bu anlamı perçinlemektedir.

Gecede bir araya gelen emekçiler, sömürgecilik olan kin ve nefretlerini dile getirerek mücadeleye saflarında yer alacağına dair and

işmişlerdir. Gecenin açılışıyla birlikte okunan PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın mesajı ayakta alkışlanarak ve sık sık sloganlar atılarak coşkun tarzda karşılanmış, önderliğe duyulan sevgi ve saygı defalarca dile getirilmiştir.

Gece boyunca kitlede egemen olan coşku ruhu ve canlılık "Biji Serok Apo", "Biji PKK", "Biji ERNK", "Biji HRK" sloganlarında ifadesini bulmuştur. Başından sonuna kadar, programa eşlik eden, alkış ve sloganlarıyla da güçlendiren kitle siyasi konuşmayı ve mesajları da büyük bir dikkatle izlemiştir.

Geceye mesaj sunan FHKC, LKP, FKP ve Filistin Mücadele Cephesi temsilcileri de halklarımız arasındaki enternasyonalist dayanışmayı dile getirerek, sonuna kadar mücadelemizin yanında olacaklarını vurgulamışlardır.

Folklor, tiyatro ve ozanların da kendi programlarını sunmasıyla ve geleneksel "Apo Hate Hilvané" türküsüyle beraber tüm kitlenin halay çekmesiyle sona eren gece eylemi izleyenler ve duyanlar üzerinde büyük etki bırakmıştır.

8. Kuruluş Yılına İlişkin Olarak Gelen Kutlama Mesajları:

ERNK-Avrupa Temsilciliği, SVP, THKPC-Acilciler Avrupa Sekreteryası, Pan Africanist Kongre (PAC), Şili Sosyalist Partisi (CNR), PDP Genel Sekreteri/İsviçre, USJ Genel Sekreteri/İsviçre, Yunan Cemiyetler Birliği (OEK), İran Halkın Fedaileri-Geniralları (OIPFG), Kurtuluş Yolu, Demokratik Sosyalistler-Genel Merkez, Surinam Yurtsever Ligi, SWANU-Namibiya, Kürdistanlı Devrimciler, Fransız-Almanya-Hollanda-İsviçre Kürdistan Komiteleri, Yerli Halklar Çalışma

Grubu-Genel Merkez, Anti-faşistler Birliği-Hollanda, Feyka-Kürdistan, KSE-Almanya, KSE-Avusturya, Nikaragua "omitee-Hamburg, HUNERKOM.

Ayrıca geceye çeşitli kişilerden de mesajlar gönderilmiştir. Mesaj gönderenlerin adları şöyledir: Gian-ni Boget Bezzo-Avrupa Parlamento üyesi, Belçika Yeşiller Senatörü M. Van Puymbroeck, İhsan Aksoy, Dr. İsmet Şerif Vanlı, Ozan Baran, Ozan Şirin, gazeteci Jürgen Ostrowsky, Dr. E. Martinoli.